

ภาณุจักร์
สายลับ
ป่วนจอมนรินทร์
เล่ม 4

akeove : เข็ญ

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 731

ภารกิจรัก สายลับป่วนออนไลน์ ภาคที่ 1 คินปรัมบาทเกมออนไลน์ เล่มที่ 4

เขียนโดย : akeove

พิมพ์ครั้งแรก : ธันวาคม 2555

ISBN 978-616-00-0549-9

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อูมาพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ปองวิทย์ ศุภวงศ์ พิสูจน์อักษร : กมลวรรณ ยศสง่า

ออกแบบปก : กฤษฏา รอดหลง ภาพปก : mirage รูปเล่ม : ธารวดี คณະเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภาทร์ พงษ์ไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจการสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสวางโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0-2940-3855-6 โทรสาร 0-2940-3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 250 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย

การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือ โทร. 0-2940-3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำสำหรับหนังสือเล่มนี้ได้ที่

www.thaibookrecommend.com

พืชมพูน

กระต่ายกนอขายตา
www.greenread.com

อ่านได้นาน

แม้ศึกเกาะไข่มุกจะจบลงแล้ว
กระนั้นความยุ่งยากจากแวมไพร์สาวแคโรไล
กลับยังไม่หมดสิ้น
ไหนจะแวมไพร์เต่าวินนาซที่ตามบารวี่
ไหนจะแวมไพร์น้อยเตียนาที่แสนเจ้าเล่ห์
แต่ด้วยความร่วมมือจากพ่อบ้านหุ่นยนต์เขาสเตียน
และอาวุธวิญญูณสาวสุดแสบเทเรซ่า
เบธีย่อมผ่านไปได้ทั้งหมด ทว่ากลับมีอันตรายแอบซ่อน
อยู่ที่เมืองเริ่มต้น
เงาจะผ่านมันไปได้หรือไม่

www.satapornbooks.com

โลกกว้างใหญ่มีเรื่องมากมายเกิดขึ้นได้เสมอ ขอเพียงคุณก้าวเดินไปใน
โลกกว้างใบนี้ ใครจะรู้ว่า ‘อะไร’ ที่คุณจะต้องเจอเจอกันแน่ สำหรับคืนที่
ยาวนานนี้ ‘เขา’ ได้เจอเรื่องแปลกใหม่อีกครั้ง

ชายหนุ่มมองดูชายหาดตรงจุดนัดพบที่พ่อบ้านมือใหม่ของเขาบอกให้ไป
จัดการ ‘ธูระ’ ลักเล็กน้อย

เมื่อเขามาถึง จึงได้พบธูระเล็กน้อยที่วางตรงใกล้บริเวณชายหาดนั้น มีสัตว์
อสูรระดับราชาหกตัวนอนสลบอยู่ สภาพของมันค่อนข้างจะใกล้ตาย จากหน้า
จอที่ตาซ้ายบอกเลยว่า เขาเพียงลงแรงอีกสักชุดหรือหลายชุด ก็คงจะจัดการธูระ
ตรงหน้านี้จบ แล้วจะได้ไปเกาะที่เขาจะใช้พักผ่อน ก่อนกลับมาเตรียมสู้รบครั้ง
ต่อไป

มันเป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่แปลกใหม่ เขาเพียงเดินเข้าไปอย่างเชื่องช้า ผิวจากสี
ขาว เปลี่ยนเป็นสีดำ มือซ้ายและขวาถือปืนสั้นคู่ใจ แล้วเหินรี่ไปเป็น

ปัง! ๆ ๆ

เสียงระบับดังขึ้นในหัว มันเป็นการบอกว่า ธูระเสร็จไปอีกหนึ่ง เขาเหลือบ
มองธูระที่เหลืออีกห้า แล้วเดินไปจัดการอย่างรวดเร็วเพื่อให้ธูระเล็กน้อยนี้จบลง

ระบบแจ้งอย่างต่อเนื่อง รายชื่อสตาร์วอร์ที่เขาจัดไปดังขึ้น...ประสบการณ์ที่ได้รับช่วยเพิ่มระดับอีกครั้ง ผู้เล่นได้เพิ่มระดับจาก...79...88...

เสียงหวานใสดังขึ้น “เจ้านายคะ ลืมเทรซ่าแล้วหรือคะ”

ชายหนุ่มส่ายหน้าเบาๆ ยิ้มขึ้นมาเล็กน้อยพร้อมคิดในใจ ‘ไม่ลืมหรอกครับ เคียวท่องราตรีออกมา...’

ปืนคู่มือของชายหนุ่มหายไปแล้ว กลับปรากฏเคียวขนาดใหญ่ขึ้นมาแทน

เมื่อเคียวปรากฏ ดวงวิญญาณสีดำหกดวงก็ปรากฏขึ้นตาม เหมือนมันเป็นหน้าที่ของเหล่าวิญญาณที่จะต้องทำหน้าที่ให้เคียวมารับกลับไปสู่ที่มันควรจะเป็น

แต่แล้วขณะที่ชายหนุ่มจะใช้เคียวฟาดฟันวิญญาณเหล่านั้น ตัวเคียวกลับเปลี่ยนร่างเป็นหญิงสาวผมสีทองมาอยู่ด้านข้างของชายหนุ่ม

สาวน้อยผมทองยืนยิ้มหวาน ใบหน้าดูสดใสไร้กังวล ชายหนุ่มลอบขมวดคิ้ว กล่าวขึ้นมาอย่างสงสัย “เทรซ่าเปลี่ยนรูปร่างเองทำไมรี”

เทรซ่าเพียงยิ้มยิ้มไม่ตอบคำ หันไปเบื้องหน้าที่วิญญาณเหล่านั้นล่องลอยอยู่กับที่

สาวน้อยอ้าปากเล็กน้อย แล้ววิญญาณทั้งหกดวงนั้น ก็ค่อยๆ โตนดูตดูเข้าปากที่เล็กจิ้มลิ้มของเธอเหมือนกับว่าสาวน้อยที่ดูแสนหวานคนนี้กำลังดูดน้ำหวาน... ใบหน้าของเธอดูมีความสุขอย่างมากทุกครั้งที่วิญญาณสีดำเหล่านั้นเข้าสู่ปากของเธอ

ชายหนุ่มไม่ได้สนใจกับเรื่องที่เกิด เพียงใช้พลังจิตเก็บสิ่งของที่ตกอยู่กับพื้น ทั้งเหรียญสตาร์วอร์ หนังสืออีกสามเล่ม ดาบยาวสีเงินอีกหนึ่งเล่ม เลื่อยยึดสิทธิ์อีกหนึ่งตัวและรองเท้าบูตสีเทาอีกหนึ่งคู่เข้ามาในมือของเขา

ชายหนุ่มเริ่มคิดว่าของที่ตนเองได้รับมามีอะไรบ้าง

ตำราเวทมนตร์ดำ สายฟ้าแห่งความมืด 2 เล่ม กับ เสียงเพรียกแห่งความตาย 1 เล่ม ดาบประกายเงิน ระดับ 8 เลื่อยไหมอสุรา ระดับ 8 และรองเท้าเหยียบวายุ ระดับ 8

เสียงเพรียกแห่งความตาย ทำให้เป้าหมายได้ยินเสียงกรี๊ดร้องจากนรก ซึ่งจะรบกวนและทำลายสมาธิของอีกฝ่าย

ชายหนุ่มสงสัยทำไมตำราถึงได้ซ้ำ จึงเป็นหน้าที่ของสาวน้อยที่กำลังอารมณ์ดีหลังจากกินอาหารมื้อใหญ่ ตอบอย่างจริงจัง “เจ้านายหวังสูงไปมั๊ยคะ ว่าจะได้ของไม่ซ้ำเลยสักครั้ง มันเป็นเรื่องปกติคะ ที่เวลาสตาร์วอร์ตายของที่ได้ของซ้ำๆ ขึ้นมาสัก 100 - 200 ชิ้น”

“อย่างนั้นคนที่จะเรียนเวทมนตร์ไม่แยءหรือนั่น กว่าจะเรียนครบ ไม่ต้องฆ่าสตาร์วอร์เป็นพันเป็นหมื่นตัวหรือเทรซ่า”

เขาลอบวิตกกังวล เพราะเวทมนตร์ที่เขาสามารถเรียนได้มันมีถึง 666 บท แต่ที่อยู่กับตัวนี้ ยังไม่ถึง 1 ใน 10 ด้วยซ้ำไป

สาวน้อยกลับเข้ามาถอดแขนซ้ายของชายหนุ่ม “ดีสิคะ พันตัวหมื่นตัวระดับของเทรซ่าจะได้เพิ่มเยอะๆ เจ้านายจะได้เก่งๆ แถมวิญญาณพวกนั้นจะได้ให้เทรซ่ากินเพิ่มระดับของอาวุธด้วยนะคะ”

ชายหนุ่มได้แต่ถอนหายใจ อาวุธของเขาคิดแต่เรื่องเพิ่มระดับ ไม่คิดถึงใจของเจ้าของเลยว่าจะต้องเสี่ยงตายมากน้อยเพียงใดกว่าจะได้วิญญาณมาสักดวง เจ้าพวกนี้ถ้าไม่ใช่ว่ามันมาอยู่ตรงจุดนี้ เกรงว่าไม่ง่ายหรอกนะที่จะฆ่าได้สักตัว

เขากล่าวอย่างเหนื่อยใจ “เทรซ่ากลับเข้าฝักก่อนแล้วกัน ผมจะรีบตามพวกเดียนาไปที่เกาะใกล้ๆ”

สาวน้อยตอบเสียงหวาน “ค่า~” ร่างกายหายไปพร้อมรอยยิ้มอย่างมีความสุข

ชายหนุ่มล้วงกระเป๋าคาดเอว หยิบแผ่นเหล็กขึ้นมาแล้วเปลี่ยนเป็นรถไบค์บินบนชายหาด เขาเคลื่อนย้ายตัวนั่งบนรถไบค์บินเพื่อเตรียมเดินทางแบบสบายๆ และสนุกสนานกับสายลมที่จะปะทะร่างกาย

รถไบค์บินลอยตัวขึ้นพุ่งไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้อย่างรวดเร็ว ปล่อยให้พวกศัตรูที่อยู่ด้านหลังของเขาต้องวิ่งวนค้นหาเขาไปอีกยาวนาน

และเมื่อเขากลับมาอีกครั้ง นั้นจะกลายเป็นศึกตัดสินว่า ใครจะอยู่หรือใครจะตาย

เรือเล็กสี่ขาแล่นฝ่าคลื่นทะเลและเข้าจอดใกล้ๆ ชายฝั่ง พวกเขามาถึงจุดที่ปลอดภัยแล้ว

ร่างเหล็กไหลที่ใหญ่โตกระโดดลงจากเรือ เข้าสำรวจเกาะว่ามีศัตรูอยู่บริเวณชายหาดหรือไม่

หลังจากมองสักครู่ ร่างเหล็กไหลจึงตะโกนบอกเหล่าพวกพ้องที่ยังอยู่บนเรือที่จอดอยู่ชายฝั่ง “ลงมาได้แล้วขอรับท่านเดียนา ที่นี่ปลอดภัยไร้สัญญาณอันตรายขอรับ”

เหล่าผู้อยู่บนเรือเล็กทั้งห้าคนจึงทะยานขึ้นอากาศแล้วลงสู่ชายหาดตามคำสั่งชวนของเพื่อนร่วมทาง

สาวน้อยน่ารักมองดูรอบๆ เธอไม่ได้ออกมาเดินเล่นแบบนี้มานานมากแล้ว ความคิดในใจจึงมีมากมายหลายอย่าง

ร่างบางอีกหนึ่งนางจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ ถามอย่างอ่อนโยน “อยากให้เราท่านราชาได้มาเดินเล่นด้วยหรือเพคะ”

สาวน้อยที่ได้ยินคำถามเพียงพยักหน้าเบาๆ เป็นการตอบอย่างเรียบง่าย มันไม่ใช่เรื่องยากที่พ่อกับลูกจะได้เดินเที่ยวเล่นด้วยกัน แต่สำหรับผู้มีภาระงานมากมายล้นมือ เช่นราชาแวมไพร์ที่ชยันกับการทำงานเป็นพิเศษ จึงไม่ค่อยมีเวลาวางใจให้ลูกสาวคนนี้มากนัก

เซบาสเตียนพูดอย่างดีใจ “นายท่านติดต่อมาว่า อีกสองนาที่ จะมาถึงขอรับ”

กล่าวเสร็จก็รีบเดินไปเก็บเรือเล็กที่ชายหาดในทันที คนทั้งห้าที่ได้ทราบถึงความปลอดภัยของบุคคลที่สำคัญในเวลานี้ ย่อมรู้สึกโล่งใจอย่างบอกไม่ถูก

แน่นอนว่า สำหรับสาวน้อยยิ่งดีใจเป็นพิเศษเพราะตอนนี้หนีพ้นจากศัตรูติดตาม เหลือแต่ไปยังร้านเสื้อที่เป็นเป้าหมายหลักเสียที

เสียงบุรุษเหล็กดังขึ้นอีกครั้ง “นั่นนายท่านเดินทางมาถึงแล้วขอรับ”

ทุกคนต่างหันมองไปยังบุรุษเหล็กไหล มือขวาของเขาชี้ไปยังท้องฟ้า

ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ

พอทุกคนมองไปตามที่เขาชี้ จึงพบว่าบนท้องฟ้าสูงกว่า 15 เมตร มีชายคนหนึ่งนั่งบนพาดหะแปลกๆ สีดำ ที่ทุกคนต่างไม่เคยเห็นมาก่อน กำลังพุ่งตรงมาที่เกาะแห่งนี้ด้วยความเร็วสูง ทั้งดูดีและสง่างามสมเป็นราชบุตรเขยของอาณาจักรรัตติกาล แต่พอใกล้ๆ ถึงชายหาดกลับกลายเป็นว่า

เมธัสตะโกนเสียงดังน้ำเสียงตื่นตระหนกอยู่ข้าง “ทุกคนครับ รีบหลบด่วน รถไบค์บินมันกำลังจะตก ผมใช้พลังจิตไม่ได้”

ทั้งพาดหะและชายหนุ่มจึงพุ่งดิ่งลงชายหาดอย่างรวดเร็วและรุนแรง สาวน้อยน่ารักถึงกับยี้มหัวเราะออกมา ‘พี่เขยคะ ทำไมชุ่มซำแบบนี้ เมื่อกี้หนูยังผลอนึกว่าพี่เขยดูคล้ายอัศวินผู้สูงศักดิ์แล้วเชียว แต่ตอนนี้ดันกลายเป็นตัวตลกพระราชทานซะได้ อีอิ’

เธอหันไปมองหญิงข้างกาย แล้วพยักหน้าเพียงเล็กน้อย หญิงรับใช้ข้างกายเหมือนเข้าใจโดยไม่ต้องใช้วาจา ยิ้มตอบกลับก่อนที่ร่างกายของเธอจะอันตรายหายไประหว่างไปอย่างไร้ร่องรอย

ท่ามกลางความมืดมิด ท้องฟ้าที่มีดวงดาวส่องประกายไปทั่ว ชายหาดที่สะท้อนแสงจันทร์ และคลื่นน้ำทะเลที่ซัดเข้ามาเป็นระลอก แต่บรรยากาศที่แสนงามนี้กำลังจะเป็นที่ฝังศพของชายคนหนึ่ง

ฟ้าว!ๆ เสียงสายลมที่ปะทะกับวัตถุที่กำลังบินฝ่าอากาศด้วยความเร็วสูง เขาขี่รถไบค์บินสีดามาด้วยความเร็วสูงสุดและกำลังพุ่งดิ่งลงสู่ชายหาดด้วยความเร็วที่สูงยิ่งกว่า

ชายหนุ่มที่กำลังประสบเหตุไม่คาดฝันต้องลอบคิดอย่างปวดศีรษะ ‘ไอ้อุตสำหรับรอดตายมาจากวินาศ กลับต้องมาตายเพราะเครื่องไม่ทำงานเนี่ยนะ... เก็บรถก่อนแล้วกัน เสียตายของ’

เขาที่กำลังจะโหม่งพสุธาเก็บรถไบค์บินเป็นป้ายเหล็กด้วยความหวงแหน ชายหนุ่มเพื่อเจ้าอีกนิด ก่อนความตายจะมาเยือน ‘...หวังว่า ยาเพิ่มพลังจะมีพอนะ เดี่ยวหมุนตัวเอาเท้าลงแล้วกัน เพื่อจะรอด’

ในเลี้ยววินาทีเมื่อใจคิด ร่างที่กำลังพุ่งศีรษะลงพื้นก็หมุนตัวกลางอากาศ เอาเท้าลงแทน เอาชีวิตรอดจากการดิ่งพลุธา

ขณะที่เม็ซสลับตารอดดูผลว่ายาเพิ่มเลือดจะพอหรือไม่ ร่างกายกลับโตน กระชากรั้งเอาไว้กลางอากาศอย่างแรง มีสองแขนมากอดร่างกายของเขาจากเบื้องหลัง

เสียงหวานเย็นจากเบื้องหลังดังขึ้นเบาๆ “ท่านราชบุตรเขย ไม่เป็นอะไร ใช้มัยเพคะ”

เขาคางใจเล็กน้อยแต่ยังตอบกลับอย่างสุภาพ “ไม่เป็นอะไรครับ ขอขอบคุณนะครับมิด้า”

พื้ป!ๆๆ เสียงปีกที่ดังขึ้นเป็นจังหวะๆ

มิด้าที่มีปีกค้างคาวขนาดใหญ่ยกออกจากกลางหลัง กำลังกอดเม็ซสจากด้านหลังอย่างแนบชิด เธอค่อยๆ ร่อนลงบนพื้น ไกลจุดที่เดียนากำลังยืนมอง พร้อมส่งยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม

หญิงรับใช้แวมไพร์บอก “โปรดไปขอบคุณองค์หญิงเถอะเพคะ นี่เป็นประสงค์ของนางเพคะ”

ชายหนุ่มที่ได้ยินคิดเล็กน้อย ‘สงสัย...คำขอบคุณนี้ ต้องตอบแทนด้วยเลือดหรือเลือดฝ้ายละ...’

พอร่อนลงสู่พื้นมิด้าก็ปล่อยมือออกจากเม็ซส และเดินกลับไปอยู่ด้านข้างเจ้านายน้อยของตนอย่างเงียบเชียบเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เม็ซสเอ่ยอย่างสุภาพ “ขอบคุณนะเดียนา ที่ส่งมิด้าไปช่วยพี่เมื่อสักครู่”

สาวน้อยสายหน้าน้อยๆ กล่าวด้วยเสียงน่ารัก “ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะพี่เขย เพราะถ้าพี่เขยตาย ใครจะพาหนูไปซื้อเสื้อผ้าใหม่ล่ะคะ” เธอแสดงท่าทางออกอ้อนน่าเอ็นดู “แล้วเราจะไปกันได้หรือยังคะ หนูรอนานแล้วนะ”

แต่ในใจคนฟังคำขอร้องนั้นก็กลับตระหนกได้ถึงบางเรื่อง ‘เอ้อ ถ้าผมไม่มีหน้าที่พาไปซื้อเสื้อผ้า...เมื่อไหร่จะไม่ช่วยชีวิตผมหรือเปล่าเนี่ย...’

แน่นอนว่า เขาไม่กล้าถามเพราะกลัวจะรู้คำตอบที่เย็นชามากจากน้ำเสียงแสนหวานนั้น

หุ่นยนต์พอบ้านกับสัตว์อสูรทั้งสามรีบวิ่งเข้ามาต้อนรับอย่างรวดเร็ว

เขาที่ไร้พลังจิตเรียกได้ว่าไม่ต่างกับคนอ่อนแอคนหนึ่ง ต้องรีบถามด้วยความสงสัย “เซบาสเตียน ที่นี่มีเครื่องต่อต้านพลังจิตที่รุนแรงติดตั้งอยู่ นายพอรู้มัยว่าแม่ทัพหุ่นยนต์ตัวไหนมาตั้งทัพเป็นการลับที่นี่”

หุ่นยนต์พอบ้านถึงกับมึนงง รีบอธิบายว่า “กระผมเองก็ไม่ทราบขอรับ พวกกระผมส่วนใหญ่มีหน้าที่ให้ความคุ้มครองเฉพาะบุคคลหรือตัวเกี่ยซอน ไม่ได้มีหน้าที่รับรู้ข้อมูลทางการทหารนะขอรับ”

ชายหนุ่มต้องพยักหน้ารับ กล่าวเชิงวิเคราะห์ “ในแผนที่ของโวลกัลบงบอก ว่าที่นี่คือ หนึ่งในสามแห่ง ‘สถานที่ต้องทำลาย’ ผมยังนึกว่า เกาะแห่งนี้น่าจะเป็นฐานทัพร้างแห่งหนึ่งของหุ่นยนต์ซะอีก สงสัยมันจะมีอะไรมากกว่านั้นซะแล้ว”

เกาะแห่งนี้เป็นหนึ่งในสามแห่งที่ถูกวงกลมเอาไว้โดยโวลกัล เนื่องจากอยู่ใกล้กับเกาะก่อนหน้านี้ เขาจึงเคยใช้เครื่องตรีเนตรจับภาพจากระยะไกล ซึ่งก็พบว่าไม่มีฐานทัพหุ่นยนต์ หรือหมู่บ้านชาวมัจฉา

เมื่อตอนที่เขามีโอกาสเดินค้นหาข้อมูลในวังมุกทเวะ ก็ได้ลองตรวจสอบจากแผนที่ทางการทหารที่เขยหนึ่งจึงพบว่า เกาะทั้งสามไม่มีการตั้งกองทัพอแม่แต่นิดเดียว หลังจากทดสอบถามหุ่นยนต์ขุนนางที่อยู่ใกล้ก็ได้รับคำตอบว่า ‘มันอาจจะ เป็นสถานที่เคยตั้งฐานทัพชั่วคราวมาก่อนในยุคที่เกี่ยซอนเป็นแม่ทัพ แต่คงถูกทำลายทิ้งจนกลายเป็นเกาะร้างนานแล้ว’ ด้วยคำตอบนี้เขารู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากล เพราะคนอย่างโวลกัลคงไม่กระทำอะไรหลงๆ ลืมๆ อย่างเช่นลืมนลขข้อมูลเก่าอย่างเด็ดขาด ดังนั้นเขาจึงคิดที่จะกลับเมืองก่อน แล้วค่อยมาสำรวจใหม่ในวันหลัง ครั้นประสพบพบเจอสถานการณ์ที่ไม่คาดฝัน จึงคิดใช้ที่แห่งนี้เป็นที่หลบหนี ทั้งที่รอบบริเวณนี้ยังมีเกาะอีกหลายแห่งที่มีชาวมัจฉาอาศัยอยู่ ขอเพียงเขาไปขอความช่วยเหลือ ก็จะสามารถยกกองกำลังทหารเข้าถล่มวินนาชได้อย่างแน่นอน แต่สิ่งหนึ่งที่ค้างค้ำในใจคือ วินนาชจะเพิ่มกำลังทหารได้หรือไม่

ในเมื่อบนเกาะแห่งนี้มีเมืองสัตว์อสูรอาศัยอยู่ ตามหลักพวกนี้น่าจะเพิ่มพรรคพวกตนเองได้อย่างมากในช่วงเวลาสั้นๆ อย่างไม่ต้องสงสัย และถ้าเป็นเช่นนั้น พอเขากลับไปอีกทีที่นั่นน่าจะมีฝูงสัตว์อสูรโลกมีดรอต้อนรับเขาเป็นพัน

เลยกระมัง

อาวุธสาวของเขาช่วยตอบให้ “ไม่ต้องห่วงค่ะเจ้านาย หมู่บ้านนั้นระดับเพียงสิบเท่านั้น แคมยังไม่มีการทหาร ดังนั้นพวกที่โผล่ออกมาก็แค่พวกชาวบ้านค่ะ ไม่แข็งแรงแรงพอเป็นวิญญูณชั้นสูงให้แก่เหล่าเราได้นะคะ แต่เยอะๆ ก็ดีค่ะ รอมันมีเยอะๆ แล้วไปฆ่ากันนะคะเจ้านาย”

เขาฟังแล้วยิ้มอย่างเห็น้อยหน้า ยาวุธสาวของเขาไม่ห่วงความปลอดภัยในชีวิตของเขาเลยจริงๆ

เดียนาที่รอคอยคนพาไปซื้อเสื้อผ้ามานานแล้วจึงกล่าวเร่งชายเบื้องหน้า “พี่เขยคะ ทำอะไรอยู่ไม่รีบพาหนูไปซื้อเสื้อผ้า หรืออยากแกล้งให้หนูร้องไห้แล้วให้ท่านพ่อมาลงโทษพี่เขยคะ”

เสียงหวานใสที่ฟังระรื่นหู แต่กลับเหมือนเสียงฟ้าผ่าเข้ากลางศีรษะชายหนุ่ม ‘เวรแล้ว วินนาชยังขนาดนี้ แล้วเจ้าตัวที่เตะวินนาชกลิ้งหนีตายมามันจะขนาดไหน...เลิกสงสัยแล้วรีบพาไปซื้อเสื้อก่อนดีกว่ามั้ง’

อีกเสียงหวานที่ตั้งขึ้นในหัวอย่างเร่งร้อน “ว้าย อย่าหลงคำพูดของเด็กแวมไพร์ตนนั้นนะคะ เอาอย่างนี้แล้วกัน เจ้านายรีบกลับไปฆ่าโดยใช้กำลังกระบแล้วรีบฆ่าพวกที่เหลืออีกสิบตัวนั้นให้หมดนะคะ ถือว่าเหล่าซอว์องนะคะ เจ้านายขา~”

เขาต้องปวดหัวกับเรื่องที่เกิดขึ้น ‘เดียนาอยากรีบซื้อเสื้อแล้วกลับบ้าน...อันนี้เรื่องดี ก่อนคุณราชาแวมไพร์มา เราจะเจ็บตัวเปล่าๆ...แต่ถ้าไม่ฆ่าพวกวินนาชมีหวัง...’

เสียงหวานใสดังขึ้นในหัวอีกครั้ง “ไม่ใช่อย่างที่เจ้านายคิดนะคะ เหล่าเราไม่เคยคิดกลั่นแกล้งเจ้านายแบบนั้นอย่าง เช่น พอเรียกใช้จะแกล้งฟันไม่เข้าหรือวิ่งหนีเวลาต่อสู้ หรือจะแอบพูดรบกวนให้เสียสมาธิเวลาสู้รบ หรือจะกอดจูบเจ้านายต่อหน้าสาวๆ ทุกคนที่เจอเจ้านาย เหล่าเราไม่เคยคิดเลย...มั้ง อีอิ”

ในใจของชายหนุ่ม ‘หนักกว่าที่กำลังจะคิดอีก ถ้าเช่นนั้นทางออกคือ...’

เมธัสรีบกล่าวอย่างสุภาพกับเดียนา “เดียนา พี่ต้องจัดการพวกกบฏที่คิดทำลายอาณาจักรรัตติกาลก่อนเพื่อเป็นการช่วยขจัดเภทภัยต่อเดียนา และท่าน

ราชาแวมไพร์...ดังนั้นพี่อยากให้เดียนาไปอยู่ในเต็นท์ก่อนสักครู่นะคะ”

เขารีบหันไปสั่งการกับวอนเทลที่กำลังยืนถือเต็นท์รอคำสั่งด้านข้าง “วอนเทลครับ คุณช่วยรีบกางเต็นท์ แล้วพวกคุณทั้งสามมีหน้าที่ดูแลความปลอดภัยขององค์หญิงเดียนาอย่างเคร่งครัดเช่นเดิม”

สัตว์อสูรทั้งสามรีบปฏิบัติทันทีเพราะพวกมันเองก็รู้ว่า ที่เจ้านายตนเองกล่าวมานั้นถูกต้องที่สุด ถ้าองค์หญิงเดียนาบาดเจ็บแม้สักนิดเดียว...ต่อให้เจ้านายมันเป็นราชบุตรเขย ราชาแวมไพร์ก็ยังคงลงมือสังหารโหดได้อยู่ดี

เมธัสหันไปส่งยิ้มหวานพร้อมกล่าวกับเดียนาอย่างนุ่มนวลที่สุด “เดียนาน้องไปนั่งทานเค้ก ดื่มน้ำหวานที่พี่เตรียมไว้ให้ก็ได้นะ ขอเวลาพี่แป๊บหนึ่ง ไม่นานมากก็จะจัดการเสร็จจ้ะจริงๆ แล้วครับ”

เดียนาที่ฟังก็พยักหน้ารับ ส่งยิ้มหวานให้เมธัส พร้อมเดินเข้ามาใกล้ชิดเขา “พี่เขยคะ ช่วยเงี้ยหูนิดหนึ่ง หนูจะบอกจุดอ่อนแวมไพร์ให้นะคะ”

เมธัสรีบโค้งหลังลงไปฟัง เพราะการที่น้องสาวน่ารักจะบอกจุดอ่อนของเผ่าพันธุ์ตนเอง มันต้องไม่ให้คนอื่นรู้เห็นนับว่าถูกต้อง

เมื่อเขาโค้งตัวลงเพื่อจะฟังก็ฉุกคิดได้ว่า ‘ช่วยแล้ว...โอ๊ะจริงๆ ด้วย’

เดียนาสาวน้อยน่ารักอาศัยจังหวะที่เขาก้มตัวลงใกล้ๆ จัดการดื่ม ‘น้ำหวาน’ อย่างเอร็ดอร่อยทันทีที่มีโอกาส และเช่นเดิม แสงรอบตัวของเขากะพริบขึ้นเป็นสีแดงจางๆ อย่างถี่ถ้วน

เมธัสที่โค้งตัวอยู่ถึงกับต้องนั่งคุกเข่าหมดแรงด้วยพลังของแวมไพร์อย่างง่ายดาย

เขาสเตียนถึงจะห่วงใยสุขภาพนายท่านของเขา แต่มันเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่สมควรยุ่งเกี่ยว

ส่วนสามสัตว์อสูรรีบไปกางเต็นท์ไม่ขอยุ่งงานอดิเรกบริจาโคลหิตของเจ้านายมัน

มีด้ายยืนยิ้มเล็กน้อยและมีท่าทางอยากร่วมดื่ม เพียงติดที่เมธัสเป็นราชบุตรเขยเท่านั้น มิเช่นนั้นคงขอให้เมธัสบริจาโคลหิตอีกสักเล็กน้อย เพื่อลดอาการคองแห่งในยามนี้บ้าง

เทเรซ่าหัวเราะชอบใจ “ก็เทเรซ่าบอกแล้ว อย่าไปหลงคำพูดของเด็กแวมไพร์ ไม่เชื่อเอง อี้อิ”

เมธัสได้แต่นั่งคุกเข่ารับชะตากรรม มือซ้ายเกาะที่บ่าเล็กๆ นั้น ส่วนมือขวาถูบศีรษะของสาวน้อยอย่างอ่อนโยน เพราะเขาเองก็เริ่มชินกับการบริจาคโลหิตแล้ว และยังคิดถึงนักดูดเลือดที่รอคอยเขากลับ ในใจเริ่มเพ้อเจ้อ ‘ถ้าสองพี่น้องอยู่ด้วยกัน จะแบ่งดูดเลือดทั้งซ้ายและขวาเลยไหม หรือจะผลัดกันดูดเลือด...สงสัยต้องซื้อยาเพิ่มเลือดก่อนละมัง ไม่ก็ดื่มเหล้าสุตรพิเศษก่อนคงช่วยประหยัดค่ายาไปได้เยอะ’

แต่ในขณะนั้นเอง เตียนhapล่อยเขาออกจากการดูดเลือดชั่วคราวและกล่าวกับสาวใช้ด้านหลังอย่างอ่อนโยน “พี่มีตำมะ หิวบ้างมั๊ย เลือดพี่เขยหวานดีนะคะ มาดื่มสิ...พี่เขยใจดีไม่ถือสาใช้มั๊ยคะ”

เสียงหวานใสเบื้องหน้าเหมือนเสียงตัดลิ้นประหารเขา

‘มีตำคงไม่ทำมั่งทำทางเรียบร้อยแบบ...โอ๊ะ คิดผิด’

มีตำหยิบรับใช้ไม่กล่าวมากความ กลับเคลื่อนที่มากอดด้านหลังเขาอย่างรวดเร็ว ดื่มเลือดหวานที่ล้าคอด้านซ้ายพร้อมเจ้านายของตนเอง...ปล่อยให้ผู้กลายเป็นถึงเลือดหวานมีชีวิต โดนอาวุธสาวของตนเองหัวเราะต่ออย่างสนุกสนาน

ในเกาะเล็กๆ ที่มีป่าไม่หนาแน่นมากนัก ไร่ซึ่งแหล่งน้ำ ไร่ซึ่งสิ่งมีชีวิตอื่นๆ แต่บัดนี้มีหนึ่งมนุษย์ หนึ่งเครื่องจักรกำลังเดินลุยป่าแห่งนี้

เขาเหลือเวลาไม่มากนัก เพราะสัญญากับองค์หญิงตัวน้อยว่าจะกลับมาที่เต็นท์ก่อนตีหนึ่ง แล้วจะรีบพาไปซื้อเสื้อผ้าที่อีกฝ่ายต้องการ

หลังจากสาวน้อยได้ดื่มโลหิตหวานจนพอใจจึงยอมรับอย่างว่าง่าย และเข้าเต็นท์ไปโดยมีสัตว์อสูรทั้งสามตัวของเขาดูแลอย่างใกล้ชิด

ส่วนตัวเขาที่มีเวลาเหลือไม่มากนัก จึงเริ่มค้นหาเพื่อตรวจสอบสาเหตุ ที่ทำไมเกาะแห่งนี้ถึงโดนโวลกัลราชาเผ่าตรีเนตรวงกลมเอาไว้ และเขียนกำกับว่าเป็นที่ที่ต้องทำลาย ซึ่งทางพวกหุ่นยนต์กลับไม่มีรายงานเกี่ยวกับเกาะนี้เลยสักนิด

เดียว

เขาเริ่มสำรวจพร้อมกับเจ้าหุ่นยนต์ที่พอบ้านของเขาอย่างละเอียด ในใจนึกถึงความเป็นไปได้หลากหลายรูปแบบ และเขาก็ค้นพบจนได้ ในใจกลางของเกาะ มีก้อนหินทรงกลมผิวขรุขระขนาดไม่ใหญ่มาก สูงประมาณหกเมตร กว้างประมาณห้าเมตร ถ้าดูด้วยสายตาศพคดี จะเห็นว่ามันเป็นเพียงก้อนหินขนาดใหญ่ตามธรรมชาติ แต่ด้วยเครื่องตรวจสอบตรีเนตร มันจะบอกว่ามีมุมหนึ่งของก้อนหินมีประตูลับซ่อนเอาไว้

เมธัสเดินเข้าไปสำรวจก้อนหินมุมนั้น ตรงบริเวณร่องหินช่วงหนึ่งจะมีลักษณะที่แตกต่างจากส่วนอื่นอย่างสิ้นเชิง เพราะจริงๆ แล้วมันทำมาจากโลหะ และทาสีให้ดูคล้ายเป็นส่วนหนึ่งของก้อนหิน

พอเมธัสลองขยับเล็กน้อยมันก็กลายเป็นช่องว่างเล็กๆ ในนั้นมีแผ่นเหล็กขนาดใหญ่วางอยู่ ทำเอานักสำรวจแบบเขาต้องพิศวงงงงวยกับสิ่งของที่เห็น เขาลองหาวิธีเปิดอย่างเคร่งเครียดแต่ยังไม่สำเร็จสักวิธี

เขาสเตียนที่เห็นแผ่นเหล็กในช่องว่างนั้น รู้สึกคุ้นเคยอยู่บ้างจึงพูดขึ้น “นายท่านขอรับ ตรงจุดนี้กระผมคิดว่าน่าจะให้ชาวเครื่องจักรแบบผมเปิดได้เท่านี้ขอรับ”

เมธัสฟังแล้วจึงนึกขึ้นได้ ‘เกาะนี้ต้องเป็นของเกียซอนแน่นอน มันคงต้องให้หุ่นยนต์เหมือนกันถึงสามารถเปิดกลไกต่างๆ ได้’

พอคิดเสร็จจึงรีบออกห่างพยักหน้าให้เขาสเตียน เป็นการส่งสัญญาณให้อีกฝ่ายจัดการ

พอบ้านเหล็กไหลนั้นว่าไม่ทำให้เขาผิดหวัง เพียงเอามือโลหะนั้นวางลงแผ่นเหล็กเริ่มเรืองแสง และก้อนหินส่วนหนึ่งค่อยๆ เลื่อนลงเข้าไปในพื้นที่ มีแสงลอดออกมาจากช่องว่างที่กำลังเปิดขึ้นเล็กน้อย

เมื่อเขามองเข้าไปจึงพบว่าด้านในของก้อนหินเป็นห้องเหล็กไหล มีแสงไฟจากหลอดไฟเล็กๆ ดวงหนึ่งบนเพดานห้อง ข้างในแทบจะเรียกได้ว่าเป็นช่องขนส่งแบบหนึ่งก็ว่าได้ เพราะที่พื้นมีแท่นขนส่งติดตั้งเอาไว้อยู่

เมธัสเริ่มมั่นใจ “อืม สงสัยที่นี่คือฐานลับของเกียซอน เขาสเตียน ไปค้น

เถอะ”

หลังกล่าวเสร็จเขาก็กับหุ่นยนต์ของเขาก็เข้าไปยืนที่แท่นขนส่ง ร่างกายของ ทั้งคู่หายไป ประตูด้านในที่เป็นจักรกลและด้านนอกเป็นแผ่นหินค่อยๆ เลื่อนกลับ ขึ้นไปยังที่เดิม เพื่อซ่อนความเป็นจริงที่ว่า นี่คือนทางเข้าฐานลับนั่นเอง

เมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อน หมู่บ้านชาวมัจฉาที่ไร้ผู้คนถูกลัทธิอสูรกลุ่ม หนึ่งเข้ามายึดครอง

ในปัจจุบันจึงเริ่มมีผู้อาศัยมากขึ้น เป็นชาวปีศาจหลากหลายเผ่าพันธุ์ จำนวนมากกว่าร้อยตน และยังคงมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

ณ บ้านหัวหน้าหมู่บ้าน มีลัทธิอสูรระดับราชาอยู่สิบตน มีอยู่ตนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ด้านในสุดของห้องโถง กำลังยิ้มแยมเล็กน้อย กล่าวกับลัทธิอสูรเบื้องหน้าที่ต่างยืนเข้าแถวอยู่สองฝากข้าง “ข้าจะเริ่มใช้ที่นี่ ในการเริ่มต้น ก่อตั้งอาณาจักรของพวกเรา พวกเจ้าจงแยกย้ายกันไปรวบรวม วัสดุเพื่อเตรียมสร้างค่ายทหาร ด้วยเงินที่ข้ามีติดตัวอยู่น่าจะพอใช้เป็นทุนในการ สร้างป้อมปราการทางการทหารได้ พวกเจ้าไปเตรียมตัวป้องกันการบุกโจมตีจาก เจ้าพวกนั้นแล้วกัน ข้าคิดว่าที่มันหนีไปแบบนั้น อีกไม่นานต้องยกพวกมาต่อสู้อย่างชิงหมู่บ้านนี่คืนอย่างแน่นอน”

ลัทธิอสูรทั้งเก้าตนล้วนรับคำ แล้วต่างแยกย้ายกันออกจากบ้านหลังนี้ ไปเริ่มงานต่อไปทันทีเพื่ออนาคตของพวกมัน

วินนาชกลับมาอยู่ในสภาพแวมไพร์เท่าดังเดิม เขาเหนื่อยอ่อนกับการต่อสู้ที่ผ่านมา เสียทั้งกำลังใจ กำลังทรัพย์ กำลังบุคคล และครั้งนี้เป็นโอกาสสุดท้ายแล้ว

ต่อให้ตอนนี้ไม่สามารถจับตัวเดียนาได้ก็ตาม ขอเพียงสร้างฐานกำลังใหม่ ได้สำเร็จ ซึ่งอาจใช้เวลาานสักหน่อย แต่เขาจะต้องกลับไปสู่ความยิ่งใหญ่เหมือนเมื่อกาลก่อน

น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเคียดแค้นซึ่งตั้งขึ้นอย่างแผ่วเบา “อาเบล รอช้าก่อนเถอะ ข้าจะมอบความเจ็บปวด ความแค้น ความอับยศ ทั้งหมดนี้คืนให้

แก่เจ้า”

วินนาชเชื่อมั่นในความทะเยอทะยานที่ไม่จบสิ้น ความพยายามที่ไม่ลดละ ความโกรธแค้นที่ไม่จางหาย มันจะเป็นตัวนำพาเขากลับไปยังถิ่นเกิดอีกครั้งเป็นแน่แท้

ในขณะที่คิดจะหลับตาพักผ่อนกลับเกิดเหตุวุ่นวายขึ้น ณ เบื้องนอก ตูม!ๆๆๆ เสียงระเบิดดังขึ้นจากด้านนอก เขาต้องเปลี่ยนมาอยู่ในร่างหนุ่มอีกครั้ง พร้อมนัยน์ตาที่เปล่งประกาย ลีโลहित ใบหน้าเย็นชา กัดฟันเอ่ยอย่างดุดัน “มาหาที่ตายแล้วสินะ เจ้าหนุ่ม”

ห้องกว้างขนาดใหญ่ มีแสงสว่างไม่มากนัก แต่ยังคงแสดงให้เห็นถึงสิ่งต่างๆ ที่จัดตั้งวางในห้องที่มีมิติแห่งนี้

ในห้องนี้มีเครื่องจักรขนาดใหญ่ใช้ประกอบหุ่นยนต์ ตรงกลางนั้นมีตู้ประกอบที่ว่างเปล่า แต่ตรงบริเวณข้างห้องมีหลอดแก้วขนาดใหญ่ ในนั้นมีบุรุษร่างสูงใหญ่ลอยตัวอยู่ในน้ำใส ร่างกายของเขาเปลือยเปล่าไม่ใส่เสื้อ เผยให้เห็นถึงกล้ามเนื้อมัดๆ นัยน์ตาที่ยังปิดเอาไว้อยู่บ่งบอกถึงการนอนหลับ

อีกมุมหนึ่งของห้อง มีตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่สีเงินที่เปิดเอาไว้อยู่ ในนั้นมีเสื้อผ้าจำนวนมากแขวนหรือพับวางเอาไว้

ตรงบริเวณนั้นมีชายคนหนึ่งกำลังนั่งเย็บเสื้ออย่างเพลิดเพลิน เสื้อที่เย็บอยู่มีขนาดใหญ่โตอย่างมาก เรียกได้ว่าคนที่ใส่ต้องสูงกว่า 2.6 เมตรเลยทีเดียว โต๊ะเหล็กเบื้องหน้าของเขามีกองเสื้อผ้าอยู่หลายตัว วางเรียงรายเอาไว้ ช่างๆ ยังมีกล่องใส่เครื่องมือเย็บผ้าที่เปิดโชว์อุปกรณ์สำหรับงานเย็บเสื้อจำนวนหนึ่ง มีหลอดด้ายหลากสีวางเรียงบนโต๊ะ หมอนปักเข็มสีชมพู กรรไกรตัดผ้า และเศษผ้าจำนวนหนึ่งที่วางเอาไว้เป็นกองๆ

เมื่อเขาตัดด้ายเสร็จก็สะบัดเสื้อสูทสีดำเล็กน้อย จากนั้นเริ่มหยิบเสื้อผ้าเกือบทั้งหมดที่วางบนโต๊ะ และข้าวของเครื่องใช้ลงกระเป๋าคาดเอวอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงเสื้อผ้าชุดหนึ่งที่ถูกต้องเย็บอย่างบรรจง

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเก้าอี้เหล็กขนาดใหญ่ หยิบเสื้อผ้าวางเอาไว้เดินไปยัง

หน้าหลอดแก้ว “หนังเทียมสร้างเสร็จทั้งตัวหรือยัง”

ชายในหลอดแก้วเปิดเปลือกตาขึ้นมา แต่ในช่องนัยน์ตานี้กลับเป็นเพียงกระจกสีดำเปล่งแสงสลัวๆ ออกมาเท่านั้น “เสร็จเรียบร้อยแล้วขอรับนายท่าน...ขอสั่งปิดระบบ เปิดหลอดแก้วได้”

ลึนเสียงพูดของชายร่างเปล่าเปลือย น้ำในหลอดแก้วเริ่มลดลงอย่างรวดเร็วโดยถูกสูบออกจากรูที่เปิดเอาไว้ด้านล่างของหลอดแก้ว จนกระทั่งน้ำในหลอดถูกสูบออกจนหมด กระจกส่วนหนึ่งก็เริ่มเลื่อนลงอย่างช้าๆ

ชายร่างสูงใหญ่เดินออกมา เขามีกล้ามเนื้อบึกบึนใหญ่โต ยืนมือรับเสื้อผ้าจากนายท่านของเขา แล้วเริ่มสวมใส่อย่างเงียบเชียบ

ชายหนุ่มร่างเล็กที่ยืนยื่นเสื้อผ้าทีละชิ้นๆ กล่าวอย่างสนใจ “อืม นายใส่ดูแล้วเหมาะสมจริงๆ ไว้กลับเมืองจะลองให้เลือกซื้อเสื้อผ้าเพิ่มแล้วกันนะเซบาสเตียน แต่นี้ไม่ถึงเลยว่าคุณานลับของเกียซอนจะเป็นแบบนี้”

ก่อนหน้านี้ เมื่อเขาลงมากับหุ่นยนต์พอบ้าน จึงพบว่าที่แห่งนี้คือที่ประกอบร่างระดับราชาของเกียซอนที่แอบสร้างขึ้นอย่างลับๆ แต่มันอยู่ในการคาดเดาแต่แรกว่า ต้องมีโรงงานเช่นนี้อยู่ที่ใดสักแห่ง

เพียงแต่ที่เห็นเนื่องจากการคาดเดาก็คือ โรงงานลับแห่งนี้จะเปิดระบบได้โดยชนเผ่าจักรกลเท่านั้น ซึ่งพอดีเขาพาหุ่นยนต์มาด้วยหนึ่งตัวเช่นกัน จึงสามารถใช้การระบบต่างๆ ได้

หลังจากตรวจสอบโรงงานอย่างละเอียดจึงพบว่า มีเครื่องดูดพลังจิตและเครื่องต่อต้านแรงโน้มถ่วงแบบใส่ในตัวหุ่นยนต์

ชายหนุ่มจึงเริ่มติดตั้งเครื่องดูดพลังจิตและเครื่องต่อต้านแรงโน้มถ่วงให้พอบ้านเหล็กในทันที

ส่วนที่ทำให้เขาต้องตกใจคือ โรงงานผลิตทั้งอาวุธ ระเบิด และไข่มุกเจ็ดสีที่มีวัตถุพิเศษใช้ในการผลิตเตรียมไว้อย่างเพียบพร้อม เขาจึงให้เซบาสเตียนออกคำสั่งผลิตขึ้นอย่างเร่งด่วน ถึงจะได้ไม่มากแต่ขอแค่พอใช้ก็ยังดี

สิ่งสุดท้ายที่ทำให้เขาต้องตกใจอีกครั้งคือ เครื่องสร้างหนังมนุษย์เทียมกับ

ตุ้เสื้อผ้าเหล็กขนาดใหญ่ เมื่อเขาพบเจอต้องอุทานด้วยความตกตะลึง “เกียซอนชอบไปซื้อของที่เมืองหลัก แถมสวมหนังมนุษย์ด้วยหรือ”

ชายหนุ่มที่ยืนรอเซบาสเตียนใส่เครื่องจักรเพิ่มความสามารถ ก็ลองไปดูข้อมูลต่างๆ ที่ทิ้งเอาไว้ในเครื่องบันทึกข้อมูล แล้วต้องปวดหัวกับสิ่งที่เห็น

เขาต้องนั่งคิดในใจ ‘หากข้อมูล...ทั้งหมดเป็นเรื่องจริง เจ้าพวกเราๆ ที่มีอยู่ในตอนนี้ มันมารวมตัวกันได้ได้อย่างไร ใครเป็นคนกลางให้พวกนั้นเจรจา’

ข้อมูลที่บันทึกคือ รายงานการซื้อขายแลกเปลี่ยนระหว่าง กิอบลิน โจรโครงกระดุกกับเกียซอน...

แต่เขาต้องเลิกคิดเรื่องไร้สาระพวกนี้ก่อน ก็มันเป็นโลกในเกม อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้ แม้เรื่องพวกวิเศษวิไสมาไล่ฆ่าเขายังเกิดขึ้นได้เลย ชายหนุ่มเลยได้ข้อสรุปทั้งหมดว่า ‘ไหนๆ มีแล้ว ก็ใช้ๆ ไปเถอะ’

ชายหนุ่มจึงสั่งให้หุ่นยนต์พอบ้านใส่หนังเทียมเลียนแบบมนุษย์ซะ ซึ่งรูปแบบมันมีไม่มากนัก จึงให้เจ้าหุ่นยนต์เลือกเอาเอง และเจ้านั้นก็ขอแบบ ‘โหดๆ’ เอาไว้ก่อน

เขาก็ได้แต่ ‘ตามใจ’ รสนิยมหุ่นยนต์ของเขา ในใจต้องคิดอย่างเดียวว่า ‘พอบ้านหน้าโหดแบบนี้ น้องสาวเราคงจะไม่ตกใจกลัวหรอกนะ ฮือ’

แต่ปัญหาหนักต่อมาคือ ‘เฮ้ย เสื้อผ้ามีแต่ขนาดคนสูง 2.3 เมตรเองรี... ต้องเอาเสื้อผ้าที่มีมาตัดซะแล้ว...’

เพื่อไม่ให้คนอื่นพบชายกล้ามเนื้อในสภาพเปลือยเปล่า เขาเลยเร่งตัดเย็บเท่าที่ทำได้ เลยตัดเอาจากวัตถุพิเศษที่มีผสมกับเลือดไหมอสุราที่มีการแก้ไขขนาด เพื่อเสริมพลังป้องกันให้แก่ร่างกายของหุ่นยนต์ของเขา ส่วนรองเท้าต้องตัดเย็บขยายขนาดอีกนิดโดยใช้รองเท้าที่มี มันก็ยิ่งพอที่จะช่วยได้

เซบาสเตียนในชุดสูทสีดำ มาดเข้มเต็มร้อย แต่ขาดสิ่งหนึ่งคือดวงตา ยงดีที่เกียซอนมีวิธีแก้ปัญหานี้ได้อย่างง่าย ด้วยการใส่แว่นดำ เจ้าหุ่นยนต์เลยอยู่ในสภาพหนุ่มใหญ่นักธุรกิจโลกมีมาดเข้มมีกล้ามเนื้อที่ชวนให้รู้สึกน่ายำเกรงอีกด้วย

ส่วนเขาหลังจากจัดการกับเรื่องต่างๆ ของหุ่นยนต์เสร็จแล้ว จึงเก็บระเบิดอาวุธ กับก้อนแร่เงินอีกนิดหน่อย แล้วก็ของสุดท้ายที่จะช่วยให้เขาจบศึกนี้อย่างง่ายดาย ไซ่มุกเจ็ดสี 50 เม็ด

เสียงหวานใสดังขึ้นในหัว “อึอึ เย้ๆ เจ้านายคะ ลู๊ๆ น้ำ ออย่าลืมหาเทเรซ่าไปเก็บวิญญาณด้วยนะคะ”

เขาได้แต่ส่ายหัวกับอาวุธสาวเจ้าอารมณ์คนนี่จริงๆ

ชายหนุ่มหันมองดูเซบาสเตียนที่กำลังทดลองลอยตัวไปที่หัวห้องกว้างเพื่อทดสอบระบบใหม่จนชำนาญพอจะเข้าสู่สนามรบจริงเสร็จ เลยตะโกนเรียก “เซบาสเตียนไปลุยกันได้แล้ว”

พ่อบ้านมาดเข้มลอยตัวเข้ามาหาชายหนุ่มอย่างรวดเร็วพร้อมอุ้มเจ้านายลอยตัวไปยังแท่นขนส่ง เจ้าหุ่นยนต์เองก็อยากออกสู่สนามรบในสภาพที่แข็งแกร่งที่สุดเช่นกัน

วินนาซวิ่งออกมาจากบ้านหลังใหญ่ต้องพบกับศัตรูที่แปลกหน้าสองคน

คนหนึ่งเป็นมนุษย์ใส่เสื้อสูทสีดำตัวสูงใหญ่กว่า 2.6 เมตร ส่วนอีกคนเป็นโกเลมสีเงินตัวเล็ก สูงประมาณสองเมตร ทั้งสองกำลังลอยตัวใช้อาวุธแปลกๆ ที่เขาเคยเจอมาแล้ว

ศัตรูตัวโตลอยเข้าโจมตีระยะประชิด ทุกหมัดล้วนรุนแรงเพียงแค่มัดเดียวก็ทำเอาลูกน้องของเขาปางตาย แล้วค่อยจับโยนให้ศัตรูตัวเล็กใช้ลำแสงที่คุ้นเคยยิงใส่ลูกน้องของเขาที่เจียนตายอย่างอัมหิต

ลูกน้องจำนวนมากของเขากำลังล้มตายดูจะไปไม่ร่วง

วินนาซปล้นบันดาลโทสะถึงขีดสุด เกือบตลอดเวลา 24 ชั่วโมงมานี้ เขาประสบแต่พวกสร้างปัญหา ชอบทำลายความรุ่งเรืองของเขา จึงเคลื่อนย้ายตัวอย่างรวดเร็วไปโจมตีมนุษย์เสื้อสีดำ แต่ผลกลับเหมือนพลังงานใหม่โดนสลายไปจนไม่สามารถใช้ได้ดังเช่นปกติ

ตูม! หมัดที่หนักแน่นรุนแรงชกเข้าที่ใบหน้า พลังทำลายมากถึงขนาดส่งร่างกายของเวมไพร์คั้งลอยไปจุดเศษไม้ชิ้นเล็กๆ

โครม! ร่างกายของวินนาซลอยไปติดกับกำแพงบ้านหลังหนึ่ง เขาแปลกใจ ‘ทำไมพลังงานถึงใช้ไม่ได้ และทำไมหมัดมันถึงไวนัก’ เสียงที่คุ้นเคยดังขึ้นจากเบื้องบน “เซบาสเตียนรีบจัดการให้เสร็จเร็วๆ เวลาของผมใกล้หมดลงแล้ว”

วินนาซยอมจดจำเสียงนี้ได้ มันเป็นเสียงของ... “แกเจ้ามนุษย์...”

โกเลมสีเงินที่ลอยอยู่บนฟ้าร้องตะโกนกลับมา “ใช่ครับ ผมเองครับ” พร้อมยิงแสงจำนวนมากใส่วินนาซ

เขาซึ่รลไปค้บิณมายังเกาะมัจฉาที่โดนพวกวินนาซบุก โดยให้เซบาสเตียนลอยตัวตามมา นับว่าเร็วไม่แพ้ความเร็วสูงสุดของรถไปค้บิณของเขาเลย

พอมาถึงเขาเปลี่ยนรถไปค้บิณเป็นป้ายเหล็ก จากนั้นหยิบไซ่มุกเจ็ดสีมา 100 เม็ด ใส่เข้ากับกำไลสีเงินที่อยู่ในข้อมือขวา กล่าวเบาๆ ว่า “เซบาสเตียนผมมีเวลาใช้ ‘กำไลนักรบ’ เพียงสามสิบนาที อยากรู้ให้นายพยายามจัดการให้เร็วที่สุดแล้วเวลาเจอวินนาซจงใช้เครื่องต่อต้านพลังจิตเต็มที่แล้วนะครับ”

เซบาสเตียนกระซิบเสื้อสูทให้แนบแน่นกับตัว กล่าวอย่างสุภาพว่า “นายท่านขอรับ กระผมขอเสนอว่า ผมอัดหนักๆ ให้มันขยับไม่ได้ ส่วนนายท่านคอยยิงเก็บแล้วกันขอรับ ไม่ต้องเสียงเกินไป”

พอกกล่าวเสร็จพ่อบ้านมาดเข้มของเขาก็ร่อนลงข้างล่างดูจุดดาวตกแห่งความตายลูกหนึ่ง

ชายหนุ่มต้องส่ายหน้าให้หุ่นยนต์ที่ทำงานตามหน้าที่อย่างเคร่งครัดเพื่อเจ้านายของตนเอง

เสียงหวานใสดังขึ้น “ก็ดีแล้วนี่คะ เจ้านายรีบๆ ไปสามันนะคะ ออย่าลืมหาเทเรซ่ามาเก็บวิญญาณด้วยน้ำ ลู๊ๆ ค่ะ เจ้านาย”

ชายหนุ่มรู้สึกว้าว เซบาสเตียนและเทเรซ่าล้วนชื่นชอบในการมาพิน ถ้าเขาพาทั้งสองไปยังดินแดนที่สามารถต่อสู้เองได้เรื่อยๆ เขาคงต้องเข้าไปอยู่ในวังวนของการต่อสู้ที่ไม่มีวันจบอย่างแน่นอน

เขาถอนหายใจพร้อมออกคำสั่ง “เปิดระบบกำไลนักรบเข้าสู่โหมดสงคราม”

แสงสว่างปรากฏรอบๆ ตัวของเขา แล้วเพียงพริบตาเดียว ร่างกายของเขาก็มีเคราะห์เงินหุ้มทั้งตัว

“อืม สามสิบนาที่พลังเพิ่มขนาดนี้ก็ถือว่าคุ้ม แต่รูปแบบของเกราะชุดรบอวกาศมีใช้มันไม่แปลกไปรีนี่ สงสัยตอนออกจากโลกใบนี้ ต้องไปตรวจสอบดูสักหน่อยแล้ว ว่าคนสร้างระบบพวกนี้ไปหาข้อมูลมาได้ยังไง ชุดรบพิเศษรุ่นใหม่นี้ล่าสุดนี่ มันเป็นความลับชั้นสูงของกองทัพเลยนะ”

พอเขากล่าวเสร็จก็เรียกปืนสั้นคู่ออกมา จากนั้นเข้าสู่สนามรบอย่างรวดเร็ว แล้วเริ่มทำหน้าที่ตามที่เขาสเตียนและเทเรซ่าสั่ง ตามเก็บให้หมด จนเขายังต้องคิดว่า ใครเป็นเจ้าของ ใครเป็นลูกน้องกันแน่

กำลังกรบ ชุดเกราะรบอวกาศรุ่นปัจจุบัน ของระดับ 10

พลังป้องกัน	75,000
ป้องกันพลังจิต	100,000
เพิ่มพลังชีวิต	500,000
เพิ่มพลังจิต	350,000

เพิ่มสถานะ พลัง 200 กาย 200 ไว 200 แม่นยำ 200

ข้อแม้การใช้ ต้องใช้ไข่มุกเจ็ดสี 100 เม็ด ในการเปิดระบบ จะใช้ได้เพียง 30 นาทีเท่านั้น หลังจากใช้งานหนึ่งครั้งต้องพักระบบเป็นเวลา 24 ชั่วโมง

58

เกาะของ...การลงทัณฑ์ และ นายแม่มาก

ณ ห้องแห่งหนึ่ง ชายในเสื้อคลุมยาวสีขาวคนหนึ่งกำลังนั่งมองจอภาพ หลายสิบบานอยู่ ภาพทั้งหมดที่ปรากฏบนจอเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่เขาไม่ได้เฝ้า มองเรื่องต่างๆ ที่ผ่านมา ภาพบันทึกเหล่านั้นทำให้เขาหงุดหงิดถึงขีดสุด นัยน์ตาของเขาทอแววโกรธแค้นกับคนในจอภาพ แต่ชายชุดขาวกลับส่ายยิ้มเล็กน้อย ก่อนเปิดจอเล็กๆ จอหนึ่งขึ้นที่เบื้องหน้า

เขาคดปุมที่จอภาพจอน้อยอย่างรวดเร็ว...เมื่อกดเสร็จ รอยยิ้มบนใบหน้า บ่งบอกถึงความพึงพอใจ

ชายคนนั้นใช้มือขวากวาดภาพหน้าจอตลอดออก เหลือเพียงหน้าจอเดียว เอ่ยเบาๆ ว่า “ดูซิว่าคราวนี้จะยังสามารถปั่นป่วนเกาะของผมได้อีกมั๊ย หึๆ”

คำคืนนี้มันช่างรุนแรง เกิดการต่อสู้ไม่ขาดสายซึ่งล้วนเป็นอันตรายต่อ ชีวิตของเขา

โดยปกติ เขาคือผู้สร้างความเจ็บปวดให้แก่ผู้อื่น เขาคือผู้ช่วงชิงทุกอย่างจากผู้อื่น

มันทั้งโหดร้ายทารุณ ทั้งไร้เมตตา เขาเพียงไปฝันว่าจะเป็นราชา มันจะเป็นไปไม่ได้เลยหรืออย่างไร เพราะมันที่ลอยตัวอยู่เบื้องบน มันอีกตัวที่กำลังไล่ฆ่า

ลูกน้องของเขาอยู่เบื้องล่าง และมันอีกตัวที่อยู่บ้านเกิด

วินนาชที่บาดเจ็บสาหัสจากการโจมตีเพียงครั้งเดียวของเซบาสเตียน และกำลังจะจบชีวิตโดยเมธัส

เขารู้สึกท้อแท้กับการต่อสู้ที่พลิกผันจนไม่อาจจะคาดการณ์ได้แบบนี้...แต่มันหยุดไม่ได้อีกแล้ว เพราะเขาต้องการยิ่งใหญ่มาก เขาจะฝ่าฟันวิกฤติเบื้องหน้าไปให้ได้ และจะกลับไปยิ่งใหญ่อีกครั้ง

วินนาชที่กำลังจะโดนการโจมตีที่อาจถึงขั้นเสียชีวิต กลับมีพลังบางอย่างเพิ่มพูนขึ้นมาจนล้นปรี่ ท่วงท่ายุทธ์ได้ถึงพลังใหม่ที่พลังเหล่านั้นแทบควบคุมไม่อยู่ มือขวาถูกขยับไปข้างหน้าเองโดยอัตโนมัติ แล้ว...

เมธัสในชุดเกราะรบอวกาศกำลังจะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้ ปีนึงท่า
ไม่ตายออกไป กระสุนนับพันนัดกำลังจะถล่มเป้าหมายจนตายภายในพริบตา แต่แล้ว...

เปรี้ยะ! กระทบกระสุนแสงทั้งหมดกลับโดนโล่พลังจิตสะท้อนกลับตั้งมาที่เขา

เขารับทะยานขึ้นท้องฟ้าด้วยความเร็วสูงสุดถึงหลบกระสุนทั้งหมดพ้น แต่สิ่งหนึ่งที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าคือ วินนาชที่ลอยตัวอยู่อย่างสง่างามและกำลังจางแขนขาขึ้นสะบัดลงมาเบาๆ ใส่เขา

เมธัสคิดในใจว่า 'ทำไม พลังจิตถึงไม่โดนสลายล่ะ...'

ชายหนุ่มรีบเอาแขนทั้งสองข้างขึ้นมามองกันทันใด เพื่อหวังว่าเกราะรบอวกาศจะช่วยป้องกันการโจมตีธรรมดานี้ได้

ตูม! แรงโจมตีอันรุนแรงพาดเข้าที่เกราะแขนของเมธัส

ฟ้าว! พลังทำลายทำให้เกราะชุดเกราะเงินดิ่งลงจากฟ้าดูดาวตก

โครม! ร่างกายของเขาทะลุลงหลังคาบ้านหลังหนึ่ง

เมธัสแทบหมดสติ ร่างกายแทบสิ้นไร้พลัง ในใจนี้ภจนสนทน่ที่ว่า 'เกิดอะไรขึ้น นี่มันพลังรุนแรงยิ่งกว่าที่เคยเจอมาทั้งหมด'

เสียงใส่ดังขึ้นอย่างเร่งร้อน "เจ้านายคะ เกิดอะไรขึ้นคะ ทำไมเจ้าตัวนั้น

เก่งขนาดนั้น เจ้านายต้องรีบหนีนะคะ"

เสียงที่เจือความห่วงใย ทำให้เขารู้สึกดีขึ้น แต่ร่างกายที่โดนโจมตีอย่างรุนแรง ถึงพลังเลือดจะฟื้นขึ้นเองด้วยยาเพิ่มเลือดที่มีก็ตาม กระนั้นร่างกายยังคงซาไร้ซึ่งพลังที่จะขยับเขยื้อนแม่ปลายนิ้ว

เสียงที่เต็มไปด้วยความห่วงใยดังขึ้นจากนอกบ้าน "นายท่านเกิดอะไรขึ้นหรือขอรับ อ้าก!"

โครม! เสียงการโจมตีที่รุนแรงดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เมธัสรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นภายนอก มันต้องเป็นการโจมตีอันบ้าคลั่งของวินนาช และเป้าโจมตีคงเป็นเซบาสเตียนอย่างไม่ต้องสงสัย

เขาที่เริ่มขยับได้พยายามลุกขึ้นยืนอีกครั้ง มันเป็นหน้าที่ของเจ้านายที่ต้องปกป้องลูกน้องได้บังคับบัญชา 'รอเดี๋ยวเจ้าหุน ผมกำลังจะไปช่วย'

ร่างกายที่เริ่มหายจากอาการชาเดินโซเซจนไปถึงหน้าประตู

แอ็ด! เสียงประตูที่เริ่มเปิดเล็กน้อยดังเบาๆ

เขามองออกไปข้างนอก และต้องพบเห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อ

วินนาชกำลังลอยตัวสูงจากพื้นเกือบสองเมตร ใช้มือซ้ายยกร่างกายของเซบาสเตียนที่ยังไม่หลุดเป็นชิ้นๆ แต่ทั้งเสื้อผ้าและหนังเทียมขาดหลุดแหวกจนน่าสะพรึงกลัว

นี่ยังเป็นเรื่องที่เขาไม่เคยคาดคิดด้วยซ้ำว่า จะเกิดขึ้นได้...

'ทำไม วินนาชถึงแข็งแกร่งขึ้นจนผิดปกติ มันไม่สมควรเป็นแบบนี้สิ'

ถึงในใจจะคิดแต่มีอย่างคงยกป็นขึ้นพร้อมออกคำสั่งว่า "เซบาสเตียนลองดูพลังจิตมันให้หมดเร็ว"

พอสิ้นเสียงเขารีบใช้ปืนสั้นคู่ที่ยังอยู่ในมือ ยิงกราดเข้าใส่วินนาชที่มองมาทางเขาด้วยสีหน้าสมเพช

แกร็ง! กระทบปืนทั้งหมดล้วนโดนโล่พลังจิตตั้งรับกันไว้ได้

วินนาชเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน "เจ้าหนุ่ม โอกาสสุดท้ายในชีวิตของเจ้าแล้วนะ ข้ายังคงเมตตาไว้ชีวิตกับสิ่งมีชีวิตอ่อนแอเช่นเจ้า แต่ส่งเดียนามาซะ แล้วเจ้าจะได้กลับไปใช้ชีวิตที่น่าสมเพชของเจ้าตามเดิม ฮ่าๆ"

เมื่อพูดเสร็จแวมไพร์ผู้ทรงพลังก็ขว้างร่างอันใหญ่โตเข้าไปใส่เม็ธสอย่างจับปล้น

เขาที่ระวังตัวอยู่แล้วย่อมสามารถหลบพ้น แต่ด้วยความคิดที่ไวกว่าจึงรีบพูด “ผีนึก เซบาสเตียน”

ร่างกายอันใหญ่โตที่ละหะกลายเป็นแผ่นป้ายทองคำลอยเข้ามาที่มือของเขา

เม็ธสยื่นมือรับป้ายทองคำและรีบส่งเข้าไปในกระเป๋าคาดเอาด้วยพลังจิต เขาคิดที่จะรีบใช้พลังจิตทั้งหมดเคลื่อนย้ายตัวหนี แต่ก่อนที่จะได้ใช้ทักษะเคลื่อนย้ายร่างตามแผน ทันใดนั้นที่คอของเขากลับโดนมือซ้ายอันแข็งแกร่งบีบจับอย่างรุนแรง แรงบีบทำให้แม้แต่เกราะเงินที่มีพลังป้องกันมากที่สุดเท่าที่เคยมีมาของเขายังต้องแตกร้าวได้ภายในพริบตา

เสียงหวานใสดังขึ้นในหัวของเม็ธสด้วยความเร่ร้อนยิ่งกว่าทุกครั้ง “เจ้านายคะ เรียกทหารเข้ามาซื้อเวลาให้เจ้านายหนีลึคะ เร็วเข้าลึคะ เจ้านาย~~”

เขาคิดในใจอย่างอ่อนล้า ‘เด็กโง่ ดูกี่รู้ว่าเจ้านี่มันแข็งแกร่งเกินที่เธอจะสู้เปลืองแรงเปล่า’

เสียงหวานใสที่สั้นครี๊ดดังขึ้นเจือร้องให้เล็กน้อย “เจ้านายคะ จะบ้าหรือคะ ถ้าเจ้านายตายทหารเขาก็ไม่ตีใจเช่นกันคะ ไม่ลองก็ไม่รู้คะ ฮือๆ”

คนอย่างเขาย่อมรู้ว่า เบื้องหน้าคือศัตรูที่แข็งแกร่งจนไม่มีทางชนะ ใครจะไปยอมสูญเสียมากกว่านั้น ‘โทษทีนะทหารซ่า สงสัยเก็บวิญญาณเจ้าวินนาซให้ไม่ได้แล้วละ’

ถึงเขาจะยอมตาย แต่อย่างไรก็ตาม เขาจะลองหาทางทำให้ศัตรูบาดเจ็บสาหัสตามไปด้วย เลยลองใช้เครื่องตรวจสอบของเกราะนักรบดูว่าศัตรูเบื้องหน้ามีพลังเท่าไรกันแน่

ผลลัพธ์ที่ขึ้นมา สร้างความตื่นตระหนกต่อเขามากที่สุดในครั้งนี้ ‘ระดับหนึ่งพัน พลังงานชีวิตไม่สามารถคำนวณได้... มันเป็นไปได้ ระดับของมันจะเพิ่มขึ้นพรวดพราดแบบนี้ได้อย่างไร หรือว่า...เมื่อกี้มันนอนทับสัตว์อสูรอะไรสักอย่างตาย แล้วได้รับค่าประสบการณ์มากจนระดับเพิ่มขึ้นถึงขนาดนี้’

วินนาซที่กำลังรู้สึกถึงพลังที่มากขึ้น เขาต้องทำทุกอย่างที่ต้องการได้อย่างแน่นอน ด้วยพลังระดับนี้ ระดับที่อยู่ๆ ก็เพิ่มมากขึ้น จนเขารู้สึกว่าตัวเองในตอนนี้มีพลังประดุจเทพที่ทำได้ทุกอย่าง

เขากล่าวอย่างสะใจ “เจ้าหนุ่มถึงเจ้าจะไม่บอกที่ซ่อนของนังเด็กนั้น ข้าก็ไม่ว่าอะไร เพราะข้ามีวิธีที่จะให้เจ้าคายออกมาเอง รวมทั้งที่อยู่ของตัวพี่สาวมันด้วย และนังแม่มดที่เป็นมือขวาเจ้าบ้านนั้น ฮ่าๆ”

พอพูดเสร็จเขาก็หัวเราะเสียงดังลั่นพร้อมกับหายตัวไปยังสระน้ำขนาดใหญ่ที่ใจกลางหมู่บ้าน

วินนาซใช้หมดเวลาต่อโยบหน้าของเม็ธสที่ไล่เกราะเงินเอาไว้ เปรี่ยะ! เกราะส่วนโยบหน้าที่โดนการโจมตีทีเดียวกลับแตกร้าวอย่างง่ายดาย เผยให้เห็นโยบหน้าที่เต็มไปด้วยเลือดที่ไหลออกจากปากและจมูก

วินนาซเอ่ยอย่างหรรษา “ดูซิว่าแกจะบอกหรือไม่บอก ฮ่าๆ”
พูดเสร็จเขาก็ฟาดศีรษะของชายหนุ่มลงกับพื้นน้ำอย่างแรง
ตูม! ส่วนหัวของชายหนุ่มถูกจับกดไม่ให้ขึ้นมาจากน้ำ
เม็ธสที่ทั้งโดนซ้อมทั้งโดนจับกดน้ำสำลักน้ำจนหมดแรงถึงที่สุด แต่เขาจะบอกไปทำไม

เขารู้อยู่แล้วว่าถึงพูดไปมันก็ฆ่าเขาอยู่ดี มีแต่เสียกับเสีย ดูซิว่ามันจะผลอฆ่าเขาด้วยมือซ้ายที่บีบรัดชะแรงก่อน หรือว่าเขาจะจมน้ำตายก่อน หรือว่ายาเพิ่มเลือดจะหมดก่อน...

ในขณะที่ลมหายใจสุดท้ายจะหมดลง ร่างกายของเขาก็ถูกดึงขึ้นมา
วินนาซต่อเข้าที่ท้องของเม็ธสอย่างแรง
ผัวะ! เพล้ง! หมัดที่หนักหน่วงทำเอาเกราะส่วนท้องแตกอย่างง่ายดาย
เม็ธสอาเจียนน้ำที่ดื่มเข้าไปเมื่อครู่ออกมาอย่างแรงด้วยการช่วยจาก
วินนาซ ทัวทั้งร่างเปล่งแสงสีแดงกะพริบถี่รัว

เขาคิดในใจถึงวิธีผายปอดที่ประสบเมื่อหลายวันก่อน ‘โดนผายปอดแบบนี้ จะดีกว่าที่คาร์ลช่วยไหมหน้า...’

แวมไพร์ยิ้มอย่างสะใจ กล่าวด้วยเสียงเล็กแหลมสูง “จะบอกหรือยังเจ้าหนุ่ม

“ไม่ต้องอยู่อย่างทรมาณมากนักหรอกน่า บอกมาเถอะ ฮ่าๆ”

เมธัสเหลียวมองห้องฟ้าเล็กน้อย มีบางสิ่งสะท้อนในแววตาของเขา แล้วจึงหันกลับไปมองแวมไพร์ที่เก่งกาจเบื้องหน้าอย่างจับพลัน

เขาเพียงเสยยิ้ม เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า “คุณทำแบบนี้คิดหรือว่าจะได้ครอบครองทุกอย่างจริงๆ แค่ช่วยผมล้างหน้าสระผมให้ ผมไม่คิดจะตอบแทนคุณด้วยการบอกที่อยู่ของน้องสาวและคู่หมั้นของผมหรอกนะ เลอะเลือนจริงๆ”

นัยน์ตาของผู้ฟังพลันเปล่งแสงสีแดงฉาน จับชายหนุ่มกดลงน้ำหรือช่วยสระผมให้อีกครั้ง แล้วยกขึ้นมาจากสระน้ำ พร้อมช่วยผายปอดด้วยหมัดเพียงหนึ่งหมัด ช้ำแล้วช้ำเล่า จนมาถึงครั้งที่ห้า ชายหนุ่มที่จวนเจียนตายพบอะไรบางอย่างใต้สระน้ำลึก

วินนาซที่สงบอารมณ์ได้หลังจากทรมาณอีกฝ่ายจนพอใจ غامขึ้นอีกครั้ง “เจ้าหนุ่มที่หน้าสมเพช เจ้าจะบอกหรือ”

เมธัสตอบอย่างอ่อนแรง “เกาะ...นี่เป็น...ของใคร”

วินนาซที่ได้ยินเสียงถามเบาๆ ต้องกล่าวอย่างเบื่อน่าย “เกาะนี้เป็นของข้า เจ้าหนุ่มดูไม่ออกหรือ”

เมธัสกลับทำหน้าที่เหมือนไม่ได้ยิน กล่าวด้วยเสียงเบาๆ แต่ยั้งชวนกวนอารมณ์คนเบื้องหน้า “พูดว่า...อะไรนะครับ”

วินนาซชักโมโหจึงตะโกนเสียงดังพร้อมกดศีรษะเมธัสลงสระน้ำอย่างแรง “เกาะนี้เป็นของข้า ชำร่าคาญแล้วไปตายซะ”

ตูม! เมธัสได้สระผมอีกครั้ง

ประกายน้ำที่กระเซ็นมีประกายสีเงินอีกอย่างแหงขึ้นมาจากสระน้ำ ลวนผ่านศีรษะของชายหนุ่ม

หอกสามง่ามที่ทำจากเงินแท้ ทิ่มแทงคอของวินนาซอย่างแรง แต่พลังแห่งยังไม่เพียงพอที่จะเจาะทะลุลำคอที่แข็งแกร่ง เพียงแค่เรียกเลือดได้เล็กน้อย

วินนาซที่โดนการโจมตีที่ไม่คาดฝันจากใต้สระน้ำบาดาลโทสะขว้างเมธัสทิ้งลงไปยังด้านหลัง แล้วใช้มือทั้งสองข้างจับปลายหอกเงิน ยกสิ่งที่บังอาจลอบโจมตีเขาขึ้นมาให้เห็นเต็มตา

แต่เพียงพริบตาก็มีหอกสามง่ามที่ทำจากเงินนับสิบพุ่งแหงเข้าตามร่างกายของเขา สร้างความเจ็บปวดได้พอสมควร

หอกแรกนับได้ว่าแค่กระตุ้นโทสะ ส่วนหอกตามหลังสร้างความพิโรธมากยิ่งขึ้น

วินนาซร้องตะโกนด้วยความเกรี้ยวโกรธ “ไปตายซะให้หมด”

ด้วยพลังมหาศาล ทำเอายกน้ำทั้งสระที่อยู่เบื้องหน้าของเขาขึ้นสูง ทำให้ปรากฏเห็นเหล่าทหารกล้าชาวมัจฉาอีกนับร้อยนายที่ยังบุกเข้ามาไม่ถึงตัวลอยอยู่ในน้ำ

วินนาซทำแบบเดิมอีกครั้ง ขว้างหอกทิ้งลงข้างตัวแล้วตบมือทั้งสองข้างเข้าหากันอย่างแรง

เผียะ! เสียงตบมือที่ตั้งสนั่นหวั่นไหว

ตูม! ซ่า! น้ำโดนบีบอัดอย่างรุนแรงจนระเบิด และมีเลือดกระเซ็นตามมากับน้ำนั้น

เสียงหัวเราะของแวมไพร์ผู้บ้าคลั่งดังกึกก้อง “ฮ่าๆ เกาะนี้เป็นของข้า แผ่นดินนี้ก็เป็นของข้า ฮ่าๆ”

เขากำลังเรีงรำกับพลังที่มีมากมายมหาศาล ชูมือมองฝนโลหิตที่กำลังตกลงมาอย่างมีความสุข อ้าปาก แลบลิ้นเลียหยาดฝนโลหิตอย่างรื่นรมย์

เสียงวินาที่นั่นเองกลับมีบางสิ่งพุ่งเข้าสู่ห้องน้อยของเขา มันเร็วจนแม้แต่เขายังไม่อาจเบี่ยงตัวหลบทัน ทว่าด้วยพลังจิตอันกล้าแกร่ง เขาจึงไม่กริ่งเกรงเพียงใช้สายตาสกะด สิ่งที่พุ่งเข้ามานั้นก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

หอกทองคำอย่างดี และผู้ที่ถือหอกมีนัยน์ตาสีแดงฉาน ร้องตะโกน “เจ้าสัตว์อสูรสารเลวเกาะนี้เป็นของพวกข้า และจงชดใช้ชีวิตลูกหลานข้าคืนมา ยาก!”

เขาคือราชามัจฉา ผู้ถือหอกทองคำสามง่ามโจมตีอย่างบ้าคลั่ง แต่น่าเสียดายต่อหน้าพลังจิตอันมหาศาลของแวมไพร์ผู้หึงทะนง มันยิ่งกว่าไร้ค่า

วินนาซกล่าวอย่างทะนงตน “เป็นแค่ปลาสะเทินน้ำสะเทินบกหน้าตาประหลาด กลับคิดว่าเป็นใหญ่ขึ้นรี ไปตายซะ”

เขาเพียงใช้มือซ้ายยกขึ้น ราชามัจฉาก็ลอยตัวตามขึ้นมาอย่างง่ายดาย

และมือซ้ายเริ่มค่อยๆ บีบเข้าหากัน

ร่างกายของราชามัจฉาเริ่มขาดเจ็บหนักและใกล้ตาย ส่งเสียงร้องด้วยความทรมาน “อ้าก”

ชั่วพริบตาอันมีบางอย่างที่กำลังพุ่งดิ่งลงมาจำนวนมหาศาลนับพันจากท้องฟ้าเหนือศีรษะของเขา

วินนาชย้อมรู้สึกได้และใช้มือขวาที่เหลืออยู่สร้างโลพลังจิตขึ้นอย่างหนาแน่น ด้วยความเชื่อมั่นในพลังใหม่ที่เขาเรียนรู้มา มันเป็นพลังที่จะสยบโลกได้ดูพลิกฝ่ามือเล่น...

แต่มีสิ่งหนึ่งที่เขายังไม่เรียนรู้ นั่นคือเครื่องต่อต้านพลังจิตจำนวนมหาศาลที่กำลังตกลงมาพร้อมกับคู่ต่อสู้ที่มีพลังต่อต้านเขามากที่สุดในทะเลตะวันออกแห่งนี้

ราชาหุ่นยนต์ที่กำลังพุ่งลงมาพร้อมทหารมนุษย์นกที่แบกกล่องเงิน จำนวนมหาศาล ครั้นเห็นทั้งเพื่อนสนิทกำลังโดนบีบอัดและ ผู้มีพระคุณนอนจับปืนยาวสู้จนใกล้ตาย สีหน้าของทั้งคู่บ่งบอกเลยว่าตายเมื่อไหร่ขึ้นอยู่กับเวลาเท่านั้น เสียงที่เคยดูอ่อนโยนนุ่มนวล กลับแข็งกระด้างเต็มเปี่ยมไปด้วยโทสะ “แกตัวเดียวที่ฆ่าให้อภัยไม่ได้ จงรับการลงทัณฑ์จากราชาจักรกลผู้นี้เถิด”

วินนาชย้อมเยาะใช้มือขวาเข้าด้านรับด้วยพลังจิตที่มากมายมหาศาล แต่ปรากฏว่าพลังจิตของตนเองค่อยๆ โดนสลายไปจนเกือบหมด เขาก็มัวแต่หลงดีใจกับพลังที่มี จึงไม่ทันคิดที่จะหลบหนี แต่ครั้นพอจะหลบหนีกลับ...

ปัง!ๆๆ ทัวทั้งร่างของแวมไพร์ผู้กล้าแกร่งโดนบางสิ่งยิงใส่อย่างรุนแรง และมันทำด้วยเงินที่สามารถทำร้ายร่างกายแวมไพร์ได้อย่างง่ายดายที่สุด

วินนาชมองกลับไปยังผู้ที่ยิงมาอย่างโกรธแค้นพร้อมตะโกนก้อง “เจ้าหนุ่มแก...”

ในมือขวาของชายหนุ่มที่กำลังเหมือนนอนตายมีปืนไรเฟิลกระบอกหนึ่งอยู่...

แม็สเตรียมกระสุนเงินไว้หนึ่งชุดเท่านั้นเพราะมีเวลาเพียงเล็กน้อย มันทำมาจากเม็ดเงินเล็กๆ ที่เขาหลอมละลายทิ้งหลังจากได้ดาบเงินเล่มใหม่

เขาใส่กระสุนเงินหนึ่งชุดนั้นในปืนไรเฟิล ทานอส เพื่อเอาไว้ในเหตุการณ์นี้เท่านั้นและเพิ่งจะมีโอกาสได้ใช้

ก้อนเหล็กไหลสีดำแวววาวพุ่งลงมาจากฟากฟ้าเพื่อพิพากษาความชั่วร้าย ที่กระทำต่อเพื่อนพ้องของชาวจักรกลทั้งมวล

หมัดที่แผ่หน้าหนักกว่าหนึ่งตัน ดิ่งลงมาจากที่สูงกว่าร้อยเมตร พุ่งเข้าโจมตีวินนาช

ตูม! ผลจากแรงกระทบ แผ่นดินสะเทือน ฝุ่นฟุ้งกระจายไปทั่วจนไม่สามารถมองรอบข้างได้อย่างชัดเจน

ผู้ถูกรอบข้างจึงไม่ทราบว่าคุณภาพเบื้องล่างเป็นเช่นไร

แวมไพร์เฒ่าถึงจะโดนกระสุนเงินโจมตีแต่มีหรือจะยอมตายง่ายๆ กลับสามารถเบี่ยงศีรษะหลบได้อย่างเฉียดฉิว แต่ไหล่ขวากลับโดนหมัดคู่นั้นโจมตีอย่างสุดแรง จนร่างกายกระเด็นหมุนตัวไปไกล

ส่วนราชาหุ่นยนต์ที่พุ่งลงมาเต็มแรงนับว่าเจ็บหนักไม่แพ้กัน แขนทั้งสองข้างพุ่งทะลุเข้าสู่ผืนดินจนจมมิดแขน แต่นั่นยังไม่จบ

ในที่แห่งนี้ยังมีอีกบุรุษเหล็กอีกนายหนึ่ง เขาถือดาบแสงเล่มใหญ่ถูลงมาจากหลังมนุษย์นก เนื่องจากเขาไม่ได้ร่างใหม่คืน จึงจำทนมาอย่างซุกซนและน่าสมเพช แต่เพื่อคุ้มครองราชาของตน ไม่ว่าจะต้องคลานมาแบบตัวหนอนเขาก็ยอมทนได้

หุ่นยนต์เสนาบดีพอพุ่งลงมาถึงพบว่า ราชาของตนเองเล่นดึงพัศฐาอย่างรุนแรง เลยกลับกลายเป็นต้องให้เขาช่วยดึงขึ้นจากการปักพื้น แต่มีหรือแรงหุ่นยนต์ต้องครึกษ์จะยกขึ้นไหว

ราชาหุ่นยนต์กล่าวเสียงดัง “ท่านเสนาบดี รีบไปช่วยท่านแม็สและรีบกำจัดสัตว์อสูรตนนั้น มันแข็งแรงแรงมาก ถ้าให้หลบหนีไปได้จะสร้างเภทภัยแก่ชาวทะเลทั้งมวล”

แม้ราชาจะอยู่ในท่วงท่าที่ถ้าโดนลอบทำร้ายอาจถึงกับตาย แต่ก็ยังเป็นห่วงเพื่อนพ้องต่างสายพันธุ์

หุ่ยนนต์เสนาบดีเข้าใจในตัวราชา จึงสั่งการบรรดาทหารมนุษย์นกออย่างว่องไว “เจ้ารีบไปนำองครักษ์ทั้งหมดมาที่นี่ และจัดกองกำลังหอกแสงห้าร้อยนาย ถล่มพวกสัตว์อสูรแปลกหน้าซะให้หมด”

มนุษย์นกอพอได้ฟังก็รีบบินกลับขึ้นฟ้าไปทำตามคำสั่งโดยพลัน

หุ่ยนนต์เสนาบดีรีบเดินเข้าไปใกล้เมธัสก่อน ที่วินนาชที่ยังไม่ฟื้นพลังมากพอจะหลบหนี แต่นัยน์ตาทอประกายอ่อนล้าเหมือนใกล้จะตายพอสมควร

หุ่ยนนต์เสนาบดีรีบเข้าไปประคองร่างกายของเมธัส ถามอย่างห่วงใย “ท่านเมธัส ไม่เป็นไรใช่ไหม...อยากจะทำเจ้ากริวกนั้นกับมือของท่านหรือไม่”

เสียงตอนท้ายดูเหมือนจะมีแววเจ้าเล่ห์เล็กน้อย

เมธัสที่ใกล้ตายกำลังฟื้นพลังด้วยขวดยาที่เหลือน้อยนิด มือขวาที่เป็นหยิบขวดน้ำมาตีเล็กน้อยก่อนปิดกลับ แสงสีแดงสว่างขึ้นทั่วทั้งร่างกายในพริบตาแล้วค่อยตอบอีกฝ่าย

“ผมขอมายากจะฆ่าอยู่แล้วละครับ ทำไมท่านเสนาบดีถึงกล่าวเช่นนั้น”

นัยน์ตาเสนาบดีทอประกายเล็กน้อย แล้วกระซิบกระซาบอย่างรวดเร็ว “...”

เมธัสฟังแล้วตกใจ แต่เขาก็พยักหน้ารับทันควัน

หุ่ยนนต์เสนาบดีลุกขึ้นยืนเปิดดาบแสงเต็มกำลัง เดินไปหาวินนาชที่ยังพยายามคลานหลบหนีพร้อมกล่าวอย่างคล่องแคล่ว “ด้วยประสงค์ของราชาพวกเราต้องการกำจัดเจ้าสัตว์อสูรที่ชั่วช้าตัวนี้ มันจึงเป็นหน้าที่ที่เราเหล่าข้าราชบริพารพึงปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด...”

เขาตัววัดดาบแสงแทงลงยังแขนขาทั้งสองคู่ของวินนาชอย่างรวดเร็วและรุนแรง

แวมไฟร์วินนาชร้องเสียงหลง “อ้าก เจ้าโกเลมบ้า ช่างบังอาจขวัญกล้านัก อุ๊บ!”

หุ่ยนนต์เสนาบดีกลับเอาเท้าเหยียบปิดปากของวินนาชอย่างสุดแรง ทำเอา

ผู้โดนเหยียบร้องโอดครวญเบาๆ แต่เอ่ยวาจาต่อไม่ได้อีก

หุ่ยนนต์ราชามีนั่งกับการกระทำของลูกน้องตนเอง ถามอย่างสับสนอยู่บ้าง “เอ่อ...ท่านเสนาบดี ท่านไม่จัดการให้จบๆ ไปล่ะ”

“ข้าย่อมอยากรีบกำจัดขอรับ แต่ทว่าเจ้าสัตว์อสูรถ่อยสลุดไร้สกุลรุนชาติคนนี้ มีเลือดสกปรกแปดเปื้อนมลทิน และเต็มไปด้วยความเลื่อมโทรม จนไร้คุณค่าพอที่จะให้ชาวจักรกลอย่างเราต้องแปดเปื้อนมือ เพื่อไม่ให้เกิดเสียดจัญไรตามติดชนเผ่าเรา ข้าผู้เป็นเสนาบดีแห่งอาณาจักรจักรกล...จึงขอยืมมือผู้กล้า...ท่านเมธัสลงมือสยบสัตว์อสูรตนนี้ที่ทำร้ายท่าน ขอเชิญครับ ท่านเมธัสทางนี้ๆ”

หลังจากร้ายยาว เขาก็กวักมือเรียกเมธัสที่กำลังลุกขึ้นยืน

เมธัสเดินเข้าไปหาหุ่ยนนต์เสนาบดีรู้สึกขบขันกับหุ่ยนนต์เสนาบดีตนนี้จริงๆ

วินนาชที่โดนตำว่ามาตั้งแต่เมื่อสักครู่ก็ตื่นพรวดพราดมาตลอด แต่เพราะแรงเท้าที่เหยียบเต็มแรงจนศีรษะของเขาแทบจะจมดิน จึงทำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง และเสียงร้องโหยหวนด้วยความตายจากลูกน้องของเขากำลังมากขึ้นอย่างไม่ขาดสาย ทำให้เขาคั่งจนแทบจะเป็นบ้า

หุ่ยนนต์เสนาบดียื่นดาบแสงให้แก่เมธัสอย่างนอบน้อม ทั้งยังก้มศีรษะให้อย่างสุภาพ “เชิญท่านค่อยๆ สั่งหารมันได้เลยครับ ท่านผู้กล้าเมธัส”

เมธัสรับดาบแสงที่เปี่ยมด้วยพลัง แล้วเริ่มฟาดฟันเต็มกำลังที่มี

แต่พลังชีวิตและพลังป้องกันที่เพิ่มขึ้นมหาศาล ทำเอาดาบเดียวยังไม่ตาย ต้องซ้ำอีกหลายๆ ดาบ

ราชามัจฉาที่เริ่มฟื้นพลังบ้าง หลังจากลงไปนอนแช่ในสระน้ำมาสักครู่ ก็เดินมามองวิธีการสังหารโหดที่เพิ่งจะเคยเจอเจอ จนต้องกลับลงสระน้ำใหม่อีกรอบ

เสียงหวานใสดังในหัวของเมธัส “สู้ๆ ค่ะ เจ้านาย สู้ๆ ฆ่ามันๆ เจ้าตัวเลวร้ายแบบนี้เก็บไว้ก็ รกโลก สู้ๆ และอย่าลืมนำให้เทพเจ้ากีนวิญญานที่น่าอรรยของ มันด้วยนะ อีอิ”

เมธัสที่เพิ่งจะแทงเข้าไปอย่างเต็มแรงอีกหลายร้อยครั้งที่หน้าอกของ วินนาชหอบเหนื่อยเล็กน้อย เพราะเครื่องต่อต้านพลังจิตทำให้เขาไม่สามารถเพิ่มพลังทำลายด้วยพลังจิตได้

ครั้งนี้จะปลดเครื่องต่อต้านพลังจิตออกก็ไม่ดี เดี่ยวเจ้าตัวที่นอนอยู่มันจะลุกขึ้นมาบีบคอเขาอย่างแน่นอน เขาจึงต้องยอมเหนื่อยสักเล็กน้อย

ชายคนหนึ่งตกใจจนลุกขึ้นจากเก้าอี้ แล้วสั่งให้เกิดจอเล็กๆ ขึ้นมาเบื้องหน้าของเขา

เขารับกดบางสิ่งที่เป็นอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาทุกอย่างก็เสร็จสิ้น แล้วนั่งลงบนเก้าอี้ กล่าวอย่างเหนื่อยหน่ว่า “เฮ้อ มันไม่น่าเป็นไปได้...รูปแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร”

หลังจากเสียเวลาเกือบสองนาที่ที่ดาบแสงพินแทงแทบไม่เข้า จู่ๆ ดาบแสงกลับแทงเข้าอย่างง่ายดาย ปลิดชีพของวินนาชที่นอนคั่งค้ำมาเนิ่นนาน ร่างกายของอีกฝ่ายที่นอนฝังดินจึงได้สลายหายไป เหลือเพียงสิ่งของเล็กน้อยที่ปรากฏขึ้นมาแทนที่ แล้วเสียงระบบก็ดังขึ้น ซึ่งมันทำเอาคนได้ยินแทบเป็นลมสลบลงอย่างรวดเร็ว...ในใจของเขาต้องร้อง ‘ทำไม ระดับมันไม่เท่าเดิม...’

เสียงจากระบบรายงานว่า...ผู้เล่นเมธัสได้สังหาร แวมไพร์ระดับราชาคลั่งระดับ 675 ได้รับประสบการณ์ 80,000,000 ระดับได้เพิ่มจาก 95...100 ระดับไม่สามารถเพิ่มได้อีกแล้ว เนื่องจากระดับเต็มขีดจำกัดของท่านในขณะนี้ ได้โปรดไปทำภารกิจพิเศษเพื่อปลดผนึกระดับด้วยคะ ดังนั้นค่าประสบการณ์ที่เหลือจะส่งมอบให้ผู้ติดตามของท่านคะ เทเรซ่าระดับเพิ่มจาก 174...180...

เสียงสาวน้อยดังขึ้น “เจ้านายขา ลืมเทเรซ่าแล้วหรือคะ...”

เขาต้องลอบส่ายหน้า เรียกเคียวของเขาออกมา แล้วเป็นเช่นเดิม วิญญาณสีดำจำนวนมากปรากฏขึ้นพร้อมลอยนิ่งอยู่ในอากาศ โดยเฉพาะเบื้องหน้าของเขา มีดวงวิญญาณสีดำสนิทดวงใหญ่ดวงหนึ่ง

เมธัสที่เห็นคิดจะสะบัดกวัดแกว่งเคียวเกี่ยวผลผลิตที่กว่าจะได้มาแสน

ยากลำบาก แต่เทเรซ่ากลับแปลงกายเป็นมนุษย์แล้วรีบดูดกลืนวิญญาณดวงนั้น

สาวน้อยผมทองหมุนตัวหันมาส่งยิ้มแล้วเริ่มวิ่งไปตามที่ต่างๆ ที่วิญญาณสีดำปรากฏขึ้น...

อาวุธสาวเริ่มทำหน้าที่กัณวิญญาณอย่างยินดีปริดา...และทิ้งเขาเอาไว้เบื้องหลัง

หุ่นยนต์เสนาบดีรีบเอ่ย “ยินดีด้วยครับท่านเมธัส ที่สามารถปราบสัตว์อสูรนาซังตัวนี้ได้สำเร็จ”

เมธัสได้แต่ยิ้มตอบพร้อมส่งดาบแสงคืนให้แก่หุ่นยนต์เสนาบดี “แล้วที่ตกลงกัน...”

หุ่นยนต์เสนาบดีรีบตอบอย่างแข็งขัน “เชิญทางนี้ครับ...”

มือของหุ่นยนต์เสนาบดีชี้ไปยังบ้านหลังหนึ่งแล้วเดินเข้าไปก่อน ซึ่งเมธัสก็เดินตามเข้าไปอย่างเร่งรีบ ทำเอาคนรอบข้างต้องสงสัยว่าสองคนนี้มีอะไรกันหรือ

เมื่อเขาเดินเข้าไปก็รีบส่งเงิน ‘ค่าชีวิตของวินนาช’ ให้หุ่นยนต์เสนาบดี 100 ล้านซิง ในใจลอบหัวเราะกับเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะในช่วงหน้าลิวหน้าหวาน หุ่นยนต์เสนาบดีก็ยังทำหน้าที่บริหารหาเงินเข้าอาณาจักรของพวกเขาอย่างขะมักเขม้น โดยการเสนอวินนาชที่ใกล้ตายในราคาหนึ่งร้อยล้านซิง ซึ่งเขาต้องรีบยอมในบัดดล เพราะค่าหัวของสัตว์อสูรระดับนี้ เท่าที่เขาจำไม่ผิดมันต้องเกินพันล้านซิงอยู่แล้ว นี่จึงเป็นการค้าที่กำไรสูงสุด

‘ยังดีนะเนี่ย ที่พวกสัตว์อสูรไม่รู้ว่ค่าหัวของพวกตนเองมีราคาเท่าไรหรือไม่ขึ้นต้องควักกระเป๋าจ่ายพันล้านตอนนี้ละก็ สงสัยอดเพิ่มระดับง่ายๆ แบบนี้ไปเลย’

จากนั้นเขาเดินออกจากบ้านไปเริ่มเก็บของที่ยังพอเก็บได้เช่น ตำราเวทมนตร์ดำสองเล่มที่วินนาชให้มา กำไลโลหิต ระดับ 8 จำนวนหนึ่งวง เลือดกลมจอมเวทมืด ระดับ 8 จำนวนสองตัว ไม้เท้าหวั่งโหลกทมิฬ ระดับ 8 จำนวนหนึ่งด้าม แหวนพลังมนตราสองวง และหนังสือสมุนไพรมนตร์ดำสองเล่ม ส่วนที่เหลือล้วนสูญหายในขณะต่อสู้

เทพโลหิต สัมผัสด้วยมือเปล่า แล้วดูดพลังชีวิตอีกฝ่ายมาเป็นของตนเอง

พลังเทพโลหิตหลายปฐพี เปลี่ยนพลังเลือดที่มีอยู่เข้าทำร้ายศัตรู

เธเรซ่าที่วิ่งวนไปมา กลับมาหาเมธัสพร้อมกระโดดกอดแขนซ้ายอย่างดีใจ
“เย้ๆ อารุระระดับ 5 แล้วค่ะ เจ้านาย”

เมธัสไม่กล่าวอะไรเพียงพยักหน้าเพราะยังมีบางสิ่งบางอย่างค้างคาในใจ
สาวน้อยทำหน้าที่เหมือนเข้าใจจึงขอกลับเข้าพนักด้วยตนเอง เพราะเธอเอง
ก็อยากเข้าไปนอนพักหลังจากวิ่งรื้อค้นไปทั่วหมู่บ้านเพื่อหาวิญญูณความมืด
ทั้งหมด จากสัตว์อสูรที่ตายไปเมื่อสักครู

หุ่นยนต์ราชาที่ยังคงลุกไม่ขึ้นจากพื้น กล่าวอย่างอ่อนโยน “เข้าใจใจที่ท่าน
เมธัสไม่เป็นอะไร แต่เนื่องจากแขนทั้งสองของข้ายังติดพื้นดินแน่นอยู่ จึงไม่อาจ
ต้อนรับท่านได้ ขอภัยจริงๆ”

เมธัสรีบเดินไปช่วยราชาหุ่นยนต์ โดยขอให้ปิดเครื่องต่อต้านพลังจิต
ทั้งหมดที่อยู่รอบบริเวณ และใช้พลังที่มีयर่างกายอันใหญ่โตขึ้นมาจนสำเร็จ

ราชามัจฉาที่เห็นว่าไม่มีอะไรอีกแล้ว จึงขึ้นมาจากสระน้ำ แล้วเข้ามารวม
กลุ่มสนทนา เมธัสจึงได้ถามถึงเรื่องที่ทำไม่ราชาทั้งสองได้ยกกองกำลังมาที่เกาะนี้

หุ่นยนต์เสนาบดีขออาสาเล่าเอง ให้ราชาหุ่นยนต์และราชามัจฉาได้ไป
พักผ่อนร่างกายที่บาดเจ็บและเหนื่อยล้า

เขาเล่าว่า มันเกิดจากที่เมธัสสั่งให้เซบาสเตียนไปบอกให้ชาวมัจฉาทุกคน
หลบหนี พวกชาวมัจฉาจึงอาศัยทางเดินใต้น้ำที่อยู่ตรงกันสระออกไปยังทะเล
หลังจากนั้นพวกชาวมัจฉากลุ่มนั้นได้แยกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งมารายงานเรื่อง
ราวกับชาวจักรกล กลุ่มที่สองไปรายงานกับราชามัจฉาที่จัดทัพไปยังเกาะโจรสลัด
สามตา ซึ่งยังดีที่ติดตามไปทัน

พอราชามัจฉาฟังว่าเมธัสกำลังสู้ศึกอยู่ จึงนำกำลังส่วนตัวระดับแม่ทัพ้วย
มาให้ถึงเร็วที่สุด

ทางกองทัพจักรกลต้องรองจนกว่าร่างกายใหม่ของราชาหุ่นยนต์จะเสร็จ จึง
เคลื่อนกองกำลังมายังเกาะแห่งนี้ด้วยเกาะไข่มุกซึ่งยังคงซ่อมแซมได้ไม่สมบูรณ์จึง
เคลื่อนที่ช้าพอสมควร

ในระหว่างที่เดินทาง ร่างกายของราชาหุ่นยนต์ได้สร้างสำเร็จ ราชาหุ่นยนต์
เป็นห่วงความปลอดภัยของเมธัสกับชาวทะเล จึงใช้พวกมุนษย์นักบินพามาส่ง

ด้วยความเร็วสูงสุด

เมื่อมาถึงก็พบว่าราชามัจฉาเองมาถึงแล้ว ทั้งสองฝ่ายจึงสำรวจจนพบ
เมธัสกำลังต่อสู้กับศัตรูที่แข็งแกร่งที่หมู่บ้าน จึงร่วมกันวางแผนการบุกเข้าร่วม
ต่อสู้ทันที

**เมื่อเมธัสฟังก็รู้สึกดีใจที่ตอนนั้นการตัดสินใจบอกให้พวกชาวบ้าน
อพยพเป็นเรื่องที่ถูกต้อง**

หลังจากนั้นจึงอำนวยการทั้งสองขอตัวไปทำอย่างอื่นก่อน

พอเดินมาถึงชายหาด เขาจึงเรียกเซบาสเตียนออกมา แล้วกล่าวสั่งกับ
หุ่นยนต์พ่อบ้านที่หนึ่งเทียมเสียวหายอย่างหนัก “เซบาสเตียนนายจงเอากระเป่าเป้
ใบใหญ่สองใบนี้ไปใช้ แล้วจงไปยังเกาะที่ผมสั่ง ที่นั่นจะต้องมีฐานลับของเกียซอน
อีก ซึ่งเท่าที่ดูมันน่าจะเป็นฐานก่อสร้างร่างกายทั้งหมด แต่ก็อยากให้นายไปค้นหา
ให้ทั่ว เพราะที่อีกสองแห่งอาจมีวัสดุสร้างหนึ่งเทียมได้อีกครั้ง”

ที่ฐานลับแห่งแรกเขาใช้วัสดุไปค่อนข้างเยอะ แม้ในความเป็นจริง ตัวเขา
เองก็อยากเดินทางไปด้วย แต่ติดที่ว่า...เดียนาน่าจะใกล้จะเริ่มเมื่อกับการรอ จึง
ต้องรีบพาสาวน้อยน่ารักไปซื้อเสบียงก่อนตามสัญญา เลยให้พ่อบ้านของเขาไป
สำรวจตามลำพัง

เซบาสเตียนเข้าใจความลำบากของนายท่านของมัน จึงกล่าวอย่างสุภาพ
“ถ้าเช่นนั้น กระผมจะจัดการเก็บของที่มีประโยชน์มาให้แก่นายท่านมากที่สุด
ขอรับ”

กล่าวเสร็จเซบาสเตียนก็ทะยานตัวขึ้น มุ่งไปยังเกาะที่เมธัสบอกให้ไป
สำรวจดู

เมธัสเองก็ลอยตัวด้วยพลังจิตเช่นกัน แล้วมุ่งตรงกลับไปหาเดียนาอย่าง
เร็วที่สุด

ชายคนหนึ่งที่อยู่ในห้องเล็กๆ เพียงลำพังกำลังหัวเสียวอย่างหนัก...

เขาคอนี้ได้อยู่ดูแลที่แห่งนี้มานานพอสมควร

ที่เกาะเริ่มต้น ไม่ค่อยมีอะไรตื่นเต้นมากนัก...

ชายหนุ่มไฟแรงกลัวผู้เล่นเบือ จึงลองดัดแปลงอะไรนิดๆ หน่อยๆ เช่น พวกก็อบลินเข้าไปสอนให้ยึดป้อมกับสร้างเมือง...และต่อยจับพวกคนแคระเป็นทาส เพื่อให้เหล่าผู้เล่นได้สนุกหรรษากับการเพิ่มระดับที่ยากกว่าเดิม...

แต่แล้วดันมีมือมารมาทำลายความสนุกขึ้นโตนี่ไป กระนั้นเขายังอดทนได้ เพราะพวกก็อบลินมันยังมีที่เด็ดให้ดูต่อไป

ส่วนที่ทางเดินภูเขาตะวันตกเฉียงใต้...เขาเห็นว่าโจรภูเขามันไม่น่ากลัวพอเลยเปลี่ยนพวกมันเป็น นักรบโครกกระดุก สอนให้มันปล้นแบบสนุกสนานกว่าเดิม

ปัญหามันอยู่ที่ว่าพวกฮอบบิท ดันมีแม่มดฮอบบิท จัดว่าเป็นตัวละครขวางทางสนุกของผู้เล่น

เขาจึงสร้างสัตว์อสูรแมงมุมพิษกับลูกหลานจำนวนหนึ่ง ส่งไปจัดการกับแม่มดฮอบบิทจอมยุ่งเสีย...

แต่แล้วเจ้าตัวยุ่งตัวใหม่ก็โผล่ขึ้นมา หมอนี่ทำลายหุบเขาหัวกะโหลก จนนางแมงมุมพิษที่เขาจัดทำเป็นพิเศษ ก็ยังโดนฆ่าตามไปด้วย

เขาชักโกรธแต่ติดงานอยู่เลยปิดรายงานทุกอย่าง เพราะเห็นว่าเจ้าหมอนี่ได้ถูกยูแอสองดอกแล้ว คงจะพึงพอใจ จึงเข้าห้องไปทำงานต่ออย่างเต็มที่

จนพอเขาออกมาจากห้องทำงาน ต้องพบว่า

หมอนี่ มายุ่งกระทั่งเกียซอน ที่เขาต้องชี้หน้าแทบแยกว่าจะยอมทรยศเจ้านายมัน จนทะเลเริ่มครึกครื้นแต่พวกหุ่นยนต์ที่ทำงานเถรตรงช่างน่าเบื่อ มันไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงอะไรมากนัก สีสันเริ่มจืดจาง

เขาจึงเสียเวลาช่วยแนะนำแนวทางให้แก่โวลกัล จนมันเก่งมากพอที่จะทำให้เขาได้ดูฉากรมันๆ ของ กองทัพหุ่นยนต์และกองทัพพลังจิต...

แต่แล้วก็มีเจ้าหมอนี่มาทำลายจนหมด แถมหมอนี่ยังเหยียหยันเขาโดยเอาอาวุธ...ที่เขาเสียเวลาแนะนำแนวทางให้เจ้าสองตัวนั้นจนมันสร้างสำเร็จ

หมอนี่เข้ามาโกยของเหล่านั้น...จนหมดสิ้น

เขาชักเริ่มโกรธ สัตว์อสูรที่เปิดเส้นทางให้มาสังหารหมอนี่ แต่ก็กลายเป็น

สัตว์อสูรติดตามบ้าง ตัวเพิ่มระดับบ้าง

‘หมอนี่มันทำกันเกินไปจริงๆ สมดุลที่เราอุตส่าห์เสียเวลาสร้างมานานนับปี...’

เขาจึงเพิ่มพลังให้เวมไพร์ที่คิดจะมากำจัดเจ้าหมอนี่ ให้เก่งขึ้นอีกชั้นหนึ่ง เพิ่มความสามารถเรียนรู้เพิ่มขึ้นหลายเท่า จนน่าจะปลิดชีพเจ้าหมอนี่ได้... ‘แต่มันก็ยังรอดไปได้’

ชายคนนั้นต้องลอบปวดหัว มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ทั้งนั้น ‘หรือว่าหมอนี่มันใช้โปรแกรมโกงเกม...’

เขากล่าวเบาๆ “ไฟ ออกมาทีซี”

เพียงลึนเสียง ปรากฏวงกลมซ้อนทับขึ้นมาหลายร้อยวง อยู่ในจอภาพจอหนึ่ง กล่าวว่า “มีอะไรให้รับใช้ครับ ผู้ดูแลแม็กซ์”

“ไฟ นายใช้ระบบตรวจสอบตั้งแต่ 1 - 999,999 ค้นหาจากฐานข้อมูลการเล่น และปรับแต่งค้นหาถึงค่าผิดปกติทั้งหมดจาก สายต่อที่ เอ็นเจ-3526-บีอีเค-8898”

วงกลมทั้งหมดในหน้าจอขึ้นหมุนอย่างรวดเร็ว เพียงแค่หนึ่งวินาทีก็หยุดลง “ขอรายงานผลครับผู้ดูแลแม็กซ์ ผู้เชื่อมต่อคนนีมาจากเตียงรุ่นใหม่ ZII ไม่พบความผิดปกติด้านโปรแกรมพิเศษหรือโปรแกรมอื่นในฐานข้อมูลทั้ง 999,999 แบบ ลองค้นหาพิเศษทวนทั้งสิบสองครั้ง ยังคงไม่พบสิ่งผิดปกติ...”

เขาฟังรายงานแล้วทำหน้าตกใจ กล่าวด้วยเสียงสั้นเครือ “เป็นไปได้เกิดเรื่องพิสดารแบบนี้... แต่ไม่ได้ใช้วิธีการโกงงั้นรี...” เขาจุกคิดเล็กน้อยก่อนออกคำสั่งถัดไป “ไฟ ออกไป”

หน้าจอขึ้นหายไปอย่างรวดเร็ว...

ชายคนนั้นเดินไปมาในห้อง หันไปที่โต๊ะในห้องอย่างตั้งใจ สีหน้าเคร่งเครียดเล็กน้อย

เขาก้าวเดินไป พร้อมยกมือกดลงที่โต๊ะ ทำให้ปรากฏภาพสัตว์อสูรตัวหนึ่งในรูปแบบสามมิติขึ้นมา

สายตาเต็มไปด้วยความสนุกสนาน รอยยิ้มปรากฏกลับมาอีกครั้ง พร้อม

กล่าวเบาๆ ว่า “นายเน่มาก ผมจะให้คุณได้เจอกับสิ่งนี้ ก่อนออกจากเกาะของผมแล้วกัน หึๆ”

ในช่วงเวลาเดียวกันมีคณกลุ่มหนึ่งกำลังปั่นป่วนสุดๆ

ในห้องมีคณห้าคนที่ใส่เสื้อสีขาว ต่างนั่งกดจอภาพที่มีอยู่รอบตัวอย่างรวดเร็วเพื่อกระทำบางสิ่งบางอย่างมาตลอดเวลา

ชายคณหนึ่งที่นั่งตรงกลางห้อง เอ่ยอย่างร้อนใจ “ลินดา ติดต่อ คุณแม็กซ์ได้หรือยัง”

หญิงสาวนั่งหน้านิ้วคิ้วขมวด “ทำไมถึงติดต่อไม่ได้นะ เอริกไปหาหัวหน้าเองเลยจะดีกว่า รายงานนั้นถ้าลองปิดห้องแล้ว จะไม่เปิดยอมรับการติดต่อจากภายนอกจนกว่างานจะเสร็จเด็ดขาด”

“ผมลองติดต่อหัวหน้าหลายครั้งแล้ว ตั้งแต่ตอนที่พวกสัตว์อสูรทวีปที่สองบุกเข้ามาเป็นกองทัพ...จนถึงตอนนี้ผมยังติดต่อไม่ได้เลย”

คณภายในห้องต่างนั่งเงิบไปชั่วขณะหนึ่ง พร้อมลอบคิดอะไรบางอย่าง

ลินดาพูดขึ้นก่อน “หรือว่า...ทั้งหมดนี้เป็นฝีมือของหัวหน้า”

คณทั้งห้องที่คิดใกล้เคียงกันต่างต้องสะดุ้งเล็กน้อย

พวกเขาทั้งห้าคนล้วนทำทุกวิถีทางที่จะจัดการแก้ไขระบบมาตลอด แต่เหมือนมีคำสั่งจากคณที่อยู่เหนือกว่ามาคอยปิดกั้นโปรแกรมที่พวกเขาจะแก้ไข มันมีความเป็นไปได้แค่สองทางคือ

ทางหนึ่ง...โดนสุดยอดผู้ใช้โปรแกรมโกงที่อันตรายที่สุดในโลก ลักพันถึงสองพันคนร่วมมือกันโจมตีจนระบบป้องกันไม่ทันรับมือ ปล่อยให้คณเหล่านั้นแอบทะลวงเข้ามาได้จนสำเร็จ แล้วมีผลกระทบต่อระบบควบคุมทั้งหมด...

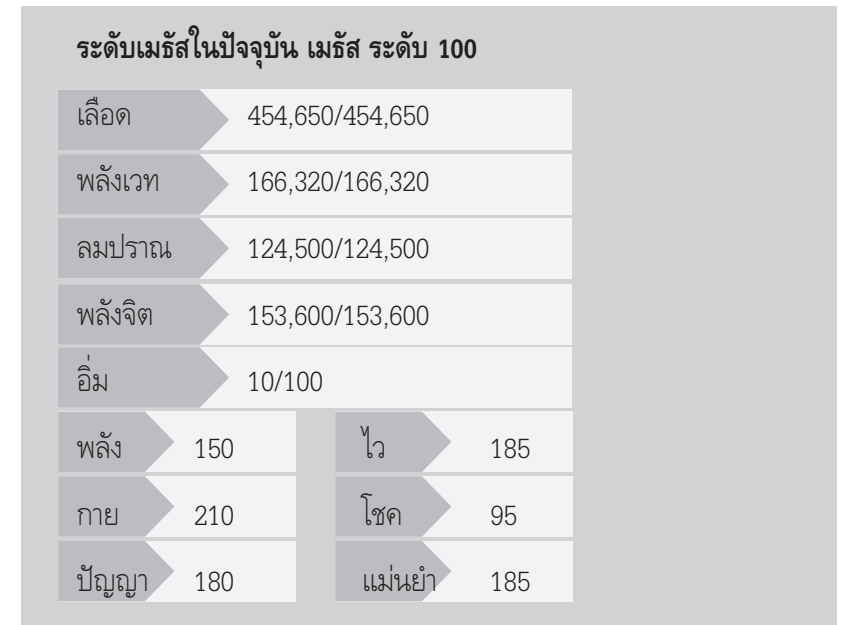
ส่วนอีกทางหนึ่ง...มีคณที่มีอำนาจในระบบสูงกว่าพวกเขาทั้งห้า เป็นผู้กระทำการสร้างเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้...

พวกเขาตัดข้อหนึ่งไปเลย เพราะระบบป้องกันที่ผู้สร้างเกมคิดค้นขึ้นนั้น ผ่านการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เกรงว่าผู้ที่เข้ามาโกงนี้ได้ต้องเป็นสุดยอดผู้ก่อการร้ายเท่านั้น ไม่เช่นนั้นไม่มีทางเจาะระบบป้องกันภัยที่คิดจิวรัฐบาลโลก

และอวกาศนับสิบเท่านี้ได้อย่างเด็ดขาด

เอริกที่นั่งเงิบสุดลมหายใจเต็มที่แล้วพูด “ส่งข้อมูลทั้งหมดนี้ไปยังหัวหน้าสูงสุด คุณมิคาเอล...”

ทุกคนในห้องรีบปฏิบัติตามในทันที เพราะถ้าทั้งหมดที่เกิดขึ้นนี้ เป็นฝีมือหัวหน้าของพวกเขาละก็ ถือว่ากระทำเกินเลยไปแล้ว ต้องรายงานเบื้องสูงให้ดำเนินการเพื่อลงโทษผู้ดูแล...

พลังจิต	480	
ควบคุมวัตถุ	550	จำนวนยก (ระดับทักษะ/10) ขึ้น ระยะที่ยกได้ (ระดับทักษะ) เมตร เสียพลังจิต 10 หน่วย ต่อ 1 นาที
เคลื่อนย้ายมวลสาร	625	ระยะเคลื่อนย้าย (ระดับทักษะ) เมตร เสียพลังจิต ครั้งละ 10 หน่วย

ลอยตัว	270	บินความเร็ว (ระดับทักษะ) กม. ต่อ 1 ชม. เสียพลังจิต 10 หน่วยทุกๆ 1 นาที
บอลพลังจิต	350	สร้างลูกบอลพลังจิตโจมตี จำนวนที่สามารถใช้ออกพร้อมกัน (ระดับทักษะ/10) ลูก พลังทำลาย 60 x (จำนวนพลังจิต)
บอลไฟ	310	พลังทำลาย 200 x (ระดับทักษะ) ใช้ได้ที่ละ (ระดับทักษะ/10) ลูก เสียพลังจิตลูกละ 150 หน่วย
หอกน้ำแข็ง	210	พลังทำลาย 200 x (ระดับทักษะ) ใช้ได้ที่ละ (ระดับทักษะ/10) เล่ม เสียพลังจิตลูกละ 150 หน่วย
แล้สายฟ้า	450	พลังทำลาย 300 x (ระดับทักษะ) ใช้ได้ที่ละ (ระดับทักษะ/10) เส้น เสียพลังจิตลูกละ 250 หน่วย
พลังฟื้นชีพ	350	เมื่อบาดเจ็บจะรักษาบาดแผลเองอัตโนมัติ ใช้วินาทีละ 10 หน่วย (เว้นตาย ทักษะใช้ไม่ได้)
เกราะพลังจิต	450	ป้องกันระยาระยับจากผิวหนัง (ระดับทักษะ/10) เมตร เสียพลังจิตตามพลังโจมตี 1 หน่วยต่อ พลังทำลาย (ระดับทักษะ)
โล่พลังจิต	550	พลังป้องกัน 100 x (ระดับทักษะ) ใช้ได้ที่ละ (ระดับทักษะ/10) ขนาดสูงสุดของโล่ (ระดับทักษะ/20) เมตร เสียพลังจิตต่อครั้ง (ขนาด x 100) หน่วย ระยะเวลาการคงอยู่ (ระดับทักษะ/50) นาที
ดาบพลังจิต	320	พลังทำลาย 500 x (ระดับทักษะ) เสียพลังครั้งละ (ระดับทักษะ x 50) คงสภาพดาบทุกๆ 1 นาทีเสียพลังจิต 100 หน่วย

59

ยาปลอม การต้อนรับ และ โตะแล้ว

ห้องทะเลยามค่ำที่แสนสวยคือทิวทัศน์สุดท้ายที่เขาจะได้เห็นก่อนกลับบ้าน

ชายหนุ่มบินลอยตัวอย่างมีความสุข ถึงในใจจะมีเรื่องสงสัยบางอย่าง แต่เขาก็คิดว่า ‘สงสัยระบบมันคงรวนละมั้ง ท่าทางจะเกิดข้อผิดพลาดเล็กน้อย แต่ก็ช่างมันเถอะ’

เขาบินหมุนตัวมองห้องฟ้าที่มีดวงดาวส่องประกายระยิบระยับพลางคิดถึงเรื่องที่น่าทึ่งกว่านั้น ‘เฮ้อ ยังหาวิธีแก้เรื่องลึกลับไม่ได้เลย แคร้จะยอมมัยน้ำ...’

เสียงหวานใสดังขึ้นอย่างจริงจัง “เจ้านายคะ เทเรซ่าคิดวิธีแก้ให้แล้วนะคะ สนใจมั๊ยคะ”

ชายหนุ่มสนใจ ‘ว่ามาเลยซิ เทเรซ่า’

สาวน้อยตอบอย่างจริงจัง “ทิ้งยาแวมไพร์จอมป่วนทั้งหมดเลยสิคะ แล้วพอจะส่งกลับก็มาทิ้งเอาวิญญาณมาให้เทเรซ่ากินนะ”

ชายหนุ่มได้ยินแล้วก็ตกใจจนลืมใช้พลังจิตลอยตัว ร่างดังลงอย่างรวดเร็ว ดิที่ยังตั้งสมาธิทัน จึงยังไม่ตกลงไปนอนแช่น้ำเค็มอีกครั้ง เพียงแค่ลอยตัวเรียกผิวน้ำทะเลเอามือวักน้ำที่ใสและเย็นขึ้นมาโปรยเล่น

สาวน้อยเห็นเจ้านายตนเองตกใจจนเกือบตกทะเล หัวเราะดิกคักอย่าง

ว่าเรียง “ลองดูมัยคะเจ้านาย เทเรซ่าจะได้เก่งขึ้นด้วยนะคะ”

เมธัสเลิกสนใจวิธีการแก้ปัญหาของอาวูธสาวจอมแสบ ในใจตอบกลับ ‘ไม่ตีมัน ยังไงพวกแคร์ก็ไม่ได้ทำอะไรผิดนะ...ไว้ผมจะลองหาวิธีอื่นดูเอาแล้วกัน’

สาวน้อยหัวเราะอย่างว่าเรียงต่อ พูดอย่างล้อเลียน “สงสัยเจ้านายชอบบริจาคเลือดสินะคะ จะเลี้ยงทั้งพี่ทั้งน้องเลยมัยคะ อาจมีพวกตัวแปลกๆ โผล่มาให้เก็บระดับอีกก็ได้นะคะ”

ชายหนุ่มทอดถอนใจ เมื่อได้ยินอาวูธสาวของตนพูดถึงการต่อสู้อีกครั้ง ‘ไม่เอาดีกว่า...เอาเงินร่วมกับแคร์ผมมีสัญญาช่วยเก็บระดับคืนให้ก่อน พอถึงตอนนั้นค่อยส่งกลับบ้าน...’

สาวน้อยพูดล้อเลียนอีกครั้ง “ว้ายๆ จะไปอาณาจักรัตติกาล เพื่อขอคุณแคร์แต่งงานอย่างเป็นทางการสินะคะ”

ตูม! พอเมธัสได้ยินคำกล่าวนี้ก็ตกน้ำจริงๆ

นอกจากพยายามลอยตัวขึ้นมาจากน้ำที่หนาวเย็นยังต้องทนฟังเสียงหัวเราะเยาะไปอีกยาวนาน

ห้องกว้างใหญ่แห่งหนึ่ง กำแพงติดวอลล์เปเปอร์สีฟ้าอ่อน มีลวดลายเป็น ก้อนเมฆสีขาวสะอาดบริสุทธิ์ ในห้องมีข้าวของประดับเพียงเล็กน้อย มีโซฟาหนังสีน้ำตาลยาวสองตัวที่ตั้งไว้อยู่มุมกำแพง โต๊ะกระจกเตี้ยวางอยู่หน้าโซฟายาวสองตัวนั้น ตู้เย็นหลังใหญ่สีขาว ตู้โชว์ที่ตั้งกรอบรูปแสดงภาพกลุ่มคนที่ดูว่าเรียง

ในภาพคนทั้งหมดล้วนใส่เสื้อผ้าคล้ายคลึงกัน ผู้ชายล้วนใส่สูทสีดำนี้ออก กุหลาบสีแดงอยู่ที่หน้าอกซ้าย ส่วนผู้หญิงใส่ชุดราตรีสีดำนี้ออกกุหลาบสีขาวติดอยู่ที่อกขวา แต่ละคนล้วนยืนในท่าทางที่ดูแตกต่างกันไป

บนเพดานมีพัดลมที่ทำจากคริสตัลขนาดใหญ่ ภายในคริสตัลมีก้อนผลึกเรืองแสงอยู่หลายก้อนเป็นตัวให้ความสว่างแก่ห้องกว้าง ภายในห้องไม่มีใครอยู่สักคน แต่พัดลมบนเพดานยังคงหมุนเอื่อยเอื่อย

ประตูไม้สีครีมที่ตั้งอยู่ตรงกำแพงด้านหนึ่งเปิดขึ้นมาอย่างเชื่องช้า มีชายหนุ่มในชุดสูทดำที่ใบหน้าดูเหน็ดเหนื่อย เดินผ่านประตูเข้ามาในห้อง นั่งฟังเบา

โซฟายาวด้วยความเหนื่อยล้า อังศิระนอนลงบนเบาะด้านหลังเผยให้เห็นใบหน้าอย่างชัดเจน

เขามีใบหน้าที่หล่อเหลา ผมสีเงินยาวประปรายดูยุ่งเหยิง เสื้อผ้าที่มีคราบเลือดแห้งสนิทติดเป็นหย่อมๆ ถอนหายใจเบาๆ เพียงลำพังจนดูโดดเดี่ยวเดียวดายพอสมควร

ก๊อ! เสียงเคาะประตูดังขึ้น

ชายหนุ่มกล่าวเชิงรำคาญ “เข้ามาได้”

ประตูถูกเปิดเข้ามาอย่างรวดเร็ว มีชายในชุดสูทสีดำเดินเข้ามาด้วยใบหน้าระริ่น

ชายคนนั้นเดินมาหยุดที่ด้านหน้าของชายหนุ่ม “ท่านหัวหน้าครับ พวกเราทำสำเร็จแล้ว ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหนที่เราเปลี่ยน พวกศัตรูทั้งหมดที่เราจัดเลี้ยงในวันก่อน ล้วนตายจนหมดสิ้น แถมทางผมยังส่งเหล่าไปปลอบใจพวกนั้นอีกชุดใหญ่ด้วยครับ”

ชายหนุ่มผมเงินที่โดนเรียกว่าหัวหน้าจากใบหน้าที่ดูเหน็ดเหนื่อยเปลี่ยนเป็นยิ้มแยมหัวเราะทันควัน “ฮ่าๆ ดีมากๆ”

เขาได้ยินคำรายงานแล้วลุกขึ้นอย่างดีใจ “อยากบอกแก็วสักเรื่อง เมื่อกี้ข้าเพิ่งไปจัดการกับพวกอริเก่า เชื่อผมมันจนหมดกิลด์แต่ดันได้ของตกไม้ที่ขึ้น นึกว่าวันนี้จะไม่มีความสะดวกแล้ว ข้าวันนี้ช่างดีจริงๆ ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มนี้ในใจอย่างสนุกสนานหลังจากเจอเรื่องที่นายินดี ‘สงสัยต้องดื่มยาเพิ่มพลังดีๆ สักหลายขวด แล้วออกไปลุยเก็บพวกศัตรูมากกว่านี้ อาศัยช่วงเวลานี้ที่พวกนั้นอ่อนแอลง จะได้ยึดเขตปกครองจากกิลด์ต่างๆ ทั้งหมดในเมืองนี้ แล้วค่อยวางแผนชิงเมืองต่อไป’

ลูกน้องที่เห็นหัวหน้าไปสร้างวีรกรรมที่น่าประทับใจตบมือยินดี กล่าวชมเชยสดุดีเป็นการใหญ่ แล้วจึงหยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมา เพื่อเตรียมตัวอ่านรายงานต่อไป

คนเป็นหัวหน้าหายตัวไปอยู่หน้าตู้เย็น เปิดตู้เย็นหายาเพิ่มพลังไปพลาถามลูกน้อง “แล้วพวกพวกเหล่าที่แกกลับเปลี่ยนไปใช้เงินทุนไปโยอะมัย”

เขาค้นหาไปมาพบว่ามิชวดยามากมายหลากหลายชนิด หนึ่งในนั้นมียาเสริมพลังตัวโปรด ‘ไซฟูเนะ’ จึงคิดในใจ ‘อืม ลูกน้องเราช่างเอาใจ เตรียมยาแรงๆ มาให้เรา ขอแค่เราดื่มเจ้านี้สักสองหรือสามขวด จะหายเหนื่อยล้าอย่างรวดเร็วที่สุด จะได้รับออกไปเชือดอีกสักสองถึงสามกิลด์ ซึ่งอาณาเขตเพิ่มอำนาจให้กิลด์ ี่ๆ คินนี่ต้องมีเรื่องสนุกต่อไป...’

ชายหนุ่มผมเงินหยิบขวดแก้วขนาดเล็กสีน้ำตาลขึ้นมาจากใต้หมอนขวด ส่วนลูกน้องเมื่อฟังคำถามแล้วก็รีบเปิดอ่านรายงานอย่างคล่องแคล่ว “ครับ เพราะว่าพวกเราต้องซื้อเหล้าราคาแพงหลายล้านขวด เพื่อแผนการนี้เราต้องเสียเงินทุนไปหลายหมื่นล้านซิง

“ผมจึงปรึกษากับฝ่ายกลยุทธ์และฝ่ายบัญชีจึงทราบว่า ถ้าเราใช้ชวดยาเสริมพลังแทนจะคุ้มกว่า ทั้งดื่มใช้เองเสร็จ เก็บขวดเปล่าใส่เหล้าผสมลงไปแทนมันจะมีประสิทธิภาพในการทำลายศัตรูมากกว่าเดิม จากที่ทดลองดู หนึ่งขวดเหล้า ได้ทำชวดยาเสริมพลังเลยนะครับ

“แถมช่วงนี้บางอาณาจักร บางกิลด์และบางกองทัพ ดันมีคำสั่งดื่มน้ำเหล้าเพื่อฝึกกองทัพเตรียมชิงดินแดน จึงต้องการยาเสริมพลังหลากหลายชนิด พวกเราจึงลักลอบนำสินค้าจำนวนมากไปขายให้แก่คนพวกนั้นในราคาถูกเป็นการเฉพาะครับ

“เหลือเหยื่ออีกชุดใหญ่คือพวกฝ่ายศัตรูที่ไม่ชอบดื่มเหล้า ซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของเราอีกกลุ่มหนึ่ง แต่พวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกสุดยอดฝีมือไม่แน่ใจว่าจะตกตาได้มัย ทางฝ่ายผลิตจึงเอาตัวอย่างมาให้หัวหน้า เพื่อให้หัวหน้าลองดูว่าถ้าเป็นผู้ใช้พลังจิตระดับสูงแบบหัวหน้าจะแยกแยะยาปลอมออกหรือไม่ เด็กมันบอกว่าจะเอามาวางไว้บนโต๊ะกระจก หัวหน้าเห็นบ้างมัยครับ หรือผลอดดื่มเข้าไปแล้ว”

ก่อนท้ายสุดกล่าวเชิงสัพยอก สีหน้าดูตลกขบขันพอสมควร

คนเป็นหัวหน้าหลังจากดื่มยาเสริมพลังที่เพิ่มได้มากกว่าปกติหลายเท่า ต้องหันมาตอบกลับอย่างตลก “แถมนี่ยังมาพูดไร้สาระอีก ระดับข้าเนี่ยจะแยกแยะยาปลอมไม่ออก ต่อให้ดื่มเข้าไปคนอย่างข้าก็รู้วิธีแก้พิษมันได้ แต่ว่า

ตอนข้าเข้ามาไม่เห็นมียาปลอมที่ว่าเลย แก่แน่ใจนะว่ามีเด็กส่งมาให้แล้ว”

ลูกน้องหนุ่มพูดอย่างมั่นใจ “ไม่มีทางพลาดครับ ผมสอบถามและสั่งเตรียมเรียบร้อยแล้ว ถึงได้รอหัวหน้ากลับมาห้องพักส่วนตัวของหัวหน้าก่อน แล้วจะได้เข้ามารายงานเรื่องสำคัญแบบนี้ด้วยตนเองครับ”

ในขณะนั้นประตูก็เปิดขึ้น เป็นหญิงสาวน่ารักผมยาวสีม่วงคนหนึ่งในชุดราตรีสีดำ พอเห็นชายผมเงินจึงเอ่ยอย่างดีใจ “กลับมาช้าจังเลย นึกว่าจะตายไปกับพวกศัตรูซะแล้ว”

หัวหน้าที่ดื่มยาหลายขวดจนพอใจแล้วจึงหันมาพูดอย่างคึกคะนอง “คิดว่าข้าคนนี้เป็นใคร จะตายง่ายๆ ได้ไง มีแต่ศัตรูนั่นแหละที่ต้องตายเมื่อเจอมมทูตสุดหล่อ เก่ง สาวหลงแบบข้า ฮ่าๆ”

หญิงสาวเบ้าปากเมื่อเจออีกฝ่ายพูดจายกยอตนเอง แล้วพูดอย่างเบื่อหน่าย “หึ รู้แล้วว่าเก่ง งั้นฉันไปละ เบื่อคนขี้ม...อ้อ เมื่อกี้ตอนมาทำความสะอาดห้องให้เห็นมีกล่องยาหลายกล่องวางบนโต๊ะ เลยเก็บเข้าตู้เย็นเอาไว้แล้ว อย่าลืมตอบแทนด้วยการซื้อแหวนสวยๆ ให้ฉันด้วยละ ไม่อย่างนั้นวันหลังจะไม่ช่วยจัดเก็บห้องให้อีกแล้ว ไปละนะ”

สาวน้อยส่งยิ้มหวานให้สองหนุ่ม แล้วเดินออกจากห้องอย่างรวดเร็วทั้งให้ชายสองคนที่อยู่ในห้องหัวใจเต้นโครมคราม

คนเป็นหัวหน้าเริ่มพูดอย่างเคร่งขรึม “แกรู้ไหมว่า มียาปลอมกี่ชนิดที่จะเอาไปหลอกขาย”

ชายหนุ่มผมเงินหันไปมองลูกน้องของเขาอย่างจริงจัง

ลูกน้องรีบเปิดหนังสือรายงานพร้อมเดินถอยหลังไปอีกหลายก้าว รายงานอย่างฉับไว “มี บาสังก้า วอนโทเม แล่งกัสน่า...และไซฟูเนะ รวม 28 ชนิดครับ”

หัวหน้าที่ฟังมาตลอดมีสีหน้าตลกตะลึง เพราะยาทั้งหมดนั้น คือยาที่เขาเห็นในตู้เย็น ทุกชื่อที่ไล่มาเรื่อยๆ เขายินดีที่ยังไม่ใช่ยาที่เขากิน จนพอถึงชื่อยาตัวสุดท้าย ‘ไซฟูเนะ’ เท่านั้น ใบหน้าก็แสดงความตึงเครียดออกมา

“เฮอะ แคยาพิษกระจอก ทำไม่ข้าจะไม่รู้วิธีแก้ แคเสียเลือดเยอะๆ อย่างต่อเนื่องสักชุดก็จบแล้ว”

พอพูดเสร็จก็กระทำการอย่างท้าวหาญ ที่มีขอสร้างมีดพลังจิตเข้าแทงแขนซ้ายของตนเองอย่างรวดเร็ว

คนเป็นลูกน้องต้องตกตะลึง ร้องเสียงดัง “ไม่ได้ นะครับ อย่าครับหัวหน้า รอดผมตามคนมาช่วย...”

ปากกล่าววาจา ขณะที่ร่างกายเคลื่อนย้ายไปหน้าประตูเพื่อที่จะรีบไปเรียกเพื่อนพ้อง...

หัวหน้าปล้นมีสีหน้าโกรธ ตวาดอย่างขุ่นเคือง “แกกลัวว่าคนอย่างข้าทำพลาดรี เจ้าจั่ง เดียวข้าแทงอีกสัก 15 - 16 แผล ยังไงก็ไม่กระอักเลือดตายหรอกหน้า ไม่ต้องไปตามพวกสายรักษามาให้ยุ่งยาก”

เขาเร่งพลังจิตถึงขั้นสูงสุด ครอบกายปรากฏมีดพลังจิตที่เปล่งแสงสว่างแรงกล้าถึงสิบหกเล่ม แสดงถึงพลังอันยิ่งใหญ่ที่เขา มี แต่เจ้าตัวกลับทราบตีว่า ‘ผิดพลาดพลังของเราไม่ใช่แบบนี้’

ลูกน้องที่หันหน้ากลับมาคิดจะเอ่ยห้ามปรามอีกทียว ครั้นเห็นสภาพรอบกายของหัวหน้า ดวงตาก็เบิกกว้าง ปากแม่จะลั่นเทา แต่ยังคงเอ่ยได้เร็วดุจเดิม “พวกผมลองผสมโลหิตเทพและน้ำตานางฟ้าเข้าด้วยกันต่อด้วยผสมสี หัวหน้าอย่าใช้พลังจิตมากเกินไปร่างจะระ...”

คำเตือนถูกกล่าวออกมาอย่างเร่งรีบ มันอธิบายบอกถึงผลงานยาปลอมที่ยอดเยี่ยมของพวกเขา หัวหน้าเสียดายที่มันสายเกินไป...

ตูม! พลังระเบิดที่รุนแรงพอทำให้กำแพงบนชั้นที่ 12 ของตึกสูง 12 ชั้น กลายเป็นรูโหว่ในพริบตา

ควันไฟที่ปรากฏออกมาจากรูห้อง ทำให้ผู้คนรอบข้างเข้าใจว่า คงจะมีการเปิดศึกระหว่างกิลด์อย่างแน่นอน ผู้คนต่างหลบหนีก่อนโดนลูกหลง

และไม่ใช่เพียงที่แห่งนี้เพียงที่เดียวที่เกิดเรื่องในลักษณะนี้

มีผู้คนจำนวนมากล้มตายด้วยโรคพิสดารอย่างต่อเนื่อง ยอดฝีมือนับแสน...จนหลายล้านคน ทั้งชาวจีนลาด เก่งกาจ เปี่ยมพลังความสามารถทั้งที่รู้และยังไม่รู้ถึงสาเหตุในโรคพิสดารกลับต้องมาตายอย่างน่าเวทนา...

บนชายหาดกว้างใหญ่มีกลุ่มคนจำนวนหนึ่งกำลังยืนอยู่ แต่สมควรบอก ว่าหนึ่งคน กับอีกห้าสิ่วสูริเสียมากกว่า

ชายหนุ่มกล่าวกับสิ่วสูริที่ยืนเรียงกันสามตนว่า “ถ้าเช่นนั้นผมจะขอให้ทำพันธสัญญากันอีกรอบนะครับ”

สิ่วสูริทั้งสามตัวพยักหน้ารับแล้วรีบกล่าวทำพันธสัญญากับชายหนุ่ม เพียงพริบตา ร่างของทั้งสามกลายเป็นเพียงแสงเจือจางลอยเข้าไปในกำไลแขนขวาของชายหนุ่ม

ชายหนุ่มหันไปหาหญิงสาวทั้งสอง เอ่ยอย่างสุภาพ “มาจับมือสิเดี๋ยวจะได้กลับเมืองไปซื้อเสื้อผ้าให้นะ”

เดียนาและมิต้า ต่างเดินเข้ามาใกล้แล้วจับแขนของเมธัสเอาไว้อย่างแนบแน่น

เสียงหวานใสในหัวดังขึ้น “พวกแวมไพร์สองตนนั้น เจ้านายพาไปด้วยไม่ได้หรอกนะ ต้องให้ทำพันธสัญญา่อนถึงใช้ไบกลับเมืองได้นะคะ ถ้าอยากพาไปจริงๆ ต้องเดินทางเอาเองคะ”

เมธัสลืมคิดถึงเรื่องนั้น จึงบอกกับทั้งสองสาว “เออ พี่ลิ้มไปว่า เดียนากับมิต้าไม่ใช่สิ่วสูริติดตาม...เดี๋ยวมิต้าบินพาผมออกห่างจากเกาะนี้เล็กน้อย แล้วเดี๋ยวผมจะเรียกรถบินออกมา ค่อยกลับเมืองด้วยกันครับ”

เดียนาหันไปหาหญิงรับใช้ข้างกาย แล้วพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการให้กระทำตาม

มิต้าเพียงยิ้มเล็กน้อยแล้วออกปีกค้างคาวยักษ์ออกจากกลางหลัง หัวเมธัสบินออกไปนอกเกาะ

เมธัสที่อยู่ห่างจากเกาะและรู้สึกถึงพลังจิตจึงบอกกับผู้ช่วยบินว่า “ขอบคุณครับ ตอนนี้ผมใช้พลังจิตได้แล้ว เดียวผมลอยตัวเรียกรถบิน เดียนาก็บินมาทางนี้สิ”

สาวน้อยที่ได้รับการชักชวนจึงกางปีกค้างคาวเล็กๆ จากกลางหลังบินตามขึ้นมาเช่นกัน

ชายหนุ่มเรียกรถบินออกมา ชักชวนสองสาวนั่งเบาะหลังทำหน้าที่คนขับ

รถพาคุณหนูไปซื้อเสื้อผ้า แต่ในใจนึก ‘แล้วตอนตีหนึ่งแบบนี้ คาเรนจะตื่นอยู่ รีเปล่านะ หรือว่าเราต้องทำหน้าที่พนักงานขายเสื้อผ้าเองด้วย...แล้วใครจะวัดขนาดตัวสาวน้อยล่ะ...อืม หรือว่าจะ...’

เสียงหวานใสของอาวุธสาวตั้งขึ้นในหัวของเขอย่างฉับพลัน “จัดการฆ่าทิ้งเลยใช้มั้ยคะ เจ้านายขา”

เมธัสที่ขับรถสะดุ้งเล็กน้อย ‘ไม่ใช่ ผมจะให้เทเรซ่าช่วยวัดขนาดตัวต่างหากเล่า อย่าคิดแม้แต่จะทำเด็ดขาดนะ’

เสียงหวานใสปนขบขันตั้งขึ้นในหัวของเขอีกครั้ง “แหม ให้เทเรซ่าวัดตัวเด็กสาว ส่วนเจ้านายไปวัดสัดส่วนทั้งตัวของมิต้าใช้มั้ยละคะ จะได้แอบจับนั้นจับนี่ ว้าย! ทะลึ่งจัง”

ชายหนุ่มลอบส่ายหน้า กับความขี้เล่นและชอบแซวของเทเรซ่า ‘ผมไม่ได้เป็นแบบนี้แหละ อย่าเข้าใจผิด ถ้ามิต้าจะซื้อผมก็ให้เทเรซ่าวัดด้วยนั่นแหละ’

เสียงหวานใสตั้งขึ้นเบาๆ เชิงออดอ้อนและเอียงอาย “ถ้าอย่างนั้นเวลาเทเรซ่าจะซื้อเสื้อผ้าใหม่บ้าง ต้องให้เจ้านายเป็นคนวัดนะคะ ไม่ให้คนอื่นแตะต้องเด็ดขาด แล้วเวลาวัดต้องค่อยๆ จับนะคะ อย่าทำแรงนัก...”

เมธัสชกคิดหนักในบัดดล ‘คุณไค พอจะมีวิธีทำให้อาวุธเงียบบ้างมั้ยนะ’

เขาต้องปล่อยให้อาวุธสาวของเขาพูดอยู่ฝ่ายเดียวไปเรื่อยๆ ตั้งสมาธิกับการขับรถอย่างเดียวเท่านั้น

เวลาเลยเที่ยงคืนมากกว่าหนึ่งชั่วโมง เหล่าผู้เล่นที่ผจญภัยกันมายาวนาน เริ่มเดินหายเข้าตามโรงแรมเพื่อพักผ่อน

ช่วงเวลานี้ร้านค้าทั้งเมืองล้วนปิดจนเกือบหมด เหลือเพียงร้านเหล้าบางร้าน หรือโรงแรมที่ยังคงเปิดบริการสำหรับลูกค้าที่เพิ่งจะเดินทางกลับถึงเมืองหรือลูกค้าที่เพิ่งจะเสร็จธุรกิจส่วนตัวแล้วจะเปิดใช้บริการโรงแรม

รถบัสคันหนึ่งร่อนลงจอดที่บริเวณข้างกำแพงเมืองอย่างเงียบเชียบ

ชายหนุ่มผู้ขับรถนั่งอยู่เบาะหน้าลงจากรถอย่างเร่งรีบ เพื่อไปเปิดประตูให้คนที่นั่งเบาะหลังลงจากรถที่จอดลอยเหนือพื้นเล็กน้อย

เด็กสาวผมสีทองออกจากรถอย่างสะดวกสบายด้วยมือซ้ายของชายหนุ่มที่ช่วยพยุงตัวลงจากรถ ส่วนหญิงสาวอีกนางได้ลงจากประตูอีกข้างเรียบร้อยแล้ว และกำลังมองดูสภาพรอบข้างอย่างสนใจ

ชายหนุ่มเปลี่ยนรถบัสเป็นป้ายเหล็กเก็บเข้ากระเป๋าคาดเอว หันมองดูสองสาวที่ยืนอยู่ใกล้ชิดกัน

“จับมือกับผมก่อนครับ เดี่ยวผมจะพาเคลื่อนย้ายตัวไปยังร้านขายเสื้อผ้าให้ไวที่สุดนะครับ”

ในใจคิดเล็กน้อย ‘หวังว่าคงไม่มีใครทันพบเจอหรอกนะ’

เขาหวาดกลัวเล็กน้อย เพราะยังไม่แน่ใจว่า ถ้าผู้เล่นคนอื่นเจอเจอแวมไพร์สาวสองนางนี้ มันจะมีเรื่องวุ่นๆ เกิดขึ้นอีกหรือไม่

พอทั้งสองคนเข้ามาจับมือกับชายหนุ่ม เขารีบใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายอย่างต่อเนื่อง เพื่อพาสองสาวแวมไพร์มายังหน้าร้านเย็บเสื้อผ้าของคาเรนโดยไม่ให้ใครทราบถึงการมาเยือนครั้งนี้

ร้านเย็บเสื้อผ้าของคาเรนดับไฟจนหมดสิ้นบ่งบอกว่า คนในบ้านหลังนี้สมควรกำลังนอนหลับสนิท

เมธัสหันไปกล่าวกับสองสาวที่อยู่ด้านหลัง “เจ้าของร้านคงหลับแล้ว แต่เดี๋ยวผมจะช่วยเลือกเสื้อผ้าให้ก่อนแล้วกันนะครับ”

เขาที่เพิ่งกลับมาไม่เอากรบกวนคาเรนและสาวน้อยทั้งหลายที่คงกำลังนอนหลับอยู่บนเตียงอันอบอุ่น จึงตัดสินใจว่าคงต้องเป็นพ่อค้าเสื้อสักคืน

เดียนาสั่งยิ้มหวานให้เพราะเธอกำลังจะได้สิ่งที่ต้องการ ส่วนมิต้ายังคงนิ่งเงียบ นอกจากยิ้มเล็กๆ แล้วสาวคนนั้นแทบไม่มีปฏิกิริยาอื่นอีกเลย

ชายหนุ่มกลัวจะทำเสียงดังรบกวนเหล่าผู้อาศัยในร้านชั้นบนให้ตื่นขึ้น เลยเปิดประตูเข้าอย่างเชื่องช้า แต่ก็ต้องพบกับเรื่องที่ไมคาดฝัน

มีเสียงหญิงสาวกล่าวตั้งขึ้นเบื้องหน้าพร้อมกัน “ยินดีต้อนรับกลับบ้านคะ เมธัส”

ภายในร้านที่มีมิติพลันสว่างขึ้นอย่างฉับพลัน ทำให้ชายหนุ่มเห็นชัดว่า อลิเซีย แครโรว์ คาเรน มิเชล และจูนล้วนมายืนรอเขาบริเวณประตูเข้าร้าน

เมธัสสะดุ้งเฮือกเล็กน้อย เมื่อพบเจอการทักทายที่ชวนประหลาดใจ แต่ยังคงแยมยิ้มพลางทักทาย “กลับมาแล้วครับ ขอโทษนะครับที่กลับมาสาย”

ทุกคนต่างส่งยิ้มกลับ พร้อมมีท่าที่ขบขันกับอาการสะดุ้งของเขาในตอนแรก

เสียงสาวน้อยด้านหลังดังขึ้น “พี่เขยคะ ช่วยเดินเข้าไปเด็มัยคะ หนูอยากเข้าไปทักทายท่านพี่กับท่านอลิเชียนะ”

เขาริบเดินเข้าร้าน แล้วหลบให้คุณหนูแวมไฟร์ด้านหลังได้เดินเข้าร้านโดยมีมีตำหญิงรับใช้เดินประชิดดูเงาตามตัว

แคโรไลส่งยิ้มทักทายให้น้องสาวพร้อมเอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวาน “น้องพี่เหนื่อยมัยกับการเดินทางไกลครั้งแรก”

เดียนาส่งยิ้ม “ไม่หรอกค่ะ พี่เขยใจดีเลี้ยงเลียดตลอดเวลา เลยไม่รู้สึกเหนื่อยเลยคะ”

เธอหันไปทางอลิเชียน โค้งตัวทักทายอย่างสุภาพ “ยินดีที่ได้พบเจอท่านอลิเชียนค่ะ แล้วท่านพ่อ...”

อลิเชียนส่งยิ้มให้สาวน้อยที่ดูอ่อนหวานเบื้องหน้า โค้งหลังเพียงเล็กน้อย เอ่ยอย่างสุภาพ “ยินดีที่ได้พบเช่นกันเพคะองค์หญิงเดียนา ท่านราชาแวมไฟร์ทรงรับทราบเรื่องวินนาซโดนท่านเมธัสกำจัดเรียบร้อยแล้วเพคะ”

เมธัสที่ยืนรับฟังการสนทนามีเงงเล็กน้อย ริบถามอลิเชียน “อลิช รู้เรื่องที่ผมสู้กับวินนาซนั้นด้วยหรือครับ...”

อลิเชียนหันมาพยักหน้าพร้อมหัวเราะเบาๆ “ออิ อลิชรู้ทุกเรื่องที่ผ่านมาด้วยลูกแก้วแห่งแสงคะ เมธัส”

ชายหนุ่มมีสีหน้าตกใจเล็กน้อย เขาทราบเรื่องอลิเชียนสามารถมองภาพจากที่ห่างไกลได้ แต่ไม่เคยคิดว่า เธอจะมองดูเขาตลอด ครั้นแล้วนึกคิดได้เรื่องหนึ่ง จึงถามอย่างเขินอาย “ถ้าแบบนั้น...เวลาผมอาบน้ำ เปลือยกาย...อลิชคงไม่ได้แอบดูด้วยหรือคะ”

ถึงปากจะกล่าวเบี่ยงเบนเรื่องไปซะไกล หากในใจพลันนึกถึงฉากเด็ดที่ชวนหวานซึ้งของเขากับสาวน้อยที่แสนไร้เดียงสา แต่สำหรับคนด้านข้างของ

อลิเชียนผู้เลอโฉม มันจะกลายเป็นฉาก...อะไรดีละ

อลิเชียนที่ถูกเมธัสถามเยี่ยงนี้ สองแก้มก็แดงช้ำโดยพลัน ปากอริบายอย่างเอียงอายอยู่บ้าง “เมธัส คุณคิดว่า อลิชเป็นผู้หญิงที่ชอบแอบถ้ามองมากนักรึอคะ อลิชไม่ได้มองเมธัสตลอดเวลาหรอกนะคะ แค่อคอยดูความปลอดภัยของเมธัสเป็นระยะๆ ตามหน้าที่ของอลิชที่เป็นสัตรีอสูรรับใช้เท่านั้น...ส่วนเรื่องอื่นๆ อลิชไม่เคยมองนะคะ” หญิงสาวก้มหน้าลงปกปิดแวตาทที่เขินอาย

ส่วนร่างบางอีกร่างที่อยู่ข้างเคียง... নয়หน้าตาทิงดงามดุจจันทร์เพ็ญของเธอ ทอประกายแววับ ริบฝีปากจิมลิ้มแยมยิ้มดูดอกไม้บานมาให้แก่เขา แล้วเดินเข้ามาคล้องแขนขวาของเขาอย่างแนบแน่น

เขาที่ยังเดาคาความคิดของแวมไฟร์สาวไม่ออก ริบเอ่ยอย่างตะกุกตะกัก “เออ...สวัสดีครับแคร์ หลายวันนี้สบายดีมัย ร่างกายแข็งแรงขึ้นหรือยัง อยากรไปเที่ยวข้างนอกไหม...”

เขาพยายามพูดเรื่องต่างๆ เพื่อที่จะไม่ให้อีกฝ่ายคิดถึงบางเรื่อง

แคโรไลตอบกลับอย่างอ่อนหวาน “แคร์ไม่คิดจะไปเที่ยวเล่นในคืนนี้หรอกคะ เมธัสไม่สงสัยบ้างหรือว่าทำไมรูบี้ถึงไม่มาต้อนรับเมธัสพร้อมกับพวกแคร์ หรือว่าพอมีสาวใหม่หลายคนเลยลืมน้องสาวไปเรียบร้อยแล้ว”

ชายหนุ่มยอมสนใจเรื่องรูบี้ ที่ทำไมถึงไม่มาต้อนรับการกลับมาของเขาเช่นกัน แต่ก่อนหน้านั้นเขาลองติดต่อวิญญาณตัวน้อยทางจิตดู ก็พบว่าไม่ตอบกลับ จึงเข้าใจว่าน้องสาวที่นำรักกงนอนหลับอยู่เลยไม่สงสัยอะไร แต่พอแคโรไลถามเยี่ยงนี้ เขาจึงตระหนักว่ามีอะไรบางอย่างแอบแฝงอยู่เป็นแน่

เขาเลยริบกล่าวอย่างสงสัยว่า “แคร์ รูบี้เป็นอะไรงั้นหรือ ไม้ใช่กำลังนอนหลับหรือยังงั้น”

สาวข้างกายไม่ตอบอะไรเพียงพยักหน้ากับคนอื่นๆ แล้วพาชายหนุ่มไปยังบันไดชั้นชั้นสอง “รูบี้กำลังรอคอยให้เมธัสไปปลุกคะ”

เมธัสยังไม่ค่อยเข้าใจแต่พอจะเดาได้ว่าน่าจะมีปัญหา จึงติดตามไปอย่างเสียบๆ เพราะเขาทราบว่าถ้าลองสาวๆ กลุ่มนี้ไม่คิดจะพูด นั่นคือถามไปก็เสียเวลาเปล่า รอเห็นด้วยตาของตนเองมันจะเร็วกว่า

เสียงหวานดังขึ้นในหัว เทเรซ่าที่น่าจะพอรู้อะไรจึงกล่าวเบาๆ “น่าจะอยู่ช่วงกลายเป็นดวงวิญญาณ รอเจ้าของผนึกมาปลดปล่อยคะเจ้านาย...แล้วเจ้านายจะให้ยายแวมไฟร์กอดอีกนานมั๊ยคะ”

เขาเริ่มสนใจในคำตอบของเทเรซ่า แต่พอเจออีกฝ่ายพูดแซะในตอนท้าย ต้องรีบตอบกลับในใจ ‘เปล่านะเพียงแต่...’

เทเรซ่ากล่าวตัดบท “ทราบแล้วคะว่าเจ้านายไม่คิดอะไรกับสาวๆ สวยๆ เพียงแต่เทเรซ่าไม่ชอบใจสัตว์อสูรที่เคยทำร้ายเทเรซ่าล่ะคะ”

เมธัสสอ้ง เพราะอาวุธสาวของเขากลับยังจำความแค้นในอดีตที่โดนทำร้ายได้อีกด้วย

ส่วนพวกคาเรนยังคงอยู่ข้างล่าง ต้อนรับลูกค้าที่มายามวิกาล และผลจากการขายในครั้งนี่ คาเรนจะมีลูกค้าจำนวนมากในอนาคต เพียงแต่...ไม่ใช่มนุษย์

แคโรไลนาเมธัสเดินมาถึงหน้าห้องนอนของคาเรน พร้อมแอมยิ้มด้วยเสียงหวาน “รูบี่กำลังรออยู่นะคะ เมธัสเข้าไปสิ”

เมธัสที่ฟังพิกหน้ารับแล้วเปิดประตูห้องอย่างช้าๆ

ภายในห้องยังคงเป็นเหมือนเดิมเกือบทุกอย่าง แต่มีสิ่งหนึ่งที่ลอยอยู่บนเตียง

เมื่อเกือบห้าชั่วโมงก่อน คาเรนอาบน้ำเสร็จและกำลังจะเข้าห้องไปนอนพัก
อย่างมีความสุข กลับพบว่าในห้องมีไซบีใหญ่สีดำกำลังเรืองแสงอยู่

หญิงสาวตกใจกับของประดับชิ้นใหม่ที่ปรากฏขึ้น เลยรีบวิ่งลงมาหาพวกแคโรไลที่ยังอยู่ชั้นล่าง ก็พบแคโรไลกับอลิเซียที่กำลังนั่งอยู่ในห้องครัวดูภาพการต่อสู้ของใครบางคนในกองเพลิงผ่านลูกแก้ว

ในขณะที่คาเรนกำลังมึนงงและจะอธิบายกับสิ่งที่เธอเห็น อลิเซียที่ทราบในสิ่งที่อีกฝ่ายอยากจะทำจึงอธิบาย “คาเรนไม่ต้องตกใจนะคะ รูบี่เข้าสู่ช่วงการเติบโตขั้นที่หนึ่ง”

คาเรนที่กำลังจะถามต่อเพราะยังสงสัย ก็ต้องเจออลิเซียอธิบายต่ออีกครั้งอย่างละเอียด “เมธัสสะสมวิญญาณครบตามภารกิจ รูบี่จึงเข้าสู่ช่วงการเติบโตของ

วิญญาณที่แท้จริงจากวิญญาณเด็กที่ไร้ธาตุแต่จะเปลี่ยนเป็นวิญญาณธาตุ...ที่เมธัสไปสะสมมา เปลือกไข่ดวงวิญญาณคงเป็นสีดำใสมั๊ยคะ คาเรน”

คาเรนพิกหน้ารับทันควัน

มิเชลเดินลงมาพร้อมกับจูน เพราะเธอก็ได้เห็นสิ่งที่อยู่ในห้อง เพียงแต่ได้จูนช่วยอธิบายอย่างละเอียดแล้วเช่นกัน

อลิเซียเห็นทุกคนลงมาจึงชักชวนมาดูการต่อสู้ที่ตกลงบนชั้นบนสนุกอย่างต่อเนื่องของชายหนุ่มในลูกแก้ว...เพียงแต่บางฉากกลับไปกระตุ่นโตะสะของหญิงสาวนัยน์ตาสีทองเป็นช่วงๆ เพราะผู้หญิงผมสีทองอีกคนหนึ่งปรากฏขึ้นมาอยู่เคียงข้างชายหนุ่มอดอ้อนชายหนุ่มจนออกนอกหน้าเสียเหลือเกิน

ในใจทุกคนหวังเพียงแต่...เมื่อชายหนุ่มกลับมาจะไม่นำหญิงสาวคนนั้นออกมาจนเป็นเหตุให้ต้องเสียเลือดจนสลบลงอีกครั้งก็พอ

สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเมธัส เป็นไซบีดำขนาดใหญ่ซึ่งกำลังเรืองแสงบางเบา
และดูประหลาด จนคล้ายจะแตกได้ทันทีที่มีการสัมผัส

เมธัสเดินเข้าไปใกล้อย่างลึ้มตัว เพราะเขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งไนไซบีดำนั้น

ทุกครั้งที่ยักษ์เรืองแสง จะปรากฏร่างหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งกำลังนอนกอดเข้าอยู่ เธอมีเรือนผมยาวสีเงินปลิวไสวลอยล่องอยู่ภายในไซบี

ระบบแจ้งขึ้นมาว่า...ผู้เล่นเมธัสโปรดทำการปลดผนึกไข่ดวงวิญญาณชิ้นหนึ่งด้วยคะ...

เมธัสลอบคิดในใจว่าจะให้ทำยังไง จึงถามแคโรไลที่ยืนรออยู่ด้านนอก “แคร์ผมต้องทำยังไงล่ะ ถึงจะปลดปล่อยผนึกไข่วิญญาณได้”

“ง่ายๆ ค่ะ เพียงแค่มุขยิ้มเมื่อไปกระทบที่ไซบีเบาๆ ก็พอ”

ชายหนุ่มที่ได้ยินจึงเดินเข้าไปใกล้ๆ และยื่นมือซ้ายสัมผัสไซบีตามคำแนะนำส่วนที่เขาเลือกมือข้างนี้เพราะมันมีแหวนที่ใช้ผนึกรูบี่สวมใส่เอาไว้ด้วย

ผลเป็นอย่างที่เขาคิด คริสตัลใสที่หัวแหวนกลายเป็นสีดำสนิท และไซบีเริ่มมีรอยร้าวทั้งใบ ทำเอาเขาต้องเดินถอยออกมาสองก้าวด้วยความตกใจที่ไซบี

เริ่มปริแตก

ตามรอยร้าวเริ่มเปล่งแสงสว่างเจิดจ้าแต่ไม่ก่อให้เกิดการระคายเคืองตา เพราะมันเป็นแสงสีดำ ส่วนผิวเปลือกไข่ที่ล่อนหลุดออกมาเริ่มลอยขึ้นบนอากาศ หายไปที่ละชิ้นๆ จนกระทั่งเปลือกไข่ทั้งหมดหายไป เหลือเพียงก้อนน้ำใสที่ยังคงรูปเป็นไข่เช่นเดิม ทำให้ชายหนุ่มได้เห็นหญิงสาวที่อยู่ภายในชัดเจนขึ้น

หญิงสาวที่ดูคุ่นหน้าอายุราวๆ 17 - 18 ปี กำลังนอนอยู่ในก้อนน้ำที่เป็นรูปไข่ ผมยารสีเงินที่ดูเหมือนเส้นไหมดูนุ่มนวลและน่าสัมผัส เลือที่เธอสวมอยู่เป็นเสื้อวันพีชสีขาวแบบที่เขาเคยเห็น เพียงแต่มีขนาดเล็กกว่านี้

หญิงสาวที่หลับใหลดูเหมือนจะตื่นขึ้นเผยให้เขาเห็นนัยน์ตาสีแดงสด ที่ทำให้เขาต้องตั้งชื่อให้เธอว่า รูบี้

สาวน้อยที่เคยเป็นเด็กตัวเล็กได้เติบโตจนเป็นผู้ใหญ่ ณ เบื้องหน้า

เขารู้สึกปลื้มใจไม่น้อยที่ดูแลเด็กสาวคนหนึ่งให้โตได้ขนาดนี้ แม้มันจะเป็นเพียงแคเกม ในใจคิด 'จะเลี้ยงดูให้ดีเลย เอาให้เป็นกุลสตรี น่ารัก น่าเอ็นดู'

ในหัวของเขากลับต้องเจอเสียงกรีดร้องและกล่าวแหว่อีกครั้ง "ว้าย กรีดเจ้านายนี่ไม่ถึงว่าจะเลี้ยงวิญญาณเด็กมาเป็น..."

เขาที่ได้ยินรีบคิดตัดบทก่อนอาวุธสาวจะพูดอะไรที่ไร้สาระชวนผิดศีลธรรมอีก 'จะบ้าเธอ ผมเห็นรูบี้เป็นเพียงแค่น้องสาว ไม่ใช่อย่างที่คิด'

แต่เขายังต้องเจอแหวต่อ "คิดแบบไหนเธอคะ เทเรซ่าไม่ได้คิดอะไรนอกจากเป็นน้องสาวสุดที่รักหรือคะ แล้วคิดแบบนี้มันบ้าเธอคะ อีอิ"

ชายหนุ่มถอนหายใจ และกลับไปสนใจน้องสาวที่เพิ่งจะตื่น แต่ทว่า...

ตูป! อะไรบางอย่างที่นุ่มนุ่มพุ่งเข้ามาชนใบหน้าของเขาเข้าเต็มๆ

เขารับรู้ในใจว่าบางอย่างที่นุ่มนุ่มนั่นคือ...รูบี้ น้องสาวที่เติบโตเป็นวัยรุ่นแล้ว

เสียงหวานใสรัวเรียงดังขึ้นเหนือศีรษะของเขา "พี่กลับมาแล้วเธอคะ ทำไมไม่บอกก่อนล่ะ รูบี้จะได้ลงไปรับพี่ที่บ้าน"

พี่ชายที่โดนความนุ่มนวลปิดปากปิดหน้าต้องพยายามจะคว้าเอาตัวน้องสาวออกจากหน้าของเขาก่อนที่เขาจะโดนกอดรัดจนหายใจไม่ออก ชยับปากอย่าง

ยากลำบาก "รูบี้ ปล่อย...พี่ก่อน..."

น้องสาวที่น่ารักกลับเติบโตขึ้นจนแข็งแรงกว่าพี่ชาย เพราะในหัวของเขากำลังบอกถึงระดับของสาวน้อยที่กอดเขาอย่างสุดกำลังว่า...รูบี้ วิญญาณพิทักษ์ธาตุมืด ระดับ เพิ่มเป็น...138...

แคโรไลที่อยู่ด้านหลังต้องเดินมาช่วยแกะเด็กติดพี่ออกด้วยความรู้สึกที่ขบขัน "รูบี้อย่าไปกอดปิดจุมูกเมธัสสิ เดี่ยวเมธัสก็ตายคาอกรอกคะ อีอิ"

รูบี้ที่เหมือนรูตัววิบล่อยออกห่างทันที แล้วเธอต้องรับรู้ความจริงบางอย่างจากภาพสะท้อนในกระจกขนาดใหญ่เท่าตัวคนที่มีกรอบสีชมพูอ่อนบานหนึ่งซึ่งติดอยู่ข้างกำแพงว่า...

ในกระจกปรากฏหญิงสาวหน้าตาสวยงาม ในใจปลันคิด 'เฮ้ รูบี้โตแล้วสูงไม่แพ้พี่แคร์ พี่คาเรน อย่างนี้พี่ชายจะต้องให้เราไปช่วยต่อสู้นั่นนอน ได้ออกไปเที่ยวกับพี่แล้ว เย้ๆ'

สาวน้อยกำลังดีใจแยมยิ้มสดใส บินหมุนตัวกลางอากาศ ปล่อยให้ชายหนุ่มที่เพิ่งจะหายใจสะดวกยิ้มเล็กๆ ตามไปด้วย

เสียงเทเรซ่าดังขึ้น "เจ้านายคะ อย่ายิ้มลามกออกมาสิคะ ถึงจะสวยแต่ก็ให้น้องสาวนะคะ อย่ามองด้วยสายตาเปล่งประกายแบบนี้สิ"

เขาต้องปวดหัวกับอาวุธสาวที่ชอบกล่าวเพื่อเจ้าจริงๆ แต่ก็ไม่คิดจะใส่ใจเอ่ยอย่างยิ้มแยม "รูบี้คินนี่ได้ยวจังงานเลี้ยงกันดีกว่า อย่างน้อยต้องฉลองให้แก่การเติบโตของน้องสิ"

สาวน้อยขานรับเสียงใส แต่ยังคงลอยตัวมองตนเองในกระจกทั้งหน้าและหลังอย่างตื่นเต้น

แวมไพร์สาวข้างกายก็คิดเช่นนั้น เพราะขณะที่เธอเองดูการต่อสู้สุดระทึกของเมธัส ต้องแอบลุ้นแทบแย่ และยังต้องตื่นเต้นกับคำพูดบ้าๆ ของเขาไปหลายครั้งเลยทีเดียว

แม้จะมีเรื่องชวนปลื้มมากมาย กระนั้นก็ยังไม้อาจลบนเลือนบางเรื่องไปได้ จึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงหวานใส "ต้องทำอาหารอร่อยๆ และต้องดีกว่าที่เคยทำให้แม่สาวผมแดงคนนั้นด้วยนะคะ ไม่เช่นนั้น อีอิ"

ชายหนุ่มที่หันมาฟังเธอกว่า ลอบตากับดวงตาสีทองที่กลับกลายเป็น สีแดงดุจโลหิตชั่วครู่ กลืนน้ำลายได้อีกหนึ่งก็รีบตอบอย่างแข็งขัน “สุดฝีมือเลย ครับแคร์ จะทำให้ดีที่สุดของที่สุดเลยครับ”

ในหัวก็ได้ยินเสียงพูดแซวและหัวเราะใส่อีกครั้ง

เขาได้แต่ทำใจกับการโดนอาวุธสาวซ่าเต็ม หันไปเรียกรู้อีกหน “น้องพีมา เถอะ เตียวพีจะแนะนำให้คุณรู้จักกับพี่สาวคนใหม่ด้วย”

สาวน้อยได้ยินว่าตัวเองจะมีญาติเป็นพี่สาวอีกคนก็ดีใจ รีบบินเข้ามาทอด แขนซ้าย แล้วเริ่มลากเขาลงไปข้างล่างอย่างรวดเร็ว

เมธัสที่โดนลากจากที่คอยเร่งต้องเปลี่ยนเป็นบอ ก “ซ่าๆ ก็ได้จ้า น้องพี ใจเย็นๆ เว้อ...”

เขาต้องผล็องเสียงหลงหลังจากโดนสาวน้อยลากจนตัวปลิวไปเกือบชน กับราวบันได

แคโรไลเดินตามอย่างซ้าๆ ในใจขบคิดบางเรื่อง ‘เมธัสคะ ไว้เสร็จเรื่อง เหล่านี้ก่อนค่อยเริ่มคิดบัญชีเป็นส่วนๆ นะคะ...’

ถ้าหากชายหนุ่มไม่สามารถลดความโกรธเคืองในใจของแวมไพร์สาวได้ ละก็ ก่อนรุ่งเช้านี้โชคชะตาของชายหนุ่มอาจจบลงอย่างไม่สวยงามเท่าไรนัก

รูบี้ที่เลื่อนระดับขึ้นอย่างบุปบเกิดจากค่าประสบการณ์ที่สะสมเอาไว้ถูก นำออกมาเพิ่มระดับให้ตนเอง ซึ่งเป็นการบอกได้อย่างชัดเจนว่า เมธัสสะสม ค่าประสบการณ์เอาไว้เยอะมากเพียงใด...

60

บิลลี่ หัวจดี และ คินทือบอูน

ณ เมืองเริ่มต้น ยามราตรีที่แสนสงบอาคารบ้านเรือนส่วนใหญ่ดับไฟ ผู้อาศัยตามสถานที่ต่างๆ ล้วนเข้านอนกันหมด แต่ยังมีบ้านหลังหนึ่งซึ่งกำลัง วุ่นวายกันพอสมควร

ในร้านเย็บเสื้อผ้าเล็กๆ แห่งนี้ เจ้าของร้านกำลังวิ่งวุ่นกับการหยิบเสื้อผ้า หลายร้อยชุดให้แก่ลูกค้าที่ทรงเกียรติคนหนึ่ง

ถึงจะบอกว่าวิ่งวุ่น แต่นั่นมันล้วนเป็นความสุขของเธอเสียมากกว่าของ ลูกค้า

หลังจากเจ้าของร้านเย็บผ้าได้ต้อนรับลูกค้าที่เพื่อนชายของเธอพามา สายตาของเธอที่จ้องมองยังลูกค้าสาวสองคนพลันเปล่งประกายแวววับ ทำเอา ลูกค้าลอบตากับใจเล็กน้อย

แต่ด้วยรอยยิ้มที่ยังน่าจะไว้วางใจได้อยู่...จึงทำให้ลูกค้าไม่หนีออกจาก ร้านไปเสียก่อน

หญิงสาวเริ่มจากการวัดสัดส่วนทั้งหมดและจดบันทึกลงสมุดเล็กๆ เล่ม หนึ่งอย่างชำนาญ จากนั้นค่อยต่อด้วยสาวใช้ที่ติดตามลูกค้ามาเป็นเพื่อน แต่ถูก เหมว่าเป็นลูกค้าไปเรียบร้อยแล้ว

โดยมีสาวน้อยผมสีทองที่ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยมาหลายวันจัดการหยิบ

เสื้อผ้าหลายสิบตัว ทั้งที่ยังอยู่ในช่วงวัดรูปร่างเท่านั้น ยังไม่รู้ขนาดที่แท้จริง แต่เจ้าของร้านกลับสั่งให้หยิบมาตั้งวางรอ เมื่อวัดเสร็จปุ๊บจะได้ลองใส่ปั๊บ

เจ้าของร้านยังไม่รู้หรือว่า ลูกค้าของตนเองไม่มีเงินเลยสักซีก แล้วมันจะกลายเป็นหน้าที่ของชายหนุ่มที่พามาต้องจ่ายเยอะขนาดที่ตัวเองยังไม่อยากเชื่อว่าจะต้องเป็นลูกหนี้เงินก้อนโตภายในข้ามคืน

เมธัสชายหนุ่มผู้จริงจัง เมื่อลั่นวาจาว่าจะจัดปรุงอาหารที่ดีที่สุด เขาตกใจ
เมื่อมาดูวัตถุดิบที่ร่อยหรอลงไปมาก ในใจคิด ‘อ้อ ลืมเลยว่าช่วงนี้เราทำอาหารเลี้ยงเยอะไปหน่อย แกรมไม่ได้ไปซื้อเพิ่มซะด้วย ทำไงดี?’

สถานที่เดียวที่เขาพอจะคิดถึงได้นั้นคือ โรงแรมรินชั้นที่ทางระบบเปิดเอาไว้ มันต้องมีวัตถุดิบจำนวนมากและเพียงพอต่อตำรับอาหารของเขาอย่างแน่นอน

เขาจึงรีบออกจากร้านเย็บเสื้อด้วยความเร็วสูงสุดโดยมีน้องสาวที่น่ารักแอบติดตามมาด้วยอย่างกระชั้นชิด

เมธัสที่เห็นก็ไม่อาจตัดใจสั่งให้น้องสาวที่เพิ่งเจอเจอได้ครู่เดียวกลับบ้านเพียงลำพัง จึงบอกให้อีกฝ่ายเข้ามาเดินเคียงข้างอย่างอ่อนโยน

น้องสาวที่ตื่นตื่นยินดี จึงรีบบินเข้ามากอดแขนขวาของพี่ชายใจดี
ครั้นเดินไปได้สักครู่เขาก็รู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่ผิดปกติ จึงรีบเหลียวหลังมองกลับไป แต่ก็ไม่พบเจออะไรทั้งสิ้น

รูบี้เอียงคอถามด้วยความสงสัย “พี่จ๋า มีอะไรหรือ?”
“อืม...ไม่มีอะไรหรอก ไปกันต่อเถอะ...” เขามั่นใจว่ามีบางสิ่งที่ติดตามมาแน่นอน แล้วจึงจุกคิดขึ้น ‘หรือว่ามีพวกวินนาซรอดชีวิตแล้วติดตามเรามา?’

ในครั้งนี่จึงเลี้ยวเข้าไปในตรอกแห่งหนึ่งทันควัน จากนั้นรีบส่งกระแสจิตบอกให้รูบี้ลอยตัวตามเขาขึ้นไปซ่อนอยู่บนหลังคา แล้วเรียกบีนคู่กระซิบมันเตรียมพร้อมประหารศัตรูที่แอบลอบตามมาภายในจังหวะเดียว

ทันใดนั้นผู้ที่แอบติดตามก็ลอยตัวเลี้ยวเข้ามาในตรอก พร้อมกวาดสายตาค้นหาอย่างลนลาน

เขาที่พบเห็นอีกฝ่ายอุทานเบาๆ “จูน”

ร่างวิญญาณสาวสะดุ้งขึ้นแล้วรีบลอยตัวหมุนออกจากตรอกอย่างรีบร้อน
เขาจึงลอยตัวตาม “หยุดก่อน”
จูนก็หยุดชะงักตามที่เขาสั่ง แล้วหันมามองด้วยสายตาทวาดผวา
เธอรู้อะไรขึ้นในหัว “ว้ายๆ เจ้านายแกเลี้ยงเด็กด้วย ใจร้ายจัง อีอิ”
‘ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นสักหน่อย’ พอแก้ตัวกับอาวุธสาวจอมแซวเสร็จก็รีบเอ่ย
“ตามพี่มาเหมือนกันหรือ?”

จูนส่ายหน้า แล้วยกมือชี้ไปยังรูบี้ “เมื่อไหร่รูบี้ออกมาเลย...เลยตามมาเพราะเป็นห่วงนะ?”

รูบี้ลอยตัวมากอดแขนเขาดังเดิมพร้อมขอร้อง “พี่จ๋าให้จูนไปเที่ยวกับพวกเราด้วยนะ”

เมธัสยอมไม่ปฏิเสธอยู่แล้ว จึงเรียกให้จูนเข้ามาใกล้เขาก่อนที่จะไปโดนผู้เล่นคนอื่นกลั่นแกล้งได้ “จูนมาใกล้ๆ ชี กลางคืนไปไหนมาไหนคนเดียวมันอันตรายนะ”

จูนสาวน้อยขมขานสีฟ้ารีบบินมาเกาะแขนของเขาอีกข้างในทันที ใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสราวเด็กน้อยที่ได้ออกมาเที่ยว สำหรับสาวน้อยคนนี่ เนื่องจากมิเซลไม่ค่อยได้ออกไปข้างนอกบ่อยนัก และพวกแคโรไลก์ไม่ชอบเที่ยว แต่พอได้ออกมาที่ไรต้องมีเรื่องทะเลาะทุกที เธอจึงอยู่บ้านเกือบทั้งวัน และไม่ค่อยมีอะไรจะให้ทำ พอเห็นรูบี้ออกมาข้างนอกกับเมธัส เลยแอบติดตามหวังได้เที่ยวเล่นด้วยนั่นเอง

ความเป็นจริง นับว่าเมธัสกลัวจนเกินกว่าเหตุ เพราะยามค่ำคืนเช่นนี้ผู้เล่นส่วนใหญ่ล้วนนอนหลับกันเกือบหมดแล้ว ส่วนที่ยังคงอยู่ล้วนเป็นผู้ที่เพิ่งจะกลับเมืองมาทั้งนั้น โอกาสที่จะมาหาเรื่องจูนจึงนับว่ามีน้อยยิ่งกว่าน้อย และต่อให้กล้ามาหาเรื่อง ก็ยังคงต้องนึกคิดไปถึงกลุ่มหญิงสาวที่เป็นเจ้าของวิญญาณสาวตนนี้ ซึ่งเมธัสไม่รู้หรือว่า พวกคาเรนได้จัดการผู้เล่นที่เข้ามาจับพวกเธอในแต่ละวันมากเพียงใด...

เมธัสก้าวเดินไปพลางสนทนากับสองสาวน้อยข้างกาย ถ้ามองไถ่เรื่องราวในช่วงที่เขาไม่อยู่ ซึ่งรูบี้ค่อนข้างจะเอื่อยอย่างเรื่อยเปื่อย จับใจความสำคัญไม่ได้

ส่วนจุนคอยพยักหน้าเออออต่อหมกตามกันไป

เขาจึงไม่ทราบถึงเนื้อหามากนัก แต่ทว่าก็รู้สึกสับสนกับเรื่องชวนขำ ในแต่ละวันที่ผ่านมาเช่นกัน จนกระทั่งสองเท้าพาเขามาถึงสถานที่เป้าหมาย...

โรงแรมรีนชั้นในตอนนี้เป็นมีพนักงานต้อนรับที่หน้าประตูตามปกติ แต่ชายหนุ่มเดินไปอย่างชำนาญทาง หยุดยืนหน้าพนักงานสาวสั่งขอเปิดห้อง ทำให้เขาได้ทราบถึงความจริงอันใหม่เอี่ยมว่า

พนักงานต้อนรับสาวอธิบายถึงสิทธิใหม่ในห้อง VIP ที่ราคาถูกกว่าเดิม “ห้อง VIP ลูกค้าจะจ่ายต่อคนเพียงหนึ่งแสนซึ่งในการเข้าพักและค่าบริการพิเศษโดยพ่อครัวมีชื่อของทางเราจะทำอาหารตามสั่งได้เช่นเดิม เพียงแต่ตู้เย็นจะถูกขนส่งไปพร้อมพ่อครัวนะคะ ไม่ทราบว่าสนใจค้างทั้งสามท่านเลยมั๊ยคะ”

เมธัสส่ายหน้าพลางตอบอย่างสุภาพ “ทั้งสองคนนี้เป็นวิญญูณติดตามนะครับ ไม่ใช่ผู้เล่น”

“ขอโทษคะ ที่เข้าใจผิด เอ่อ แล้วท่านลูกค้าอยากเข้าพักมั๊ยคะ”

“เอ่อ ขอแบบให้ทางผมทำอาหารเองได้มั๊ยครับ พอดีผมอยากปรุงอาหารเลี้ยงฉลองที่วิญญูณของผมโตเต็มวัยนะครับ”

พนักงานสาวตกใจเล็กน้อย กล่าวเบาๆ ว่า “ที่แท้เป็นลูกค้าที่มาใช้บริการทำอาหารทานเอง...ขอโทษนะคะ ถ้าเช่นนั้นคงไม่ได้หรอกคะ ทางโรงแรมเราไม่ให้สิทธิ์ลูกค้าทำอาหารเองแล้วนะคะ”

เธอเองก็อยากช่วยลูกค้าที่มาลองส่วนตัว แต่กฎย่อมเป็นกฎ

เมื่อเมธัสได้ฟังก็พอเข้าใจ มันเป็นนโยบายของทางบริษัท แต่เขาลองขอร้องในเรื่องถัดไป “ถ้าอย่างนั้นผมขอซื้อพวกเครื่องปรุง วัตถุดิบทำอาหารได้ไหมครับ แล้วจะกลับไปทำที่บ้าน”

ถ้าเขาเองมีทางเลือกอื่น ก็อยากจะไปซื้อตามตลาด แต่ตอนนี้ร้านค้าขายพวกวัตถุดิบทำอาหารปิดหมดแล้ว จึงไม่สามารถหาซื้อสิ่งที่ต้องการได้อย่างแน่นอน แล้วถ้ามันไม่อร่อยพอที่จะทำให้แวมไพร์สาวพึงพอใจล่ะก็...

เขาก็จินตนาการไม่ออกเช่นกันว่าจะเกิดอะไรขึ้น

พนักงานสาวเองก็สนใจอยู่บ้าง ขณะที่บอกปฏิเสธอีกครั้ง กลับมีเสียง

ชายวัยกลางคนดังขึ้นมาก่อน “ที่คุณลูกค้าอยากซื้อวัตถุดิบเพื่อทำอาหารทานเอง เพราะว่าอาหารที่ปรุงโดยพ่อครัวของทางเรายังอร่อยไม่เพียงพอหรือเปล่าครับ”

เมื่อเมธัสหันไปมองก็พบกับผู้ชายวัยกลางคนสองคนที่ดูสุภาพ ชายคนหนึ่งที่กล่าวแต่ชุดสูทสีน้ำตาลเข้ม ส่วนผู้ชายอีกคนสวมชุดพ่อครัว หน้าตาของทั้งสองดูเป็นคนอัธยาศัยดี

เพียงแต่เมื่อครู่ ที่อีกฝ่ายบอกกล่าวออกมา มันบ่งบอกว่า ‘เมธัสเป็นลูกค้าที่อยากทำอาหารทานเอง เพราะฝีมือของพ่อครัวที่ไม่ดีพอ’ ซึ่งมันเป็นการเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวง

หากเขาตอบผิดคำเดียวอาจสร้างเรื่องชวนเสี่ยงชีวิตอย่างแน่นอน

ก่อนที่เมธัสจะเข้ามาในโรงแรมนั้น ทั้งสองคนกำลังนั่งจิบกาแฟที่มุมนั่งเล่นเพื่อปรึกษาเรื่องอาหารที่จะจัดทำในเทศกาลอาหารใหม่ ครั้นได้ยินเสียงของลูกค้าขึ้นจู่จุกจิกกับพนักงานต้อนรับหญิง และรอบข้างไม่มีพนักงานคนอื่นเหลืออยู่ ทั้งคู่จึงเดินเข้าไปช่วยพนักงานต้อนรับสาวที่กำลังเจอ ‘ลูกค้าที่ชอบทวงสิทธิส่วนตัว’ โดยไม่คิดถึงหัวอกคนทำงานบริการแบบพวกเขา ที่ต่างพยายามทำกันจนสุดฝีมือแล้ว...

เมธัสรีบตอบ ก่อนที่อีกฝ่ายจะเข้าใจผิดไปมากกว่านี้ว่าเขากำลังดูถูกฝีมือของพ่อครัวที่นี่

“ไม่ใช่อย่างนั้นแน่นอนครับ แต่ผมสัญญากับสัตว์อสูรติดตามของผมว่าจะทำอาหารไปให้ทานที่บ้าน และถ้ามันไม่อร่อยกว่าทุกครั้งที่ผมทำล่ะก็...ผมอาจตายได้นะครับ”

น้ำเสียงในตอนท้ายกลับดูจริงจังจนคนรับฟังยังรู้สึกได้ว่าไม่ได้กล่าวโกหก คนทั้งสามที่ได้ยินต่างหันหน้ามองกันอย่างฉงนใจ เพราะวิญญูณรับใช้สองตนด้านข้างออกจะดูน่ารัก ทำให้คนใส่สูทสีน้ำตาลเริ่มอยากฟังคำอธิบายมากกว่านั้น “คุณลูกค้าพอจะอธิบายคร่าวๆ ได้ไหม ผมดูยังงั้สัตว์อสูรที่ยอมติดตาม

ผู้เล่นมือใหม่ไม่น่าจะมีนิสัยด้านลบแบบนี้”

เมธัสที่ฟังค่อนข้างจะงุนงงเลยถาม “สัตว์อสูรมีนิสัยบวกลบด้วยหรือครับ”

คราวนี้กลับกลายเป็นว่า คนทั้งสามที่รอฟังคำตอบกลับเจอถามซะเอง แต่ชายใส่สูทกลับยิ้มเล็กน้อย หันไปทางพ่อครัววัยกลางคนด้านข้าง “หัวหน้าพ่อครัว ยิ่งไงก็ยังมีเวลาว่าง ไปนั่งคุยตรงมุมนั่นดีมั๊ยครับ ผมซักสนใจในเรื่องราวของคุณลูก้าคนนี่”

พ่อครัวยิ้มเล็กน้อย พยักหน้ารับ “ผมเองก็สนใจเช่นกัน ไม่ค่อยเจอมือใหม่ที่มีเรื่องราวตลกๆ น่าฟังแบบนี้มานานแล้วเช่นกัน”

เมธัสที่ถูกกล่าวถึงต่อหน้ารู้สึกอายนิดๆ แต่เมื่ออีกฝ่ายยอมรับฟังก็อาจจะยอมช่วยเขาในครั้งนี่ก็เป็นไปได้ จึงขออนุญาตนั่งเสียบเอาไว้ก่อน

เมธัสเห็นว่าท่าทางอาจคุยเรื่องน่าเบื่อและนานไปสำหรับสองสาวน้อยที่จะมานั่งฟัง พอมองไปด้านหลังก็พบว่ามีส่วนดอกไม้จำลอง ซึ่งตกแต่งอย่างสวยงามเอาไว้ให้แขกผู้มาพักได้เดินเล่น หรือผ่อนคลายยามเช้า แต่ในช่วงกลางคืนก็ยังนับว่าสวยไม่เบา เขาเลยให้รูบี้และจูนไปเดินเล่นในสวน ซึ่งทั้งสองก็รีบลอยตัวไปพร้อมกันอย่างสุดไสรเร่ง

ส่วนตนเองเดินไปพร้อมกับชายทั้งสองคน เพื่อไปนั่งคุยกันตรงมุมที่นั่งพักของโรงแรม ซึ่งมีโต๊ะเก้าอี้และโซฟาทำลิบกว่าตัว เหมาะสำหรับผู้เล่นที่อยากมานั่งพักอ่านหนังสือพิมพ์ จิบกาแฟหรือเครื่องดื่มยามเช้า ใช้นั่งรอเพื่อนที่ใกล้จะตื่น หรือเพิ่งจะเข้าเกม จึงมีบรรยากาศที่เงียบสงบ โดยเฉพาะเวลาเกือบตีสอง ย่อมไม่มีผู้เล่นมาใช้บริการ

ที่แห่งนี้จึงกลายเป็นมุมนั่งคุยส่วนตัวของคนทั้งสามโดยปริยาย

ชายในชุดสูทตำแหน่งนำตัวกับเมธัสอย่างสุภาพ มันแสดงถึงความมีอหิชาติที่ดีของเขา “ผมเป็นผู้จัดการของโรงแรมรีนชันชื่ออัครเดช และคนด้านข้างของผมคือพ่อครัวใหญ่ คริสโตเฟอร์ เป็นพ่อครัวที่มีฝีมือที่สุดของโรงแรมเรา”

พ่อครัวใหญ่คริสโตเฟอร์พยักหน้าเพียงครั้งเดียว แล้วนั่งฟังพนักงานเก้าอี้จิบกาแฟที่พนักงานต้อนรับคนหนึ่งนำมาบริการให้แก่พวกเขาทั้งสาม

อัครเดชจึงเริ่มอธิบายถึงเรื่องที่เมธัสถาม

“นิสัยบวก นิสัยลบ มันเป็นคำพูดที่พวกเราเหล่าผู้เล่นตั้งเองครับ ผมขอยกตัวอย่างง่ายๆ พวกนิสัยบวกได้แก่พวกสัตว์อสูรที่ไม่ทำร้ายผู้เล่นก่อน อย่างเช่นพวกคนแคระ ฮอบบิท ปลาเกลายพันธุ์ พวกนิสัยลบ จะเป็นพวกก็อปลิน แมงมุมยักษ์ ปีศาจโครงกระดูก หุ่นยนต์ มนุษย์สามตา เป็นต้น

“ผมคิดว่าคุณคงเคยเจอบ้างในช่วงเก็บระดับ พวกนี้ถ้าชวนมาเป็นสัตว์อสูรมันจะช่วยคุณได้มาก แต่แน่นอนว่า การที่คุณมีสัตว์อสูรในการช่วยเก็บระดับมันหมายถึงการเสียเงิน อาหาร อาวุธให้แก่พวกสัตว์อสูรติดตามมากพอสมควร แต่ถึงคุณจะไม่ให้ มันจะเป็นเพียงการเพิ่มหรือลดค่าสนิสนมที่ผู้เล่นต้องสั่งเองเท่านั้น ไม่มีวิธีให้ตรวจสอบอย่างแน่ชัด ถ้าเกิดค่าสนิสนมลดลงจนหมด สัตว์อสูรติดตามพวกนั้นจะหนีทันที

“พวกนิสัยบวก อาจเอาข้าวของอุปกรณ์สำคัญติดตัวไปด้วย แต่ไม่ถึงขั้นฆ่าเจ้าของ พออยู่ห่างไกลไปนานกว่าหนึ่งปี โดยที่สัตว์อสูรตัวนั้นไม่มาเจอผู้เล่น และในใจมีความต้องการยกเลิกพันธสัญญา พันธสัญญาที่มีของทั้งสองฝ่ายก็จะสิ้นสุดเองโดยปริยาย

“แต่กับพวกนิสัยลบ คุณต้องตายแน่นอน พวกนี้ถ้าเกิดเบื่อหรือโกรธผู้ที่ทำพันธสัญญาขึ้นมา คุณจะไม่มีความรู้หรือทราบดีว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อฝ่ายนั้นต้องการยกเลิกพันธสัญญา ดังนั้นทำให้ผู้เล่นส่วนใหญ่เกิน 99% ไม่ขอมีสัตว์อสูรติดตามเด็ดขาด เพราะไม่ว่าจะนิสัยบวกหรือลบ ล้วนดูแลยาก ยิ่งมีเยอะอาจทำให้เกิดผลกระทบที่รุนแรงจนคาดคำนวณไม่ได้ เพราะพวกสัตว์อสูรทุกตัวล้วนมีนิสัยใจคอแตกต่างกันไป

“ขอให้คุณคิดง่ายๆ ว่าถ้าคุณต้องไปทำงานกับคนที่ไม่ชอบหน้ามันจะเกิดอารมณ์แยๆ ได้ตลอดเวลา เพียงแต่พวกเรายังมีการวางตัวตามมารยาท แต่พวกสัตว์อสูรจะตรงกันข้ามกับพวกเรา พวกนั้นจะสังหารอีกฝ่ายทันทีที่มีโอกาส และถ้าเกิดอาการคลั่งเมื่อไหร่ ต่อให้เป็นเจ้าของก็ยิ่งตายได้อย่างง่ายดาย เว้นเพียงแต่คุณมีระดับสูงกว่าพวกนั้นทั้งหมด นั่นเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะควบคุมสัตว์อสูรติดตามเหล่านั้นได้”

เมธัสทำความเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว เพราะเขาพบเจอสิ่งนี้อัครเดชกล่าวมา

จนครบ และยิ่งมั่นใจว่า แบบแคโรไล อลิเซียล้วนเป็นนิสัยลอบอย่างแน่นอน “เฮ้อ ขอบคุณที่ช่วยทำให้ผมเข้าใจนะครับ แต่ว่าผมก็สัญญากับเธอไปแล้วด้วยว่าจะทำให้ แกรมยังมีสัญญาจะช่วยเก็บระดับจนถึง 350 อีกต่างหาก ถ้าเป็นไปได้ผมไม่คิดจะผิดสัญญาที่ให้เอาไว้”

คริสโตเฟอร์รู้สึกว่ามีเม็สเอ่ยอย่างจริงจัง กระนั้นก็ต้องขมวดคิ้วถาม “สัตว์อสูรติดตามของคุณลูกค้านั้นประเภทไหนรี ถึงได้เก่งขนาดสามารถฆ่าคุณได้ จากที่ผมดูคุณน่าจะมึระดับไม่ต่ำกว่าแปดสิบ มองยังไงต่อให้เป็นสัตว์อสูรระดับราชาของเกาะเริ่มต้น ก็ยังไม่แน่ที่จะสามารถฆ่าคุณได้ง่ายๆ”

เม็สบอกออกไปเพื่อแก้ไขความสงสัยของชายเบื้องหน้า “แวมไพร์ครับ”

พริบตานั่นคนทั้งสองต้องตกตะลึง สีหน้าบ่งบอกถึงความประหลาดใจอย่างมาก ซึ่งเขาเองก็พอรู้ว่า แวมไพร์เป็นสัตว์อสูรชั้นสูงในทวีปที่ 2 ไม่มีทางมาอยู่ที่แห่งนี้ได้อย่างแน่นอน ยกเว้น 2 กรณีคือ 1. คนตรงหน้าพวกเขาโกหก 2. คนเบื้องหน้าของเขาเจอผู้ดูแลเกมหาเรื่องซะแล้ว

อัครเดชเริ่มเข้าใจในตัวเม็สมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าเป็นเขาได้สัตว์อสูรชั้นสูง เช่น แวมไพร์ ที่มีฝีมือการต่อสู้ขั้นต้นๆ ของสัตว์อสูรทั้งเกมมาติดตาม คงไม่ยอมปล่อยให้ไปอย่างแน่นอน แม้จะต้องเสี่ยงกับความตายทุกเวลาที่เลี้ยงดู...แต่กฎมันต้องเป็นไปตามกฎ เขาที่ตรึกตรองเสร็จแล้วกำลังจะกล่าวเสียใจในเรื่องที่ไม่อาจช่วยได้

ในขณะนั้นเอง คริสโตเฟอร์จุกคิดอะไรบางอย่างออกพลันเอ่ย “คุณลูกค้าทำทางจะมีฝีมือด้านการทำอาหารสูงขนาดแวมไพร์ยังชอบทาน ดังนั้นผมอยากมอบวัตถุดิบให้คุณเพื่อเป็นการช่วยเหลือไม่ให้คุณต้องตายเพราะสัญญาที่ให้แก่สัตว์อสูรติดตามของคุณ แต่เรามีกฎไม่ขายวัตถุดิบให้แก่คนนอกกิลด์ แต่ถ้ากับลูกจ้างพิเศษเรายังพอนับเป็นสมาชิกชั่วคราวได้”

พ่อครัวใหญ่หันไปสนทนาทางจิตกับอัครเดชอย่างรวดเร็ว ‘ผมไม่ทราบหรอกนะว่า ที่ชายคนนั้นพูดมาทั้งหมดจะจริงหรือเท็จ แต่ถ้าเขามีฝีมือทำอาหารจริงละก็ เราน่าจะชักชวนมาทำอาหารให้เราสักชุดสำหรับยามเข้านั้นะครับ ท่านผู้จัดการ’

อัครเดชเข้าใจในความหมายนั้น จึงพยักหน้าตอบรับ แล้วหันไปพูดกับเม็ส “ถ้าคุณลูกค้าสามารถทำอาหารใหม่ที่นำทานได้สักห้าอย่าง ทางเราจะขายวัตถุดิบที่คุณต้องการในราคาต้นทุนครับ”

ช่วงนี้ทางโรงแรมรีนชั้นกำลังจะจัดเทศกาลอาหารใหม่ เพื่อเรียกลูกค้าตามแผนงานพิเศษที่ทางกิลด์ได้จัดตั้งเอาไว้ พวกเขาจึงต้องระดมคนทั้งหมดที่มีช่วยกันคิดค้น ทว่าในเวลานี้หลังจากที่เกือบทุกคนได้บาดเจ็บล้มตายในสงครามย่อยๆ ของรีนชั้นกับพรองซ์เมซมาเมื่อไม่กี่วันก่อน จึงทำให้ระดับทักษะต่างๆ ลดลงเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะพ่อครัวใหญ่ที่ตายไปถึงสองครั้ง จากการทดลองทำอาหารพิสดารสูตรนั้น เลยทำให้ไม่สามารถใช้ทักษะที่มีคิดค้นอาหารแบบใหม่ได้ง่ายดายตามปกติ

เม็สที่ฟังลอบหน้าใจ เขาไม่สนใจในเรื่องที่อาหารของตนเองจะโดนเอาไปขายในชื่อของรีนชั้นหรือไม่ แต่ที่กลัวคือ ‘เขาจะกลับไปทำอาหารให้แม่หนักดูเดือดหันหรือเปล่า?’ เพราะนั่นคือภารกิจหลักของเขา

เสียงหวานดังขึ้นในหัว “เจ้านายก็อย่าคิดมากสิคะ รีบทำให้เสร็จแล้วอย่าลืมให้เทรซาทานด้วยนะคะ อย่าลืมเด็ดขาดนะคะ ลู๊ๆ ค่ะ เจ้านาย”

เขายิ้มเล็กๆ ออกมา ‘มันก็ใช้จะคิดมากทำไม เร่งเครื่องตีความเร็วสูงสุดก็จบแบบทุกครั้ง’

ชายหนุ่มพยักหน้าพร้อมตอบด้วยเสียงที่หนักแน่น “ถ้าเป็นแบบนี้ผมขอลองดูครับ เชิญพาผมไปที่ห้องครัวเลยครับ”

เขาพูดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำเอาชายวัยกลางคนทั้งสองตกใจในความมั่นใจที่เต็มเปี่ยมเยี่ยงนี้

เขาทั้งสองคนต่างคิดเห็นตรงกันว่า ‘ขอได้แล้วกันว่า ที่มั่นใจเพราะมีฝีมือแท้จริง หรือแค่คนหนุ่มที่เชื่อมั่นในตนเองสูงเกินไป’

เขาทั้งสามคนจึงเดินเข้าไปยังเขตครัวของสมาชิกกิลด์เท่านั้น เม็สส่งกระเสลิวบอกลูบี้ ‘น้องพี เตี่ยวพีมีธุระอีกแบบ อย่าไปเที่ยวไหน

ไกลนะ พอพีเสร็จจะมารับ เล่นอยู่กับจุนตีๆ ละ ไว้จะทำขนมหวานมาฝาก’
ลูบี้ที่ได้ยินว่าจะได้กินของหวานก็ดีใจรีบตอบกลับอย่างร่าเริง ‘ได้ค่ะ แต่

ต้องเร็วๆ นะคะ อย่าลืมหาของหวานมาเยอะๆ เลยนะ จุนเองก็ชอบเค้กของพี่ชายมากเลย'

ในห้องครัวพิเศษที่มีวัตถุดิบทำอาหารหลากหลายชนิด รวมทั้งพ่อครัวใหญ่

กับผู้จัดการที่กำลังยืนชมชายหนุ่มที่มีฝีมือจนน่าตกตะลึง

สำหรับพวกเขา เจ้าพ่อผู้เล่นเก่งแต่การต่อสู้ มันแค่พวกบ้าพลังเท่านั้น แต่ผู้เล่นที่เก่งกาจอย่างแท้จริงคือ กลุ่มสายอาชีพที่อดทนพยายามฝึกฝนวิชาชีพ ความคุมกิริยาและขัดเกลามารยาท ดังนั้นเมื่อเขาเห็นเมธัสที่นิสัยสุภาพ จึงรู้สึกสนใจอยู่ไม่น้อย และยังได้เห็นถึงเทคนิคในการทำอาหารที่ไม่ขอผู้ช่วย ยิ่งสนใจมากกว่าเดิมอีกเท่าตัว เพราะในขณะที่เมธัสทำอาหาร สมบัติที่แสดงออกล้วนสูงมาก หม้อ กระทะ มีด ตะหลิว ล้วนโฉบสะบัดไปมาเหมือนการเต้นรำ ไม่ว่าจะสับ ตัด หั่น จัดวางลงจานล้วนทำด้วยความชำนาญที่ไม่แพ้พ่อครัวใหญ่เลยทีเดียว

ทั้งสองคนที่คิดว่าอีกฝ่ายเป็นแค่ชายหนุ่มที่หลงตัวเองทั่วๆ ไป ครั้นเห็นถึงความสามารถที่ซ่อนเร้นจึงทราบว่ ‘คนที่มีดีภายในมากกว่าที่เห็นภายนอกนั้นยังมีอยู่จริง’

เนื่องจากเมธัสยังคงใส่เสื้อผ้าที่เบื่อนฝุ่นและคราบเลือด พวกเขาจึงนึกว่าน่าจะเป็นผู้เล่นสายบ้าพลังมากกว่าสายอาชีพ ที่เน้นการแต่งตัวให้ดูดีน่านับถือ

เพียงแค่ 45 นาที เมธัสได้จัดอาหารให้พวกเขาครบทั้งห้าอย่าง เป็นอาหารคาวสี่และของหวานอีกหนึ่ง

ชายหนุ่มเริ่มอธิบายอาหารแต่ละจาน เริ่มจากจานแรกที่เขาทำขึ้นแล้วจัดวางบนโต๊ะ

ในงานหลักขนาดใหญ่มีกุ้งหอยปูหลากหลายชนิดวางเรียงรายอย่างสวยงามและยังมีผักแกะสลักจัดวางจนดูเป็นงานศิลปะ เขากล่าวด้วยเสียงนุ่มชวนฟัง “จานแรกผมขอเสนอ ฟรุย เดอ เมร์ (Fruits de mer) คือ อาหารทะเลสดๆ ประกอบด้วยกุ้ง หอย และปูหลากหลายชนิดลวกพอสุก จัดวางบนน้ำแข็งเกล็ดในถาดใบโต รับประทานโดยการบีบมะนาว และจิ้มน้ำส้มสายชูใส่หัวหอมซอย

ถ้าจะให้ดีต้องกลั้วคอด้วยไวน์ขาว และแนะนำให้หนักท้องด้วยข้าวไรย์ทาเนยครับ”

ทั้งสองต่างหยิบชิมดู จิ้มมะนาว ต่อด้วยน้ำส้มสายชู ก็รู้สึกถึงความสดใหม่ของอาหาร ทั้งหวานเปรี้ยวและเผ็ดกำลังดี พอจิบไวน์ขาวอีกคำ นับว่าได้อารมณ์เหมือนนั่งกินอาหารชายทะเลเลยทีเดียว

ชายหนุ่มเห็นทั้งสองรู้สึกพอใจ จึงรีบนำจานต่อมาวางอย่างรวดเร็ว ทั้งสองต่างชิมไปยิ้มไป

ในความเป็นจริง อาหารทั้งห้าจานนี้ ไม่ใช่พวกเขาจะไม่เคยกินมาก่อน เพียงแต่มันเป็นอาหารเรียบง่ายที่ทำกินสบายๆ

อาจเป็นเพราะทำงานด้านนี้มานาน จนพวกเขาลิ้มเลื่อนไปแล้วว่าการทำอาหารให้ลูกค้ารับประทานนั้น ไม่จำเป็นต้องแต่งให้ดูหวือหวา แปลกใหม่ แต่มันอยู่ที่รสชาติซึ่งพ่อครัวคอยใส่ใจปรุงแต่งให้คนที่ได้รับประทานมีความสุขนั่นเอง

อัครเดชหันไปมองพ่อครัวใหญ่ ยิ้มเล็กน้อย “พวกเราลิ้มเรื่องพื้นฐานของการปรุงอาหารไปจริงๆ นะพ่อครัวใหญ่”

คริสโตเฟอร์ พยกหน้ายิ้มรับ บอกกับเมธัส “คุณลองเดินเลือกวัตถุดิบต่างๆ ได้ตามใจชอบเลยนะครับ แล้วพอเลือกเสร็จค่อยไปจ่ายเงินกับผมที่ห้องครัวด้านข้าง”

พอพูดเสร็จก็หายตัวไปอย่างรวดเร็ว เหมือนมีบางสิ่งที่ยากไปทำ

อัครเดชเอ่ยเบาๆ “คุณลูกค้าเชิญตามสบายนะครับ เลือกเสร็จให้ไปห้องครัวอีกแห่งที่อยู่ด้านข้างห้องนี้ พ่อครัวใหญ่คงอยากไปลองทำอะไรบางอย่างเท่านั้น ยังไงก็ขอบคุณมากที่ช่วยเปิดหูเปิดตาให้พวกผม”

เมธัสยิ้มอย่างโล่งอก “ไม่หรรอครับ ขอขอบคุณสำหรับการให้ข้อมูลวัตถุดิบนะครับ”

อัครเดชเพียงยิ้มตอบเล็กน้อยแล้วหายตัวไปอีกคน ปล่อยให้ชายหนุ่มยืนเพียงลำพังในห้องครัว

เมธัสหันมองดูตู้เย็นหลายตู้ที่มีวัตถุดิบอาหารหลากหลายชนิด เริ่มคิดถึงสูตรอาหารจำนวนมากที่อยู่ในหัว แล้วรีบเลือกวัตถุดิบทำอาหารเหล่านั้นอย่าง

รวดเร็วจะเจียบเจียบ...

ในอีกห้องครัวหนึ่งของโรงแรมรินชัน มีพ่อครัวหนุ่มคนหนึ่งกำลังหัดทำอาหารอยู่ ห้องครัวนี้เป็นห้องครัวส่วนตัวของเขา ที่มีไว้ฝึกฝนส่วนตัวในฐานะลูกศิษย์ชั้นต้นของพ่อครัวใหญ่คริสโตเฟอร์แห่งรินชัน

ชายหนุ่มมองหนังสือที่เขียนบันทึกวิธีปรุงอาหารอยู่ สายตามันคงบงบอกถึงความตั้งใจอย่างจริงจัง เขาเก็บตัวฝึกทำอาหารมาเกือบสามวันสามคืนแล้ว

พ่อครัวหนุ่มไฟแรง จิตใจมากด้วยความทะเยอทะยานอยากเป็นใหญ่ หลังได้รับตำราสูตรทำอาหารจากคนแปลกหน้าก็ฝึกอย่างขะมักเขม้น แต่ปัญหา มันติดที่ว่า “เฮ้ย ทำไมตำราอาหารเล่มนี้มันต้องเขียนมั่วขนาดนี้ บรรทัดนี้ภาษาใหม่ แล้วบางตัวดันเป็นภาษาสตั้วอสูร แล้วทำไมบรรทัดสุดท้ายดันเขียนด้วยภาษาเวทอีกล่ะนั่น คนเขียนมันบ้าหรือเปล่าพะ อ่านยากชะมัด”

เขาบ่นอย่างหัวเสีย ไม่รู้ที่ลืบครั้งแล้ว “อันนี้มันเป็นแบบนี้สินะ”

ชายหนุ่มมองดูอักขระในตำราพร้อมเปิดพจนานุกรมในมือ และเลือกอาหารมาทำ ทั้งลืบ หัน ซอยวัตถุดิบ แล้วเริ่มต้มอย่างรวดเร็ว เขาพูดอย่างเชื่อมั่น “ซุปรีมักกลิ่นหอมแบบนี้ ไม่เลวๆ เหลือแต่รอเวลามันเสร็จ...”

เขาลงไปนั่งพักอย่างลืมตัว แต่หลังจากนั่งไปได้แค่แป็บเดียว ก็มีจอกภาพปรากฏขึ้นเบื้องหน้าเขา ในจอกภาพมีพนักงานหญิงคนหนึ่งปรากฏขึ้น

“ขอรบกวนให้ไปทำอาหารที่ห้องพิเศษ 509 ด้วยค่ะ”

ชายหนุ่มที่เหนื่อยล้าหงุดหงิด แหวตาบ่งบอกถึงความไม่พอใจ พูดด้วยรำคาญ “บอกแล้วไง ผมอยู่ในช่วงฝึกทำอาหารชุดใหม่อยู่ ไม่ให้รบกวน”

หญิงสาวในจอกภาพแสดงสีหน้ากลัวเล็กน้อย แต่ยังไม่ยอมถอยกลับด้วยเสียงที่สุภาพเช่นเดิมแม้จะดูบาลงไปบ้าง “ขอโทษนะคะ แต่ตอนนี้ไม่มีใครว่างเลยสักคน พ่อครัวใหญ่เองก็บอกมาให้มาเรียกคุณก่อนนะค่ะ”

พ่อครัวหนุ่มเมื่อได้ยินชื่อพ่อครัวใหญ่ก็เกิดอาการผวา จะว่าไปแล้วเขาเองก็เป็นวัยรุ่นหลังหระอยู่ ถ้าเกิดพ่อครัวใหญ่เข้ามาแล้วพบอาหารสูตรใหม่ที่กำลังปรุงอยู่ละก็...เรื่องบางอย่างอาจปุดขึ้นมาแล้วชีวิตของเขาที่อุตสาหที่ชั่วคว่ำมาถึง

ตอนนี้อาจฟังในพริบตา

เขาพูดแบบเบือหน่าย “รู้แล้วๆ ผมไปเดี๋ยวนีแหละ”

กล่าวเสร็จพลันหายตัวไปอย่างรวดเร็ว โดยลืมบางสิ่งที่ไม่ได้เก็บเอาไปด้วย ส่วนหน้าจอกที่มีหญิงสาวทำทำโล่งอกก็หายไปพร้อมกับเขา และ...

แอ็ด! ประตูห้องครัวถูกเปิดออก

ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง มือทั้งสองหิ้วกระป๋องเหล็กขนาดใหญ่สองใบ ตะโกนด้วยเสียงดังลั่น “คุณพ่อครัวใหญ่ครับ อยู่ไหมครับ”

เขาเดินเข้ามามองรอบๆ อีกหน บ่นพึมพำด้วยความเหน็ดเหนื่อย “เฮ้อ ห้องครัวข้างๆ แล้วมันห้องไหนล่ะนั่น ห้องทำอาหารอะไรใหญ่ชะมัด มีตั้งห้าลืบกว่าห้อง แล้วห้องข้างๆ ห้องเมื่อกี้เราเดินมาก็ลืบห้องแล้วนี่”

ชายหนุ่มที่กำลังจะหมุนตัวกลับเพื่อเดินไปยังห้องต่อไป ต้องชะงักเท้าเมื่อจุมุกบอกเขาว่า ภายในห้องนี้มีกลิ่นที่คล้ายๆ กับอาหารต้องห้ามของเขา

เขาวางกระป๋องทั้งหมดลงพื้น เดินไปยังเตาครัวที่อยู่มุมห้องอย่างรวดเร็ว จึงได้พบกับมัน...

ตำราอาหารที่เขามอบให้พ่อครัวหนุ่มคนหนึ่งเมื่อตอนที่มาเอาวัตถุดิบ วางไว้บนโต๊ะเหล็กที่อยู่ตรงข้ามกับเตาอาหาร บนเตายังมีหม้อเหล็กสีเงินซึ่งกำลังต้มด้วยไฟอ่อนๆ เหมือนกำลังอุ่นให้มันร้อนเล็กน้อย

ตำราถูกเปิดค้างเอาไว้เหมือนยังมีคนอ่านอยู่ ริมน้ำกระดาดมีตัวอักษรบางคำเขียนไว้เพื่อแปลประโยคที่มีอักขระแปลกกว่าคำอื่นๆ ด้านข้างตำรายังมีพจนานุกรมเล่มใหญ่ที่เห็นเลยว่ามีเปิดใช้บ่อยครั้ง

ชายหนุ่มอุทานเบาๆ “ฮะ ว่าแล้วตอนนั้นที่เริ่มหัดจดใหม่ๆ ใช้เขียนคำทับศัพท์มากไปหน่อย เลยมีอักขระถึงสามแบบ ดินะที่คุณพ่อครัวคนนั้นไม่อยู่ ไม่งั้นเขาต้องว่าเราแน่เลย”

เขากลับพ่อครัวที่ได้รับตำราอาหารของเขาไปบ่นในเรื่องที่เขาเขียนตำราด้วยอักขระสามภาษา เหมือนคิดสร้างความลำบากให้อีกฝ่าย ตามหลักหากคิดให้ของขวัญ มันควรเอาสิ่งที่ดีที่สุดให้อีกฝ่าย ไม่ใช่ของที่ทำให้ผู้รับรู้สึกเหมือนโดนกลั่นแกล้ง โดยเฉพาะผลลัพธ์ที่ดันติดคำสาปเล็กๆ เอาไว้ด้วย...

เสียงหวานใสดังขึ้นในหัว “โอ้ เจ้านายก็ไม่เห็นจะยาก รีบเอาตำราเล่มใหม่ให้อีกฝ่ายก็จบ แล้วที่เขาทำอยู่ก็รีบทำให้เสร็จ เขียนบอกเขาด้วยว่า อาหารนี้มีผลลัพธ์แยะแค่ไหน”

เมธัสที่ได้รับคำแนะนำจากอาจารย์สาวก็คิดว่านั่นน่าจะดีที่สุด จึงรีบหยิบตำราสูตรอาหารที่เขาคิดว่าดีที่สุดออกมา จากนั้นเขียนจดแบ่งอย่างรวดเร็วลงสมุดเล่มหนึ่งโดยใช้ภาษาโลกปัจจุบัน แล้วรีบเก็บตำราอาหารพิสดารของเขากลับไปด้วยความหวังดีต่ออีกฝ่าย

แต่อาหารที่อีกฝ่ายทำนั้น สำเร็จเรียบร้อยไปแล้ว ไม่ต้องช่วยแคะไธ้มากนัก

เขาจึงเขียนว่า ‘ขอเปลี่ยนเอาตำราลับคืนนะครับ เพราะอาหารพวกนี้ถึงจะมีรสชาติอร่อยมาก แต่เนื่องจากวัตถุดิบบางตัวมันมีผลให้เกิดสถานะแปลกๆ ถ้าคุณทำให้ลูกค้ำหาหน้อจากความเสียหายได้ ผมหวังดีต่อคุณเลยคิดมอบตำราอาหารสูตรอื่นให้แทน อาหารที่คุณทำอยู่สามารถลองทานได้นะครับ เพราะผลลัพธ์มันไม่ร้ายแรงเท่าไร ขอให้โชคดีครับ’

พอชายหนุ่มเขียนเสร็จก็รีบวางลงที่โต๊ะเหล็กเคียงคู่กับตำราอาหารใหม่ เขายืนยิ้มอย่างสบายใจที่ได้มาแก้ไขเรื่องที่เคยทำผิดไป

เสียงหวานใสดังขึ้นอีกครั้ง “เจ้านายคะ ลืมรูปกับจูนแล้วหรือคะ ถึงได้มัวแต่ยืนยิ้มอยู่กับโต๊ะ รีบกลับเถอะคะ นี่ก็ใกล้ตีสามแล้ว เดี่ยวแคโรไลที่รักของเจ้านายก็บ่นอีกหรือ”

เมื่อชายหนุ่มได้ฟังคำเตือนของอาจารย์สาวก็รีบวิ่งไปห้วระป้องเหล็กพร้อมเดินออกจากห้อง ปล่อยให้เรื่องราวที่แสนเศร้าเกิดขึ้นในภายหลัง

รูปี่วิญญาณสาวน้อยกำลังนั่งมองน้ำตกที่ไหลลงยังสระน้ำเล็กๆ อย่างสนใจ เพราะเธอเองไม่ได้เห็นอย่างอื่นมานานมากแล้ว นอกจากคนมาซื้อเสื้อผ้ากับหนุ่มๆ ที่มาตามจับพวกพี่สาวในร้าน แล้วก็จบลงที่โดนหมัดสุดแรงของพี่สาว คาเรนของเธอต่อຍกระเด็นออกไปหลายครั้ง แต่ก็ยังมีบางครั้งที่คนพวกนั้นชอบเรียกพรรคพวกมาช่วย ดีที่พวกพี่สาวทุกคนเก่งเรื่องการต่อสู้เลยขับไล่พวกนั้น

ออกไปได้จนหมด

สำหรับเธอคิดเพียงว่า ‘พอพี่ชายมา พวกผู้ชายที่ทำตัวไร้สาระคงไม่มาอีกแล้วมั้ง เพราะถ้ามาต้องเจอพี่ชายของเธอต้องเตะกลิ้งหมดแน่นอน’

เสียงหนุ่มลวชนฟังดังขึ้นในหัว ‘รูปี่ พี่เสร็จแล้วพาจูนมาด้วยนะ พี่เอาครปมาฝากหลายสิบชิ้นเลย แถมใส่ครีมกับสตอร์เบอร์รี่เยอะเป็นพิเศษ หวานสุดๆ แบบที่น้องชอบเลยนะ’

สาวน้อยรีบลอยตัวขึ้นตอบรับอย่างรวดเร็ว ‘พี่ชายรอเป็นนะคะ จะรีบไปตามจูนที่นอนแช่น้ำก่อน’

‘จ๋า จะรอตรงที่หน้าโรงแรมนะ’

รูปี่รับคำบิลงสระน้ำไปดึงตัวจูนที่กำลังนอนเล่นอย่างสบายใจขึ้นมา “จูนไปกัน พี่ชายมาแล้ว มีของหวานมาฝากด้วย”

วิญญาณวารี่ที่ชื่นชอบของหวานต้องส่งยิ้มหวานให้พร้อมพยักหน้ารับ แล้วรีบบินไปหาคนที่กำลังรอคอยพวกเธอ

เมื่อเมธัสได้เจอสองสาวน้อยของเขาที่ยิ้มต้อนรับแล้วรีบส่งครปที่เพิ่งทำให้ทั้งสองกิน และยังแบ่งให้พนักงานต้อนรับหญิงที่ยืนคุยกับเขาเมื่อสักครู่

วิญญาณสาวน้อยทั้งสองต่างพอใจกับของหวาน ทำเอาคนทำมีความสุขที่เห็นคนกินยิ้มพอใจกับอาหารของตน

“ไปกันเถอะ เดี่ยวพี่จะทำของหวานแบบใหม่ที่ได้สูตรมาจากทะเลตะวันออก”

สองสาวยิ้มรับแล้วลอยตัวตามไปช้าๆ พร้อมทั้งกินครปในมืออย่างเอร็ดอร่อย

เมื่อเมธัสกลับถึงบ้านก็พบว่า ต้องเกิดการเดินแบบกันหลายรอบอย่างแน่นอน เพราะเสื้อผ้ากระจัดกระจายไปทั่วทั้งร้าน

เขาที่กำลังแปลกใจ ก็พบสาวนางหนึ่งเยื้องย่างมาอธิบายเรื่องที่เกิดขึ้น อลิเซียยิ้มแยมแจ่มใสแบบทุกครั้ง เธอสวมชุดราตรีสีขาวสวยงามเผยให้

เห็นหุ่นเพรียวบางและผิวขาวนวล ผมสีดำยาวถูกเกล้าขึ้นเป็นมวย ประดับด้วยปิ่นสีทองที่เสริมให้เธอดูมีเสน่ห์ยิ่งขึ้น

เธอเข้าไปใกล้ชายหนุ่มพร้อมกล่าวด้วยเสียงอ่อนหวานแต่ดูเหนียวเล็กน้อย “พอดีคุณคาเรนเจอองค์หญิงเดียวกันกับมีดำแล้วเกิดอารมณ์อยากจับลองซุดกันยกใหญ่ เลยให้มิเชลกับแคร์ช่วยเลือกเป็นเพื่อน แล้วในตอนนี่ กลายเป็นว่าทั้งหมดต่างเล่นสนุกกับการเปลี่ยนเสื้อผ้าแทนคะ ไม่รู้เหมือนกันว่าจะเสร็จเมื่อไหร่ เมธัสช่วยทำอาหารที่ทำให้เกิดอาการง่วงนอนก็คืนะคะ พอทุกคนทานเสร็จ อลิซจะได้ส่งองค์หญิงเดียวกันกลับ แล้วคนอื่นก็จะได้นอนหลับทันทีคะ”

น้ำเสียงแม้จะอ่อนหวานแบบทุกครั้ง แต่ถ้าฟังอย่างตั้งใจ จะเข้าใจถึงความนัยนั้น ‘อลิซโดนแกล้งให้ใส่เสื้อผ้าไปกับสาว ๆ ที่เหลือจนเหนื่อยเลยอยากให้ทุกคนได้กลับหรือไปหลับซะที’ นั่นคือคำแปลแบบถูกต้องตามที่เมธัสเข้าใจ

เมธัสยิ้มอย่างอ่อนโยนให้แม่เมดสาวที่อยู่ด้านข้าง แล้วหันไปพูด “คาเรนผมขออลิซไปเป็นลูกมือทำอาหารหน่อยนะครับ”

คาเรนที่อยู่ในห้องลองเสื้อผ้าตอบกลับ “ได้คะ แล้วรีบๆ ทำอาหารเร็วๆ นะคะ อยากทานของใหม่ๆ ที่เมธัสได้ฝึกมาเหมือนกัน”

“ครับจะรีบๆ ครับ” เมธัสหันไปคว้ามืออลิซเดินไปที่ห้องครัวพร้อมส่งกระแสบใจแม่เมดสาว ‘เดี๋ยวไปนั่งพักในครั้วก่อนแล้วกัน...อ้อ นิ่งมองผมทำอาหารก็พอละ ไม่ต้องช่วยหรอก’

อลิซยิ้มเล็กน้อย ‘ขอบคุณคะเมธัส’

ในครั้วของคาเรนจึงเริ่มมีเสียงการทำอาหารอีกครั้งหลังจากที่ไม่มีเสียงทำอาหารมาหลายวัน เพราะกล่องอาหารของใครบางคนที่ทำเก็บไว้ให้ ซึ่งตอนนั้นก็ยังคงมีเหลืออยู่

ณ ครัวห้องหนึ่งในโรงแรมรินซัน

พ่อครัวใหญ่กำลังเดินอย่างดีใจ คินนี่นับว่าเป็นคินที่ดี หลังจากจบสงครามกับศัตรูคู่อาฆาต เขาได้รับทราบเรื่องที่ชวนไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

นั่นคืออาหารที่เขาทำมีปัญหาที่แอบแฝงเอาไว้อยู่ เรื่องนี้สร้างความ

กัลดักลุ่มให้เขาจนถึงบัดนี้ แต่คินนี่กลับมีชายหนุ่มที่ทำอาหารด้วยความสนุกสนานทำให้เขาคิดถึงช่วงเริ่มเล่นเกมใหม่ๆ...

ตอนนั้นไม่มีอะไรมากมาย พื้นที่โล่งราบเรียบ ไร่ซึ่งตัวเมือง ทว่ามาถึงตอนนี้ สงครามการแย่งชิงและเรื่องอื่นๆ ทำให้เขาต้องเร่ร่อนมาเป็นพ่อครัวในที่นี่

เขาไม่ได้เสียใจหรอกที่ต้องมาอยู่แค่นี้ในครั้วเล็กๆ ถ้าเทียบกับค่าหัวของเขาที่มีถึง 1,900 ล้านซีจ อดีตที่ต้องรับผิดชอบ

การที่เขาตายมันคงเป็นเพราะความผิดที่เคยกระทำมาแล้วพยายามหลบหนี...แต่หนีไม่พ้นเท่านั้นเอง

ชายผู้มีชื่อเสียงแต่กลับต้องรู้สึกเดียวดายบนระเบียงยาวซึ่งมีประตูเข้าห้องครั้วมากกว่า 50 ห้อง

เขากำลังเดินไปหาหนึ่งในลูกศิษย์ของเขา เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกในฐานะพ่อครัว ในฐานะอาจารย์ และในฐานะผู้รับประทานอาหารที่ทำให้คิดถึงคำว่าความอบอุ่นแบบบ้านๆ

สิ่งที่เขายากถ่ายทอดต่อลูกศิษย์ของเขา...หัวใจของการทำอาหารที่เขาลิ้มเลียนไปยาวนาน...นั่นคือความรักอย่างจริงใจที่ปรุงใส่ในอาหาร เพื่อให้ผู้ที่รับประทานได้รับความอร่อยอย่างแท้จริง

เขาเปิดประตูออกและพบว่า ลูกศิษย์หนุ่มกำลังยืนด่าทอตำรา ทูบหม้อ และกระทะจนพังพินาศไปหลายสิบใบ...

ชายหนุ่มที่ไม่รู้ลึกถึงการมาเยือนของพ่อครัวใหญ่ ร้องตะโกนอย่างขุ่นแค้น “สารเลวเอ๊ย...บอกว่าหวังดีเธอเลยเก็บตำราไป ไม่ใช่ตอนนั้นเธอทำตกหรือไงวะ...กลัวคนอื่นจะทำอาหารดีกว่าตัวเองละสิไม่ว่า เลยกึ่งตำรากระจอกอาหารทั่วๆ ไปไม่มีพลังเพิ่ม...ทานอาหารแล้วไม่เห็นเกิดเรื่องเลยสักอย่าง...อย่าให้เจอนะแก ตายแน่ๆ จะไล่ล่าฆ่าแก ไอ้พ่อครัวสารเลว”

พ่อครัวใหญ่ได้ยินลูกศิษย์ของตนเองสบถคำหยาบมากมาย และในบางประโยคมันเหมือนจะบอกอะไรบางอย่าง จึงรีบคุยผ่านเครื่องสื่อสารเรียกอัศวินผู้จัดการโรงแรมมาหาเขา เพราะเขารู้สึกว่ามันมีกลิ่นไม่ชอบมาพากล

เพื่อนรักของเขารีบมาหาอย่างรวดเร็ว ทั้งสองคนจึงเข้าไปโดยกดช่องคำสั่งพิเศษให้ห้องครัวนี้ไม่สามารถใช้พลังจิตได้เด็ดขาด เพราะเขาทราบว่าลูกศิษย์ของเขาคนนี้ใช้เป็นแต่พลังจิต พลังด้านอื่นนับว่าอ่อนด้อยเป็นอย่างมาก

พ่อครัวใหญ่ในฐานะอาจารย์ถามลูกศิษย์ที่กำลังคลั่งโดยแทบไม่สนใจคนที่เดินเข้ามาอย่างดุเดือด “เจ้าเป็นอะไร เกิดอะไรขึ้น ใครคือพ่อครัวสารเลวแล้วเจ้าไปทำอะไรมาถึงได้รับตำราจากพ่อครัวคนนั้น มันเกี่ยวข้องกับพวกฟรอนซ์เมซหรือเปล่า”

คนที่เพิ่งรู้สึกตัวตอบกลับอย่างว่องไว แม้นัยน์ตาของอีกฝ่ายที่รับฟังอยู่จะทอแววเพิ่มขึ้นทุกครั้ง จนคนกล่าวยังแปลกใจว่าทำไมตนถึงบอกเล่าเรื่องในใจจนหมด...

ผู้จัดการโรงแรม ไบหน้าเย็นชา น้ำเสียงราบเรียบ “คุณจะบอกผมว่า คนที่ขโมยสูตรเหล่านี้ไปขายก็เพื่อนของคุณใช่ไหม ส่วนตัวคุณเป็นสายให้พวกกิลด์ฟรอนซ์เมซใช่ไหม”

ชายหนุ่มแทบจะเอามืออุดปาก แต่ก่อนที่จะปิดทันทักตอบว่า “ใช่ แล้วจะทำไม่...”

คำตอบที่ทำให้คนฟังคิ้วกระตุก จิตสังหารพลุ่งพล่าน กดดันชายหนุ่มจนตัวสั่นเทา

แต่ในใจชายหนุ่มไม่หวาดกลัว พุดอย่างกล้าหาญ “ข้าไม่กลัวเจ้าหมาแก่สองตัวแบบแกหรือเว้ย เอ้า เจอพลังจิตสุดยออดไปซะ”

หลังสิ้นเสียงกล่าวเขาจึงรับรู้ว่าเขาไม่สามารถใช้พลังจิตได้ดังปกติ เลยรีบชักปืนกลสั้นออกมาจากกระเป๋าคาดเอว หวังว่าถ้ายิงในระยะประชิดคงโดนจุดตายบ้าง แล้วรีบหนีกลับกิลด์ฟรอนซ์เมซหลังจากเปิดเผยฐานะที่แท้จริง

ปัง!ๆๆ เสียงปืนดังกระจาย ปลอกกระสุนกระเด็นลงด้านข้างอย่างต่อเนื่อง

เพลิง!ๆๆ แกริง!ๆๆ เสียงกระสุนที่กระทบโลหะบางอย่าง

มันคือกระหะสองใบที่ถูกพ่อครัวใหญ่คว้าขึ้นมาปิดกระสุน

เมื่อกระสุนปืนหมดลง ชายหนุ่มพยายามเปลี่ยนแม่กระสุนปืน สองเท้า

ก้าวหนีพร้อมอุทานอย่างตกใจ “เฮ้ย พวกแกสองตัวตายไปคนละครึ่งสองครึ่ง ไม่ใช่ครึ่งไหน ทำไฉนยังเก่งขนาดนี้...”

เสียงพ่อครัวใหญ่ดังขึ้นอย่างเยียบเย็น “ข้ายังไม่ได้สอนเจ้าในเรื่องสุดท้าย คงไม่อาจให้เจ้าจบการศึกษาออกจากครัวรุ่นชั้นได้”

โครม! ร่างกายชายหนุ่มโดนกระหะที่เต็มไปด้วยรอยกระสุนฟาดใส่ไบหน้าเต็มๆ

ชายหนุ่มล้มลงไปยังอ้อมแขนของใครบางคนที่ใจดีมารับตัวของเขา

“เจ้าหมาแก่จะฆ่าก็ฆ่าเลย คิดว่าข้ากลัวหรือไง ไว้วันหลังข้าจะกลับมาล้างแค้นพวกแก...อีก!”

หมัดของพ่อครัวใหญ่ถล่มใส่ท้องของชายหนุ่มอย่างสุดแรง ทำเอาอีกฝ่ายเอ๋อไม่ออกและกระอักเลือดออกมาคำโต

“อ้อ นายไปเอาเหล้าโลหิตเทพมา ข้าจะใช้มันในการสอบปากคำ...” มือขวากระซกคอเสื้อของอดีตลูกศิษย์เอาไว้ “เดี๋ยวข้าจะรีดเอาข้อมูลหนอนบอนใส่ทุกตัวออกมาให้หมด”

“ฮ่าๆ มันเป็นหลักชั้นเยี่ยมของโรงแรมเรา ผมยอมติดตัวไว้อยู่แล้วหลายสิบขวด คินนี่คงเป็นคินที่อบอุ่นและยาวนานสินะ”

ปากกล่าวอย่างสนุกสนาน มือขวาล้วงเข้าไปในกระเป๋าคาดเอว หยิบเหล้าโลหิตเทพออกมาพร้อมกันถึงสองขวด

พ่อครัวใหญ่ส่ายหน้าพร้อมเอ่ยอย่างเหนื่อยหน่าย “นายนี่ยังบ้าเหมือนเดิม ของอันตรายแบบนี้ยังกล้าหยิบเอาไว้ใช้อีก บอลเพลิง”

ในมือซ้ายของพ่อครัวใหญ่ กลับปรากฏบอลเพลิงลูกใหญ่ ขวดเหล้าเริ่มทยอยใส่ปากของชายหนุ่มที่ไร้เรี่ยวแรง เพราะร่างกายยังคงซาจนขยับไม่ได้จากหมัดของพ่อครัวใหญ่เมื่อครู่

เหล้าสีแดงดุจโลหิตที่โดนกรอกเข้าปากของชายหนุ่มที่ไม่อยากจะดื่ม จึงเริ่มกระอักออกจากปากจนย้อมเสื้อผ้าพ่อครัวสีขาวเป็นเลือดสีแดงสดอย่างสวยงาม

ครั้นขวดเหล้าออกจากปาก ชายหนุ่มที่เพิ่งจะมีปากไว้ใช้พูดก็รีบเอ่ย

ขอรับรอง “ผมบอกหมดแล้ว อยากรู้อะไรถามมาเลยครับ คุณผู้จัดการ ท่านอาจารย์ ได้โปรดอย่าทำผมอีกเลย ผมยอมรับผิดแล้ว...อ้าก!”

บอลเพลิงโดนปล่อยออกเข้าสู่ใบหน้าของชายหนุ่มเต็มๆ

พ่อครัวใหญ่กลับมีใบหน้าที่ยิ้มโหด เหมือนไม่ใช่คนเดิม กล่าวด้วยน้ำเสียงที่เหยียดเกรี้ยว “คืนที่แสนอบอุ่นของเราสองศิษย์อาจารย์ มันยังต้องดำเนินต่อไปอีกยาวนาน ศิษย์ข้า...ข้าจะสอนถึงหัวใจของการทำอาหาร นั่นคือไฟ”

คำคืนอันอบอุ่นในห้องครัววันชั้นยังคงดำเนินต่อไปอย่างดูดีเือด แต่คงไม่มีใครทราบถึงเรื่องนี้เด็ดขาด เพราะว่าคนส่วนใหญ่ล้วนนอนหลับหมดแล้ว...

61

บอให้อ้อม แคน้ำปั่น และของฝาก

ทั่วห้องถนน ทุกตึกอาคารล้วนดำมืด มีเพียงแสงจากตะเกียงตามเสาที่ สาดส่องให้เห็นสองฟากทาง และอีกหนึ่งแสงที่สาดส่องจากจันทร์และหมู่ดาวรา ช่วยให้เห็นเหล่าผู้ที่สัญจรยามวิกาลเดินทางได้อย่างปลอดภัย แต่ความหนาวเย็นของยามค่ำคืนได้แล่นผ่าน ทำเอาเหล่าทหารยามที่เคร่งครัดกับหน้าที่ต้องสั่นเทาทุกครั้ง

ในที่แห่งหนึ่ง กลับมีสายลมอ่อนๆ ไหลผ่านอย่างเชื่องช้า เป็นสายลมที่มีกลิ่นหอมจางๆ ผสมอยู่ มันเป็นกลิ่นของเนื้อย่างที่คลุกเคล้ากับเครื่องเทศจนได้ที่ กลิ่นไก่อปิ้งไวน้แดงที่หอมชวนกิน ทำให้ผู้ที่ได้กลิ่นต้องเริ่มสวาททำเดินมายังห้องเล็กๆ อย่างใจลอย ดูจต้องมนตร์สะกดให้ก้าวเดินตามกลิ่นหอมนี้โดยไม่รู้ตัว

เสียงทำอาหารยังคงดังกังวานไม่ขาดสาย ทั้งเตาอบ หม้อต้ม กระทะใบใหญ่ ยังคงทำงานอย่างรีบเร่งพร้อมไปกับผู้ที่ใช้งานอย่างขยันขันแข็งคนหนึ่ง

เหล่าสาวน้อยแต่งชุดสวยหลากหลายสีสันทลอมลงไหลต่อกลิ่นหอมที่ลอยไซ้ จึงเริ่มนั่งมองแผ่นหลังของพ่อครัวที่กำลังยืนอยู่หน้าเตา

พ่อครัวหนุ่มบอกอย่างสุภาพ “ขอโทษนะครับ รออีกแป็บ งานแรกจะเสร็จแล้วครับ”

เหล่าหญิงสาวไม่ตอบกลับเพียงมองดูอย่างเงิบเขียบ ตั้งตารอคอยอาหาร

ที่กำลังจะมารวม ในใจก็คาดหวังกับความอร่อยที่ใกล้จะได้ลิ้มรส

แล้วงานแรกของพ่อครัวหนุ่มก็มาถึง ไก่อบราดซอสสีแดงที่มีสีลิ้นสดสวย ด้านข้างจานมีผักเขียวขจีและมันต้มที่ร้อนกรุ่น ซึ่งแบ่งออกเป็นจานทรงกลมขนาดหนึ่งคน ให้เพียงพอกับทุกคนที่เฝ้ารอ

พ่อครัวหนุ่มเริ่มอธิบาย “งานแรกก็ไก่อบซอสไวน์แดงทั่วๆ ไป ให้ทานคู่กับมันต้ม แต่ของแคร่ เดียนา กับมิต้า ผมใช้สูตรเฉพาะแวมไพร์อย่าเผลอไปตกแบ่งให้พวกคาเรนทานนะครับ”

เขาต้องหันไปกล่าวกับมิต้า หญิงรับใช้ที่ยังคงยืนอยู่ด้านหลังขององค์หญิงน้อยของเธอ “มิต้าก็มานั่งทานสิครับ ตรงนี้ยังมีที่ว่าง ผมทำเพื่อสำหรับทุกคนอยู่แล้ว”

เดียนาเพียงพยักหน้าหนึ่งครั้ง เป็นการให้อนุญาตปฏิบัติตาม มิต้าจึงค่อยนั่งลงเก้าอี้ที่ว่างอย่างสุภาพพร้อมจ้องมองอาหารที่พบเจออยู่บ่อยครั้ง เพียงแต่ในครั้งนี้นักลับมีกลิ่นที่แตกต่างกว่าที่เคยเห็นมา จนเธอเองยังอยากลิ้มลอง

เมื่อผู้ร่วมโต๊ะเห็นว่าสมาชิกในกลุ่มทุกคนนั่งอยู่ตรงหน้าครบทุกจานที่พ่อครัวหนุ่มจัดวางบนโต๊ะยาว จึงเริ่มตักกินกันอย่างเอร็ดอร่อย

อาหารมือง่ายๆ สบายๆ จึงดำเนินไปอย่างเปี่ยมสุข มันเป็นคืนที่แสนพิเศษที่มีเพื่อนใหม่มานั่งกินข้าวล้อมโต๊ะยาวในห้องเล็กแคบแต่อบอุ่น

พ่อครัวหนุ่มเริ่มบรรจงตักน้ำซุปลงลงชามเคลือบขาว หันขนมปังที่อบจนร้อนกรุ่นเป็นชิ้นเล็กๆ ลอยบนซุปล้อมด้วยมีเนยแข็งวางอยู่ข้างบน

เขามีสีหน้าพึงพอใจ มันเป็นอาหารที่ใช้เวลาพอสมควรแต่ก็ยังทำทัน แม้จะเหนื่อยสักนิด แต่พอเห็นเหล่าผู้กินมีรอยยิ้มก็ทำให้รู้สึกพอใจแล้ว

พ่อครัวหนุ่มเริ่มบรรจงใช้พลังจิตลอยชามเคลือบลงยังเบื้องหน้าของหญิงสาวทุกนวลนาง “อันนี้ซุปล้วนหอมมะลิครับ ลองทานดูว่ารสชาติกำลังดีไหม ต่อไปจะเป็นรายการที่เผ็ดนิดหนึ่งนะครับ”

คาเรนเจ้าบ้านส่งยิ้มให้ชายหนุ่มพร้อมตอบกลับด้วยเสียงหวาน “จะเผ็ดก็ไม่ว่าหรอกนะคะ แต่ว่าเม็สไม่ปล่อยอาวุธวิญญานมาด้วยหรือ แล้วยังมีสัตว์อสูรติดตามชุดใหม่ทั้งสามตัวของเม็สอีกนี่คะ”

“เฮ้อ ผมก็อยากอยู่หรือครับ เมื่อกี้ก็ลองชวนพวกเอ็คโคโนแล้ว แต่พวกเขากลับเกรงใจไม่ยอมออกมา แต่พอคิดดู ถ้าปล่อยสามตนนั้นออกมา มันจะแน่นห้องจนเกินไป แคมโตะอาหารก็แทบจะไม่มีที่ว่างเพิ่มที่หนึ่งอีกแล้วเช่นกัน”

อลิเซียที่เริ่มกินน้ำซุปลงไปได้หนึ่งคำก็เอ่ยขึ้น “นักรบโคจรกระดูก กับนักสู้ผีดิบ ไม่ทานอาหารคะเม็ส ส่วนที่มนุษย์หมาป่าทองคำไม่ออกมา คงเป็นเพราะว่ากลัวที่ต้องมายืนนิ่งต่อหน้าพวกฉันมากกว่าคะ”

เม็สฟังก็ยอมรับในความคิดของอลิเซีย ในใจคิด ‘ลองให้มายืนตนเดียวต่อหน้าเจ้านายถึงสองคน คงสั้นๆ อยู่บ้างละมั้ง ขนาดตอนนั้นมีกันครบสาม แต่พอยุ่ต่อหน้าเดียนายังแทบคุกเข่าไม่กล้ายืนเสียด้วยซ้ำไป’

เสียงหวานดังขึ้นในหัว “เจ้านายคะ อย่าลืมเก็บไว้ให้เหล่าทาสที่หลังด้วยนะ โดยเฉพาะของหวาน ห้ามลืมนะคะเจ้านาย”

‘จ๋าๆ ไม่ลืมหรอกค่ะ แต่ไม่ออกมาทานพร้อมคนอื่นจะดีหรือ เมื่อกี้ว่าจะให้แนะนำตัวกับพวกคาเรนก็ไม่อยากออกมาอีก’

“ไว้ไม่มีคุณแวมไพร์แคโรไลจะดีกว่านะคะ เพราะเธอซำฐึ่ได้ถึงจิตคุกคามจากสาวแวมไพร์ตนนั้น...ถ้าไม่ติดที่ไว้ในใจเจ้านายไม่ยากให้เกิดเรื่องฉันก็ออกไปนานแล้วละคะ”

เขาลอบแปลกใจในอาวุธสาวของเขา ที่ปกติมักชอบสร้างเรื่อง แต่พอเป็นเรื่องละเอียดอ่อนกลับเข้าใจในตัวเขาอย่างมาก ‘ขอบใจจ้า ไว้วันหลังจะหาวิญญานอร่อยๆ ให้ทานอีกเยอะๆ’

ชายหนุ่มเริ่มทยอยนำอาหารที่จัดเตรียมลงสู่โต๊ะอย่างเชื่องช้าแต่ต่อเนื่อง ยำรวมมิตรทะเล ปลาหมึกผัดพริกแกง ข้าวห่อไข่ (บนไข่จะบีบซอสมะเขือเทศเป็นชื่อของแต่ละคน) น้ำแกงสมุนไพร์ แล้วตามด้วยของหวานเบาๆ อย่าง เครปยัดไส้ลูกแพร์พร้อมไอศกรีมและราดซอสซ็อกโกแลตหรือซอสสตอร์เบอร์รี่

แน่นอนว่า เฉพาะของเหล่าสาวแวมไพร์นั้น เม็สจะราดด้วยซอสสูตรพิเศษ ทำให้ไอศกรีมและเครปของแคโรไล เดียนา มิต้า สีแดงสดกว่าใครๆ เมื่อพวกเขาได้กินก็ต้องยิ้มยิ้มพึงพอใจกันถ้วนหน้า

ต่อด้วย เอแคลร์ (ขนมปังอบไส้ครีม) และน้ำหวานเฉพาะแต่ละคน ของ

คาเรนชอบน้ำส้ม มิเชลกับจูนชอบน้ำแอปเปิล รูบี้ชอบน้ำสตอร์เบอร์รี่ อลิเซียชอบชานม (อันนี้ตัวเขาเองก็ยังไม่มั่นใจเพราะเวลาอลิเซียกินอะไรไปหน้าไม่ค่อยแสดงออก) ส่วนสามสาวแวมไพร์เมธัสจัดน้ำปั่นสูตรพิเศษให้อย่างรวดเร็ว

ส่วนในใจของชายหนุ่ม ‘ทานไปเยอะๆ เลยนะแคร์ พออิมจะได้ไม่ดูเลียดผมมากเกินไป...’

หลังจากกินอาหารเสร็จก็ถึงเวลาเก็บเงิน แต่ไม่ใช่เหล่าแขกผู้กินจะเป็นคนจ่ายเงินให้พ่อครัว แต่เป็นพ่อครัวที่ต้องจ่ายเงินแทนลูกค้าร้านเสื้อผ้า

เมธัสที่มองดูตัวเลขหลายหลักเบื้องหน้า อุทานด้วยความไม่อยากจะเชื่อ “คาเรนมั่นใจนะว่าทั้งหมดนี้จริงๆ...”

ชายหนุ่มมองดูตัวเลขพลางมองใบหน้าของเจ้าของร้านแสนสวยที่กำลังง่วงนอนหน้าตาซีม

คาเรนที่ง่วงงุนตอบพร้อมเอามือซ้ายปิดปากเล็กน้อย “ขอเงินค่าเสื้อแค่นี้แหละเมธัส ไม่มีมากกว่านี้แล้ว ฮาว~”

เมธัสต้องกลืนน้ำลายไปก่อนหนึ่งอีก “ถ้าอย่างนั้นขอจ่ายพรุ่งนี้แล้วกันนะคาเรน”

คาเรนที่ง่วงนอนพยักหน้ารับแล้วนั่งลงที่เคาน์เตอร์ บอกอย่างงัวเงีย “เมธัสไปลาเดียนาแทนด้วยนะ ฮาว~ ทำไม่ง่วงนอนแบบนี้หน้า เลยอดลองเสื้อผ้าชุดใหม่กับเดียนาต่อเลย เด็กคนนี้น่ารักดีจริงๆ...”

หญิงสาวกล่าวไปได้ไม่กี่คำก็ผล็อยหลับคาเคาน์เตอร์ ส่วนสาวๆ คนอื่น อย่างมิเชล จูน และรูบี้ล้วนขึ้นห้องไปนอนตั้งแต่แรกแล้ว

ที่ข้างล่างนอกจากอลิเซียกับสามสาวแวมไพร์แล้ว ก็มีเพียงเมธัสที่ยังคงตื่นอยู่เท่านั้น

เขาอดตระหนกถึงบางเรื่องไม่ได้ ‘พวกมิเชลกับคาเรนถึงกับหลับ แต่อลิซกับสาวแวมไพร์ไม่หลับด้วยตัวยาแรงแค่นี้จริงๆ ลินะ’

ตรงประตูหน้าเดียนายืนอยู่ใกล้ๆ กับแคโรไลและอลิเซีย กำลังล่ำลากัน

แบบพี่น้องที่คงไม่ได้เจอกันอีกนาน ซึ่งในตอนนั้นเมธัสรู้สึกถึงอะไรบางอย่างจากจิตเบื้องลึกของสัตว์อสูรรูปใช้สามตัว

เขายื่นแขนขวาชี้มองกำไลข้อมือเล็กน้อยก่อนเอ่ยเบาๆ “ปลดผนีก เอ็คโลน ปลดผนีก ไปจีฟง ปลดผนีก วอนเทส”

สัตว์อสูรทั้งสามปรากฏขึ้น ณ เบื้องหน้าของเมธัส แล้วรีบคุกเข่าทำความเคารพแคโรไลและอลิเซียอย่างนอบน้อม จากนั้นค่อยหันมามองชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของของมันในปัจจุบันอย่างงุนงง

เอ็คโลนกล่าวขึ้นอย่างนอบน้อมว่า “นายท่านมีอะไรให้ข้ารับใช้หรือขอรับ” พวกแคโรไลเองก็สนใจในสิ่งที่เมธัสทำเช่นกัน จึงหันมามองด้วยความใคร่รู้

เมธัสถอดกำไลเหล็กหนีออกจากแขนพร้อมพูด “ขอยกเลิกพันธสัญญาแก่สัตว์อสูรติดตามเอ็คโลน ไปจีฟง วอนเทส ทั้งสาม ณ บัดนี้”

สัตว์อสูรทั้งสามตัวต่างตกใจ ขณะที่จะถามถึงเหตุที่ไล่พวกมันออกในคราวนี้ ชายหนุ่มกลับยิ้มพร้อมเอ่ยด้วยเสียงที่อ่อนโยน “ผมทราบความในใจที่พวกคุณทั้งสามอยากกลับไปดูแลเมืองและพวกพ้องในเมืองที่พวกคุณสนิทสนมใช้ไหมครับ”

สัตว์อสูรทั้งสามต่างยอมรับในใจว่า ‘ใช่ พวกเขาล้วนกังวลและห่วงใยต่อหมู่บ้านที่พวกเขาดูแลอยู่ มันไม่ได้เกี่ยวข้องกับอำนาจชื่อเสียง แต่มันเกี่ยวกับผู้ติดตามที่อ่อนแอของพวกเขา ไม่มีใครเข้มแข็งพอที่จะก้าวขึ้นเป็นผู้นำ ที่จะคอยดูแลหมู่บ้านต่อจากพวกเขาได้ สักวันหนึ่ง หมู่บ้านเหล่านั้นอาจพังลงด้วยฝีมือของสัตว์อสูรคู่อริ หรืออาจด้วยน้ำมือของมนุษย์ที่ยกกำลังเข้าโจมตีฉับพลันแบบทุกครั้ง’

มนุษย์หมาป่าทองคำอนเทสเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่หนักแน่น “ถึงจะห่วงใยมันก็ไม่เกี่ยวกับนายท่านหรือขอรับ พวกกระผมทั้งหมดล้วนทำคำสั่งเสียสาบานจะเป็นผู้ติดตามต่อนายท่านแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับหมู่บ้านของพวกเราก็ตาม เรื่องเหล่านั้นล้วนไม่ถือว่าเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับพวกเราอีกต่อไป”

สำหรับพวกเขาแคระชาแวมไพร์ไม่ส่งกองทัพฆ่าล้างบางหมู่บ้านของพวกเขาฐานก่อกบฏ มันก็ดีมากแล้ว ส่วนหมู่บ้านจะเป็นอย่างไรต้องปล่อยให้มันขึ้น

อยู่กับคลื่นลูกใหม่ที่ลูกขึ้นมาดูแล

เมธัสยอมเข้าใจในจิตใจของวอนเทส แต่เขามองในแง่มุมนั้น “พวกคุณยังมีบ้านให้กลับ มีลูกน้องที่ต้องดูแล พวกเขาอาจตั้งตัวได้ในเวลาไม่นาน แต่สำหรับผม...คนที่บ้านก็ควรกลับไปยังบ้านของเขา เอาไว้ถ้าสถานการณ์ในอนาคตจักรวัตติกาลมันอยู่ตัว แล้วถ้าพวกคุณทั้งสามยังอยากจะเดินทางท่องเที่ยวกับผม ผมก็ยินดี”

ลัทธิอสูรทั้งสามฟังคำกล่าวของชายหนุ่มแล้ว รู้สึกคิดถึงหมู่บ้านที่พวกเขาดูแลมานับร้อยปีเช่นกัน ทั้งสามจึงเริ่มไตร่ตรองอย่างรอบคอบ เพื่อเลือกหนทางที่ดีที่สุด

เมธัสยอมไม่ไล่ต้อนอีกฝ่าย เดินผ่านทั้งสามไปหาเตียนาเพื่อบอกลา “เตียนา ๖ วั่นหลัง ว่างๆ ก็มาเที่ยวอีกนะ แล้วเดินทางกลับบ้าน...” เขาหยุดควาจาพร้อมอุทานด้วยความงุนงง “แต่จะกลับยังงัยละ...”

เตียนายิ้มหวาน ในมือขวาวล้นปรากฏผลึกคริสตัลแบบที่เมธัสเคยเห็น สาวน้อยชูขึ้นให้เมธัสดูพร้อมอธิบายว่า “นี่คือผลึกบันทึกตำแหน่ง เป็นผลึกที่ใช้เดินทางไปยังจุดที่มีการบันทึกเอาไว้อยู่ค่ะ”

ชายหนุ่มคิดขึ้นได้ เขากลับลืมนเรื่องผลึกนี้เสียสนิท เอ่ยอย่างนึกขึ้นได้ “แบบนี้พี่ไม่ต้องสู้ก็ได้เนี่ย เตียนาสามารถหนีเมื่อไหร่ก็ได้ไม่ใช่...เฮ้อ”

เขาถอนหายใจทันทีเมื่อเห็นรอยยิ้มไร้เดียงสาของอีกฝ่าย ‘ถูกหลอกใช้หรือนี้’

เสียงหวานใสในหัวดังขึ้น “ก็บอกแต่แรกแล้วนี่คะว่า อย่าไปเชื่อสาวแวมไพร์...”

เมธัสยอมรับเลยว่า เทเรซ่าคงมองเห็นถึงเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวของสาวน้อยเบื้องหน้าแต่แรก แต่เขาไม่เชื่อเอง เลยต้องไปเสี่ยงชีวิตเล็กน้อย...ได้แต่คิดในใจ ‘ช่างเถอะ ช่วยเด็กสาวก็ถือว่าดีแล้ว ดีกว่าไม่ช่วย แล้วเราต้องมานั่งเสียใจภายหลัง...’

เตียนาที่เหมือนจะรู้ว่าในใจเมธัสคิดอะไรจึงกระโดดขึ้นมาอกตเบาๆ แล้วหอมแก้มซ้ายของเขาย่างนุ่มนวล เอ่ยด้วยเสียงอ่อนหวาน “หนูอยากให้พี่เขยพา

มาซื้อเสื้อนี่คะ แล้วก็อยากทานอาหารฝีมือพี่เขยด้วยแถมรสชาติน้ำป่นอร่อยมากเลยนะ หนูขอสูตรได้มั๊ยคะ”

เมธัสได้แต่หัวเราะแห้งๆ ในใจ เมื่อเจอเด็กสาวเบื้องหน้าออดอ้อนอีกครั้ง กระนั้นมันก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย จึงพยักหน้ารับคำขอครั้งใหม่นี้ “ได้สิ เตียวพี่จะจดสูตรน้ำป่นให้ แต่เดียนาจะทำเป็นหรือ...เฮ้อ”

เขาต้องถอนหายใจอีกครั้งเพราะริมฝีปากอันจิ้มลิ้มและเขี้ยวเล็กๆ ได้เจาะดูเลือดที่คอข้างซ้ายเบาๆ เล็กน้อย ก่อนถอนออกไปอย่างนุ่มนวล

เตียนาส่งยิ้มหวานพร้อมบอกอย่างเอียงอาย “สำหรับชาวเผ่าแวมไพร์อย่างเรา การดูเลือดมีหลากหลายความหมายมากกว่าทำเพราะความหิวนะคะพี่เขย”

เขาหันไปส่งสายตาดูจากคนรอบข้าง

มีตาเพียงพยักหน้าเล็กน้อยเป็นการยืนยัน ส่วนอลิเซียส่งยิ้มพร้อมพยักหน้าเช่นกัน จะมีเพียงแคโรไลที่หันหน้าไปมองอย่างอื่น ทำเป็นไม่สนใจสายตาของเขา

ชายหนุ่มไม่ได้เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ในเมื่อหยิบกระดามาแผ่นหนึ่งพร้อมจดสูตรทำน้ำป่นชนิดพิเศษนี้ให้เตียนา ในหัวกลับมีเสียงหวานซ่าแทรก “อย่าเด็ดขาดนะคะเจ้านาย เตียวมีเรื่องยุ่งเกิดขึ้นหรือก”

เขาที่ไม่ทราบว่าจะมีเรื่องยุ่งอะไรเกิดขึ้น ในเมื่อมันเป็นแค่สูตรทำอาหารเท่านั้นเอง

เสียงหวานใสดังขึ้นอีกครั้ง “ลองถ้าพวกพี่ดูเลือดปลั่งงานชีวิตเต็มเปี่ยมตลอดเวลา ไม่ต้องออกมาล่าเหยื่ออย่างยากลำบาก แล้วคิดว่าพวกที่เป็นศัตรูจะมალ่าได้หรือคะเจ้านาย”

ชายหนุ่มพอฟังก็ต้องจุกคิด ‘มันคงไม่ร้ายแรงขนาดนั้นมั้ง แถมมันยังเป็นแค่น้ำหวานธรรมดา ที่ดื่มแล้วเพิ่มพลังเลือดเท่านั้นเอง และนี่ก็เป็นเด็กสาวทั่วไป แล้วถ้าชาวแวมไพร์ไม่ต้องล่าเหยื่อ มันก็หมายความว่า เราช่วยให้ผู้เล่นรอดจากการตกเป็นอาหารไม่ใช่...’

หลังจากคิดแล้ว เมธัสจึงยังยินดีที่จะมอบสูตรน้ำป่นให้สาวน้อยแวมไพร์

ตรงหน้ามากกว่าเดิม พอเขียนเสร็จก็ยื่นให้สาวน้อยเอียงหน้า “เดียนา หวังว่าจะไม่ทำผิดสูตรนะ เพราะถ้าพลาดมันจะขมมากพอสมควร การเคี้ยวตัวยาต้องคอยระวังและที่สำคัญต้องใช้ผลไม้กับเหล้าอ่อนๆ ในการดับกลิ่นและรสขมทั้งหมดด้วยนะ”

แวมไพร์สาวน้อยพอได้รับก็ยิ้มหวาน รีบยื่นให้หญิงรับใช้มีตำเก็บเข้ากระเป๋ารวดเร็ว ส่วนตนกลับกระโดดเข้ากอดแม็คอย่างแนบแน่น

ชายหนุ่มที่เตรียมตัวจึงเอียงคอขึ้น เพราะคิดว่าอีกฝ่ายจะดูดีเลือกก่อนกลับ

‘การดูดีจากอีกฝ่ายนอกจากหิว โกรธ อยากรำ มันทาคิดว่าเป็นการขอบคุณได้ด้วยหรือ...’ แต่ในขณะที่คิดเรื่อยเปื่อยก็ต้องตกใจ เพราะอีกฝ่ายกลับไม่ได้เอาริมฝีปากอันจิ้มลิ้มที่แดงดูเซอร์รีนั่นกัดชอกคอตตามปกติ กลับประทับลงริมฝีปากของเขาอย่างนุ่มนวลดูจเมลงปอแต่ะยอดไม้

ทันใดนั้นมีเสียง “ฮืม” ดังขึ้นเบาๆ จากหญิงสาวคนหนึ่งที่ยืนอยู่ด้านข้างให้เขาได้ยิน...

สาวน้อยที่รู้สึกพึงพอใจกับการเห็นปฏิริยาจากพี่สาว จึงค่อยปล่อยตัวลงไปยังข้างหญิงรับใช้ “สามตนั้น ถ้าจะกลับก็รีบมาทางนี้นะคะ หากเดียนากลับสายกว่านี้ ท่านพ่อจะเป็นห่วงมากเกินไป”

แล้วสาวน้อยก็หันไปมองพี่สาวของตนพร้อมเอ่ยด้วยเสียงหวานใส “ท่านพี่ถ้าจะออกเดินทางเมื่อไหร่อย่าลืมพาพี่เขยแวะไปที่อาณาจักรของพวกเรานะคะ ท่านพ่อคงอยากจะสนทนาเล่นด้วยอย่างแน่นอน”

ส่วนเขาหันไปมองสัตว์อสูรทั้งสามด้านหลัง พบว่าอีกฝ่ายเดินไปด้านข้างของเดียนา

เอ็คโลนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ถ้าท่านราชบุตรเขยเดินทางไปยังดินแดนของพวกเรา โปรดเรียกใช้พวกเราทั้งสามด้วยนะขอรับ ไม่ว่าจะให้เข้าร่วมสนามรบแบบไหนพวกเราพร้อมจะระดมกองกำลังทั้งหมดช่วยท่านสุดความสามารถของพวกเราทั้งสาม”

แม็คเพียงยิ้มรับไม่ตอบกลับ

แคโรไลที่เห็นน้องสาวของตนกำลังจะกลับจึงเข้าไปกอดลาพร้อมกระซิบเบาๆ “รักษาตัวด้วยละ อย่าตามใจท่านพ่อมากนัก ไม่เช่นนั้นพ่อก็ลืมตัวมักขบถสั่งให้ทำแต่งงานที่ต้องเสี่ยงชีวิตเสมอ...ลาก่อนน้องพี่”

แม็คที่เห็นฉากแยกจากของพี่น้องพลันรู้สึกผิดเล็กน้อย

หากในวันนั้น เขาไม่รั้งแคโรไลไว้ใกล้ตัว ปล่อยให้เธอตายไป ป่านนี้เธอคงได้กลับไปอยู่กับครอบครัวเมื่อพี่นซีฟ จึงตัดสินใจถาม “แคร์จะกลับด้วยมั๊ย ผมคิดว่า...จำ ไม่พูดแล้วครับ ขอตัวพาเราไปนอนก่อนนะครับ”

ชายหนุ่มที่เจอสายตาดูของแคโรไลต้องรีบหยุดกล่าววาจา รีบหาทางออกโดยการทำอะไรสักอย่างที่ไม่ต้องอยู่ตรงนี้ จึงเดินไปใช้พลังจิตอ้อมตัวคาเรนลอยตามเขาที่กำลังจะก้าวเดินขึ้นชั้นสอง แต่ก็กลัวว่าจะทำพลาดให้เจ้าของบ้านที่น่ารักคนนี้บาดเจ็บ จึงให้ช่างเย็บเสื้อผ้าที่หลบอย่างไม่รู้ตัวมานอนในอ้อมแขนของตนแล้วค่อยพาไปส่งที่ห้องนอน

เดียนาที่เห็นแม็คกลัวสายตาของแคโรไล อดยิ้มหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ แล้วจึงหันไปกล่าวกับพี่สาวที่ยืนมองชายหนุ่มผู้ใจดีพาสาวสวยเจ้าของร้านขึ้นไปนอน “ท่านพี่คะ อย่าไปดุพี่เขยแบบนั้นสิ เขาแค่เป็นคนใจดีอยากให้ท่านพี่ได้กลับไปอยู่อย่างสุขสบายที่อาณาจักรของเรานะคะ”

แคโรไลหันไปตอบกลับทันควัน “เรื่องนั้นมันไม่เกี่ยวกันเลย แล้วอีกอย่าง...พี่ยังไม่ได้ออมรับอีกฝ่ายว่าเป็นคู่หมั้น บอกท่านพ่อด้วยนะ เลิกได้แล้วกับการจับคลุมถุงชน ไว้ถ้าพี่อยากแต่งงานกับใครมันเป็นเรื่องของพี่...” เธอเห็นเดียนาที่มีสีหน้ากั๊กหัวเราะต้องเอ็ดขึ้น “นี่ยิ้มตกลงอะไร”

เดียนายิ้มพลางสายหน้า “ไม่เป็นไรค่ะท่านพี่ ถ้าพี่ไม่เอาหนูขอแม็คแทนนะคะ...”

พี่สาวที่โดนน้องสาวกล่าวขอยังน่ารักตกใจจนเปลออูทากตอบ “ไม่ได้นะ แม็คเป็น...เป็น...”

เธอขยิบขยิบคิดอย่างกระสับกระส่ายกับคำพูดที่จะบอกต่อน้องสาวเอียงหน้าสาวน้อยที่ได้กลิ่นแก๊สพี่สาวของตนจนพึงพอใจแล้วจึงแยมยิ้มอย่างจำเริญ

อลิเซียเห็นว่าถ้าปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ต่อไปมันจะทำให้แคโรโลสับสนเสียเปล่าๆ จึงเอ่ยแทรกขึ้น “ท่านเมธัส ไม่ใช่ราชบุตรเขย เพราะเขายังไม่ยอมรับเพศะ ถึงจะพูดอ้างหนึ่งครั้งหรือสองครั้ง แต่นั่นเป็นเพียงกลยุทธ์เท่านั้น ส่วนความสัมพันธ์ของท่านเมธัสกับองค์หญิงแคโรโล เป็นแค่ผู้ติดตามแบบพันธสัญญา เชื่อมชีวิต องค์หญิงแคโรโลจึงยังต้องอยู่ใกล้กับท่านเมธัสเพื่อช่วยในการเก็บระดับเท่านั้น ไม่คิดเป็นอื่นเด็ดขาด”

แคโรโลที่ได้อลิเซียช่วยพูดก็รีบเอ่ยตามน้ำ “ใช่ค่ะ ที่อยู่กับเขาจนกระทั่งระดับถึง 350 เท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไรอีกแล้ว น้องไปบอกท่านพ่อด้วยว่า อย่าเข้าใจผิดไปมากกว่านี้”

เดียนาอมยิ้ม นัยน์ตามฉายแววเจ้าเล่ห์เล็กน้อย หันไปมองอลิเซีย “ถ้าท่านอลิเซียพูดแบบนี้ เดียนาก็จะเชื่อแบบนี้ค่ะ”

สาวน้อยบิบบลิกคริสตัลในมือขวาแตกสลาย ทันใดนั้นก็ปรากฏหลุมดำขนาดใหญ่ขึ้นมาด้านหลัง แต่ครั้งนี้เธอให้มิต้าและสามสัตว์อสูรราชาเข้าไปในหลุมดำก่อน ส่วนตนเดินเข้าไปที่หลังพร้อมกล่าวล่าวว่า “แต่...ถ้ารูปการณ์เป็นแบบนี้หนูจะมาเป็นสัตว์อสูรติดตามพี่เมธัสด้วยได้ไหมคะ และทำทางพี่เมธัสจะชอบเลี้ยงเด็กมาก คราวหน้าเดียนาจะชวนเพื่อนวัยเดียวกันมาเยอะๆ แล้วกันนะคะ ท่านพี่ ลาก่อนค่ะ...อิอิ”

เดียนากระโดดเข้าหลุมดำไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่ให้แคโรโลกล่าวโต้ตอบ ส่วนอลิเซียกลับยืนยิ้มเล็กน้อย ในใจคิดชมเชยองค์หญิงน้อยเดียนา ‘ฉลาดมากคะท่านเดียนา รู้จักใช้ช่องว่างในคำพูดของดิฉัน แต่ฝ่าบาทจะอนุญาตหรือเปล่านั้น มันเป็นเรื่องหนึ่งนะเพคะ’

เมธัสที่เพิ่งลงมาถึงล่างก็พบเจอสองสาวที่รับมือยากพอๆ กัน ระหว่างสาวเจ้าอารมณ์แคโรโล กับแม่เมตสาวอลิเซียที่เขาใจเดใจไม่ค่อยถูกนัก

อลิเซียเห็นเมธัสจึงเดินเข้าหาชายหนุ่มพร้อมส่งยิ้มหวาน “ขอบคุณนะคะที่ช่วยทำตามคำขอเอาแต่ใจของอลิซ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เพียงแต่เดียนากลับไปแล้วเธอครับ ผมว่าจะพูดลาสักคำ”

อลิเซียหัวเราะพร้อมแซวด้วยท่าที่อ่อนหวาน “อยากได้รับจูบลา หรือว่ากอดลาล่ะคะ ถ้าแบบนั้นให้อลิซทำให้ก็ได้ค่ะ”

แม่เมตสาวไม่เพียงแค่ว่าแต่เคลื่อนกายเข้าไปใกล้ชายหนุ่มอย่างรวดเร็ว ทำเอาเขาต้องเดินถอยไปเล็กน้อย

เมธัสที่โดนอีกฝ่ายหยอกเย้ากล่าวอย่างเหนื่อยอ่อน “อย่าแกล้งผมเลยอลิซ หลายวันนี้ผมก็เหนื่อยมากพอแล้ว เจอแต่เรื่องที่แะยากตลอด...”

มือขาวผ่องของหญิงสาวเบื่องหน้ายกขึ้นมาปิดปากของชายหนุ่มที่กำลังจะกล่าวถึงเรื่องที่ผ่านมาในหลายวันพลางเอื้อนเอ่ยด้วยเสียงหวานชวนฟัง “อลิซ ย่อมรับทราบทุกเรื่องราวค่ะ...เมธัสไม่ต้องอธิบายให้อลิซฟังหรอก เพราะคนที่อยากฟังจริงๆ อยู่ด้านหลังนะค่ะ”

หญิงสาวเดินผ่านข้างกายของชายหนุ่มอย่างเชื่องช้าพร้อมกระซิบข้างหู “ราตรีสวัสดิ์ค่ะเมธัส ถ้าต้องการคนช่วยเหลือก็เรียกอลิซได้้นะคะ”

เธอส่งยิ้มหวานแล้วเดินจากไปพร้อมนึกถึงสภาพของชายหนุ่มที่ไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไรหลังจากพูดคุยกันสองต่อสอง

แวมไพร์สาวเรือนผมสีทองจ้องมองเขาด้วยแววตาหงุดหงิด ถึงกระนั้นก็ยังไม้อาจปกปิดความงมพิลาศที่เธอมี

เธอสวมชุดเดรสเกาะอกผ้าฝ้ายแต่งดินเป็นชั้นๆ เผยให้เห็นไหล่ที่กลมมน เนียนขาวและบอบบาง กระโปรงยาวสีขาวมีลูกไม้เย็บติดเป็นชั้นๆ รองเท้าส้นสูงรัดส้นสีทองแต่งกากเพชร เธอยืนมองเขาด้วยนัยน์ตาสีทองทอประกาย ชวนให้ผู้พบเห็นล้วนหลงใหลกับเสน่ห์ที่อยู่ในแววตาของเธอ

ร่างบางเคลื่อนกายเข้าหาชายหนุ่มช้าๆ เรือนผมที่สะบัดเมื่อยามเดิน กระโปรงที่พลิ้วไหวทุกก้าวย่าง นัยน์ตาที่ทอประกายทั้งโกรธเคืองและแง่งอน พร้อมปลดปล่อยจิตที่เขาบอกไม่ถูกออกมาอย่างเบาบาง

เมธัสที่ไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรดี เลยต้องเอ่ยทำลายความกดดันเงียงๆ นี้ ว่า “ผมกลับมาแล้วครับแคร์ คินนี่แต่งตัวสวยมากเลยนะคะรับ ทำเอาผมรู้สึกตื่นเต้นที่ได้มองคนสวยแบบแคร์นานๆ”

แวมไพร์สาวเผยยิ้มหวานที่แสนอ่อนโยน “ยินดีต้อนรับกลับมาค่ะ แต่

ก่อนอื่น...”

มือขวาขวานเนียนเหวี่ยงขึ้นมาอย่างรวดเร็ว...ชายหนุ่มเห็นชัด แต่ในใจคิดว่า ‘อย่าหลบดีกว่า อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด’

เผียะ! เสียงตบที่ดังขึ้น

ชายหนุ่มคลี่ยิ้มบาง เมื่อครู่ด้วยสายตาที่ปราดเปรียว ทำให้เขามองเห็นมือของเธอซึ่งยิ่งเข้ามาใกล้เท่าไร ความเร็วก็ลดลงมากขึ้นเท่านั้น ในใจของชายหนุ่มคิดอย่างโล่งใจ ‘แคร้ไม่ตบเราเต็มแรงหรอก แม้ภายนอกของเธอจะดูเย็นชา แต่ภายในลึกๆ เธอนั้นแสนอ่อนโยน’

แม่ใบหน้าหญิงสาวจะดูเย็นชาขึ้น แต่ในใจเธอกลับคิด ‘ทำไม...ถึงไม่หลบอีกแล้ว ถ้ามีที่ท่าว่าจะหลบละก็ จะได้ใช้ท่าที่แรงที่สุดเลย...’

เธอถามด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบ “ทำไมถึงไม่หลบละคะ เมธัส”

ชายหนุ่มที่มีรอยแดงที่แก้มซ้ายเล็กน้อย ส่งยิ้มอ่อนโยนให้หญิงงามเบื้องหน้า “เพราะรู้ว่าท่าทำผิด แล้วแคร้คงโกรธ ผมจะหลบไปทำไม ในเมื่อผมไม่สามารถหนีห่างจากแคร้ได้”

เขายื่นมือซ้ายที่ใหญ่โตโอบด้านหลังศีรษะของร่างบางที่กำลังหน้าขึ้นสีเล็กน้อย มือขวาเล็กคอเสื้อยืดเปิดกว้างขึ้น โอบร่างบางเข้าใกล้ต้นคอด้านขวา ซ้ำๆ พลังเอยด้วยเสียงนุ่มนวลตามแบบฉบับของเขา

“แคร้ไม่ดูตืดผมหน่อยหรือ ไม่ได้กินเลือดสดๆ มานานแล้วนี่นา”

ในใจร่างบางพลันมีโหเสะ จึงกัดเข้าที่ชอกคออย่างแรงและเริ่มดูตืดอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มที่โดนกัดกลับไม่แสดงสีหน้าเจ็บปวด ยิ้มพลาญพูดต่อ “ยื่นดูตืดเดียวจะเหนื่อย ไปนอนดูตืดให้พอใจที่แก้อี้ไม่ยาวถอะ”

ลิ้นเสียงร่างกายของทั้งสองก็หายไปใ้นับพลันและปรากฏที่แก้อี้ยาวในท่วงทำนองอย่างสุขสบาย

แต่ในใจของชายหนุ่มก็คิดกังวลเล็กน้อย ‘อืม...คงไหวนะ’

ส่วนในใจหญิงสาวที่ดูดีมีโลหิต ‘ทำไม ชอบเอาวิธีแบบนี้มาใช้อยู่เรื่อย คิดว่าแค่ให้ตบตีสักชุดแล้วต่อด้วยการดูตืด แคร้จะหายโกรธเมธัสง่ายๆ

เธอคะ คิดผิดแล้วคะ จะทำให้ตายไปจริงๆ เลยคอยดู จะได้ไม่ทำอะไรใดๆ แบบนั้นอีก...’

ที่เธอโกรธชายที่โอบกอดเธอเบาๆ อยู่ นั่นคือ เขาไม่ยอมหลบหนี กลับชอบวิ่งเข้าสู่ตลอดเวลา บางครั้งการหลบหนีมันไม่ผิดเลยสักนิด โดยเฉพาะคู่ต่อสู้ที่เก่งกว่า อันตรายกว่าและโหดเหี้ยมอำมหิตเยี่ยงวินนาช ที่แม่แต่พ่อของเธอเองยังพยายามหลีกเลี่ยงการปะทะมาตลอด แต่เขากลับวิ่งโร่เข้าปะทะอย่างไม่คิดชีวิต...

หญิงสาวทราบดีว่าสำหรับมนุษย์ถึงจะตายก็จะฟื้นคืนชีพภายในสองชั่วโมง แต่ความเจ็บปวดก่อนตายมันเรื่องจริงไม่ใช่หรือ...

ส่วนชายหนุ่มกลับไม่คิดอะไรมาก เพียงฟังเสียงอาวุธสาวร้องเรียกด้วยความตื่นตระหนก เพราะยาเพิ่มพลังที่เจ้านายของเธอติดตัวมันเหลือเพียง... “เจ้านายคะ เหลืออีกแค่ห้าสิบขวดแล้วนะคะ รีบสลัดยาแวมไพร์เจ้าอารมณ์ของเจ้านายออกสักทีสิคะ”

เขาที่กำลังนอนเพลินๆ พอได้ยินก็ลอบคิดเล็กน้อย ‘อืม...สงสัยต้องใช้วิธีสุดท้าย’

ชายหนุ่มใช้มือขวาจับข้อมือซ้ายที่ยาวสลายสะท้อนแสงไฟบนเพดานเป็นประกายระยิบระยับ เข้ามาสูดดมกลิ่นหอมหวานดุษะลิ แล้วทอดถอนชมเชย “หอมชื่นใจจริงๆ เวลาโดนแคร้ส่งความคะนึงหาผ่านเขี้ยวเล็กๆ มีกลิ่นหอมจากเรือนผมและร่างกายของแคร้ ทำเอาผมอยากนอนหลับแบบนี้ตลอดไป...”

ร่างบางพลันสะดุ้งเฮือก ถอนริมฝีปากจากการดูตืด ตวาดด้วยความขุ่นเคือง “ใครบอกว่าแคร้คิดถึงเมธัสคะ อยู่มาหลงตัวเองหน่อยเลยนะ แล้วนี่มาพูดชมกลิ่นกายของสุภาพสตรี ไม่รู้เธอคะว่ามันเสียมารยาทมาก”

สีหน้าเอียงอายน้ำเสียงกระวนกระวาย สร้างความขบขันให้ชายหนุ่มจนถึงกับหัวเราะขึ้น

แน่นอนว่า มันจะต้องกระตุ้นให้ผู้พูดหน้าแดงก่ำและโกรธเคืองมากกว่าเดิม แต่ในขณะที่แวมไพร์สาวคิดจะล้มตัวลงไปดูตืดคนหลงตัวเองที่กล้ายิ้มซ้ำใส่เธอ

เมธัสพลันเอ่ยอย่างกระหึ่มยิ้มย่อง “ถ้าอย่างนั้นตามที่เดียนาออกมา การดูเลือด มันมีความหมายอย่างอื่นอีกนอกจากความคิดถึงแล้วจะเป็นอะไรได้อีกน้า... อย่างเช่น คิดถึงมากมาก อยากกอดสุดๆ ไปเลย หรือว่า รัก... อู๊ป”

ร่างบางที่โดนกล่าวล้อเลียนต้องรีบเอามือทั้งสองข้างอุดปากคนกล่าววากล่วงเกินเธอ จนใบหน้าของหญิงสาวแดงช้ำไปจนถึงใบหู เธอรีบพูดตะกุกตะกัก “พะ... พูดบ้าบออะไรกัน... กล้าทำให้แคร์ท้วงมากแล้วยังกล้ามาล้อเลียนอีก ทำเกินไปแล้วนะคะ”

ชายหนุ่มเห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มมีปฏิกิริยาอย่างที่คิด รีบใช้สองมือดึงมือที่หนุ่มหนีออกมาจากปาก เอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวล “ขอโทษนะที่ทำให้เป็นท้วง แต่ผมก็รอดมาได้แล้วนี่นา วันหลังจะไม่ทำให้แคร์เป็นท้วงอีกแล้วละ”

คนที่เข้มแข็งแบบเธอเจอชายหนุ่มเบื้องหน้ากลั่นแกล้งต่างๆ นานา ทั้งชอบกล่าววาทะสร้างความอับอายให้เธอถึงเพียงนี้ ทั้งยังชอบมาแสร้งประพุดิตัวเป็นคนดีตลอดเวลา ครั้นไม่รู้ว่าจะระบายความในใจอย่างไรดี จึงได้แต่ปลดปล่อยน้ำตาออกมาอย่างหยุดไม่ได้ ซึ่งยิ่งทำให้คนอย่างเธออายมากขึ้นเข้าไปใหญ่ จึงได้แต่รีบลงไปนอนซบอกคนที่ดีเกินไปพร้อมทูปอกอีกฝ่ายเบาๆ ด้วยสองมือที่เปล่งแสงสีแดงอย่างไม่ตั้งใจ

ผิวกายของชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นสีด่างอย่างรวดเร็ว เพื่อรองรับเหตุการณ์ต่อไปที่ยังคาดเดาไม่ได้ แต่อย่างน้อยด้วยพลังร่างกายที่เพิ่มขึ้นเมื่อโดนการทูปเบาๆ นี้ ก็รับบาดเจ็บไม่มากนัก ขอเพียงเขาใช้ทักษะพิเศษโคจรลมปราณกับทเวะคุ้มครองร่างกายตลอดเวลา คงจะไม่ถึงกับต้องตายด้วยพลังโจมตีที่เขาแต่ต่อเนื่องเช่นนี้เป็นแน่แท้

ในใจของชายหนุ่มต้องคิดวิธีแก้ปัญหาต่อไปอย่างจริงจัง เพราะเขาเองก็ไม่ชอบเห็นหญิงสาวร้องไห้เช่นกัน ‘ทำยังไงดีน้า... อืม ชักเริ่มเจ็บหนักแล้วสิ’

เสียงหวานของเทรซาดังขึ้นในหัวอย่างเร่งรีบ “เจ้านายรีบคิดเถอะ เหลืออีกไม่กี่สิบขวดแล้วนะ แคร์โรไลน์ดูตนเองเลยว่าเปลือใช้พลังทักษะหมัดระเบิดโลหิต ถึงจะเบาแต่ด้วยระดับที่เท่าๆ กับเจ้านาย คงต่อยเจ้านายในเวลานี้ตายภายในเวลาไม่เกินสิบห้านาที...” เธอย้ำอีกครั้ง “รีบหาทางแก้ด่วนค่ะ”

ชายหนุ่มถึงจะไม่ได้ซื้อยาเพิ่มพลังมา แต่ด้วยความเตรียมพร้อมเสมอจึงแอบดื่มน้ำปั่นสูตรพิเศษเข้าไปเล็กน้อย กระนั้นในใจตอนนี้ก็คิดว่า ‘ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ ลู่อึ่งดื่มมันเข้าไปสักสองหรือสามแก้วเลยจะดีกว่า ไอ้... แคร์ พอสติแตกแล้วเป็นแบบนี้หรือทเวะเนี่ย... อืม ต้องทำให้ใจเย็นก่อน’

เมธัสใช้ทั้งสองมือเกร็งพลังเต็มที่จับแขนอันขาวเนียนเอาไว้ “แคร์ผมขอโทษนะ ต่อไปจะไม่พูดแบบนี้อีกแล้ว... แคร์ที่น่ารักหยุดร้องไห้ก่อนสิครับ”

ร่างบางที่เพิ่งจะรู้สึกตัวหลังจากได้ยินวาจาของอีกฝ่าย ทั้งสองมือเลิกขยับเขยื้อน ยอมให้อีกฝ่ายจับเอาไว้แต่น้ำตายังคงไหลซึมมอยู่อีกเล็กน้อย ในใจเธอบังเกิดความเขินอายจนไม่อาจกล่าวโต้ตอบ ได้แต่ปล่อยให้อีกฝ่ายจับแขนตามอำเภอใจ

ชายหนุ่มค่อยๆ เอนตัวขึ้น ปล่อยให้อีกฝ่ายนั่งลงบนตักของตน มือขวาคอยโอบไหล่พร้อมใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายผ้าเช็ดหน้าจากชั้นวางลินคัมมาอยู่ในมือซ้าย ‘ขอใช้ก่อนไว้จ่ายเพิ่มทีหลังนะคาเรน’

เขาเอาผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้ร่างบางที่เริ่มระงับอารมณ์ได้ที่ละเล็กละน้อย หญิงสาวแวมไพร์ลอบคิดในใจ ‘...เป็นแบบนี้ก็แล้ว พอเป็นเรื่องของผู้ชายคนนี้จะโกรธก็โกรธไม่ได้นาน ถ้าเป็นตัวเราเมื่อก่อนละก็ เวลาโกรธไม่ชอบใจใคร ถ้าไม่ถอยห่างจากคนคนนั้น ก็ต้องกำจัดทิ้งไปแล้วแท้ๆ แต่กับคนบ้าคนนี้เป็นอะไรก็ไม่รู้ จะมาทำตัวอ่อนโยนแบบนี้ก็ทำไม มันทำให้ฉันไม่สามารถห่างจากเขาได้... รู้ตัวบ้างมั๊ย... เมธัสคนบ้า’

เมธัสค่อยๆ เลื่อนขาลงจากเก้าอี้ยาวให้หญิงสาวนั่งบนเก้าอี้ต่อไปโดยมีสายตาที่อ่อนล้าอยู่บ้าง

“ง่วงนอนหรือยังครับแคร์ จะให้พาไปที่ห้องนอนมั๊ย”

หญิงสาวที่ได้ยินต้องเมินหน้าหนีเล็กน้อย ตอบเบาๆ อย่างแง่งอน “ทำให้แคร์เสียใจแบบนี้ ยังจะให้ไปมีอารมณ์นอนหลับง่าย ๆ เหรอคะ”

ชายหนุ่มที่คิดอะไรออก รอยยิ้มก็ผุดขึ้น “เต็นท์ร่ากันมั๊ยครับ แคร์”

เขาคุกเข่าซ้ายลงกับพื้น ยื่นมือขวาไปยังเบื้องหน้าของหญิงสาวที่ยังเมินหน้าอยู่

“ไม่มีดนตรีประกอบแล้วจะเต้นได้ยังไงคะ”

ชายหนุ่มยิ้มระรื่น กล่าวอย่างมั่นใจ “ถ้ามีเพลงจะเต้นด้วยกันสินะ ั้ง
สบายมากครับ”

เขาล้วงของบางอย่างออกมา มันเป็นกล่องไม้ที่เขาซื้อมาจากตลาดของ
หมู่บ้านชาวมัจฉา ซึ่งมีขนาดเล็กพอดีกับมือของชายหนุ่ม ลักษณะภายนอกตัวไม้
สีน้ำตาลอ่อนมีเปลือกหอยมากมายหลากสีสันประดับไว้ทั่วทั้งกล่อง พอเปลือก
หอยโดนแสงไฟพลันสะท้อนสีสังดงามละลานตา

ใครไร้ที่แก้มเฝินหน้าหนี พอพบเห็นยังต้องลอบสนใจ ทว่ายังคงทำตัว
เหมือนเด็กน้อยที่ยังแก้มองต่อไป ถึงแม้ในใจจริงจะหายโกรธเคืองจนหมดสิ้น
แล้วก็ตาม

ชายหนุ่มสังเกตเห็นท่าทีของอีกฝ่ายกลับไม่กล้าหัวเราะออกมาอีก ได้แต่
เปิดกล่องขึ้นมาแสดงความงดงามที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใน

ภายในกล่องมีไข่มุกหลายสิบเม็ดประดับอยู่รอบข้างเปลือกหอยไข่มุก
ขนาดเหมาะสมกับกล่องไม้ ซึ่งจัดวางไว้ตรงกลางกล่องพอดีฝาหอยเปิดอ้า
ค้างให้ผู้ชมได้เห็นตัวอักษรที่เขียนด้วยกากเพชรเอาไว้ว่า ‘แคโรไล’

เธอรู้สึกว่ามันช่างสวยงาม จนลืมแก้มองอีกต่อไป ในใจนึกคิดอย่าง
ดีใจ ‘ของฝากเฉพาะเราเธอ...ยายบ๊ายย่าพลอดดีใจนะ เต๋ยวก็เข้าทางอีกฝ่าย
หมดนะสิ’

ถึงสมองจะนึกคิดเยี่ยงนั้น แต่หัวใจกลับพองโตด้วยความปลาบปลื้มที่
ชายหนุ่มตรงหน้ามีของฝากกลับมาให้เธอ

ชายหนุ่มที่เห็นว่าสาวน้อยเบื้องหน้าอารมณ์เริ่มดีขึ้น จึงรีบเคลื่อนย้ายตัว
ไปที่โต๊ะเคาน์เตอร์และวางกล่องไม้ลงอย่างนุ่มนวล ส่วนมือขวากลับจับเปลือก
หอยที่อยู่ด้านข้างหมุนอย่างแรง

หญิงสาวที่เห็นต้องตกใจนึกว่าอีกฝ่ายจะทำลายของฝากที่เอามาให้เธอ จน
ต้องเผลอวิ่งเข้าไปร้องห้าม “อย่าทำลายมันนะคะ”

เมื่อมาถึงข้างกายเมธัส กล่องไม้กลับเกิดเสียงเพลงจังหวะแปลกๆ แต่มี
ท่วงทำนองไพเราะขึ้นมา สว่างความรู้สึกสบายใจที่ตัวเธอก็ไม่อาจจะพรรณนาได้

ชายหนุ่มยิ้มหวานพร้อมรีบเดินเข้าไปใกล้ร่างบางอย่างรวดเร็ว มือซ้ายโอบ
เอวบางอย่างอ่อนโยน มือขวาจับมือซ้ายของเธออย่างนุ่มนวล “ขอเต็นรำต่อจาก
ตอนนั้นนะครับ แคร์”

ร่างบางพยักหน้าอย่างว่าง่าย เธอต้องยอมแพ้ชายเจ้าเล่ห์ที่ไม่ยอมบอก
ก่อนว่า นี่คือทียบเพลง หลอกล่อว่าจะทำลายแล้วลวงให้เธอวิ่งมายังที่ว่างหน้า
เคาน์เตอร์...

ที่ว่างเล็กๆ ซึ่งเพียงพอสำหรับให้คนคู่นั่งเต็นรำด้วยกันได้อย่างรื่นรมย์
แคโรไลตอบกลับด้วยเสียงหวานใสแผ่วแวงอ่อนเล็กๆ “ครั้งนี้แคร์จะ
ให้อภัยเมธัสก็ได้คะ แต่นั่นเป็นเพราะทียบเพลงที่ไพเราะใบนี้หรอกนะ เมธัสอย่า
หลงคิดว่าเป็นเพราะเรื่องอื่นเด็ดขาดนะคะ”

เมธัสยิ้มตอบกลับอย่างอบอุ่น แล้วพาร่างบางเต็นรำไปอย่างเชื่องช้า ตาม
จังหวะเพลงที่แผ่วเบา ลื่นไหลดุจจังหวะเดียวกับเสียงคลื่นทะเลที่ซัดเข้า
ชายหาดอย่างไม่ขาดสาย ทั้งช้าและอ่อนโยน

กระโปรงสีขาพลิวไหวตามจังหวะที่หมุนตัว เส้นผมสีทองสะบัดเบาๆ
เป็นช่วงๆ มือของทั้งสองต่างสัมผัสกันตลอดแทบไม่ปล่อยออกห่าง นัยน์ตาของ
ทั้งสองที่ต่างจ้องมองกันทอประกายนุ่มนวลซึ่งแฝงความรู้สึกที่ยากพรรณนาออก
เป็นวลีได้

ในบ้านที่เงียบสงบ มีเพียงเสียงเพลงที่ไพเราะ เสียงก้าวเท้าของสองคน
เสียงลมหายใจที่แผ่วเบาที่แสนซิดีใกล้ และรอยยิ้มที่ต่างฝ่ายต่างส่งให้กันและกัน

และในขณะที่เต็นรำมีบางสิ่งที่เพิ่มเติมเข้ามาซ้าๆ ไปกับจังหวะเพลง
นั่นคือความอบอุ่นที่ทำให้เธอมีความสุข ซึ่งช่วยคลายความขุ่นเคืองในจิตใจของ
หญิงสาวไปจนหมดสิ้น...